În atenţia difuzorilor de carte!

Editura ALCRIS îşi propune să organizeze o reţea de transport şi distribuţie a cărţilor proprii în toate zonele ţării.

Difuzorii de carte sunt rugaţi să se adreseze în scris sau telefonic la sediul editurii precizând: numele firmei, adresa, telefonul, numărul de exemplare dorite din fiecare colecţie, şi persoana de legătură.

EDITURA ŞI TIPOGRAFIA ALCRIS: str. Panait Istrati, nr. 62, sect. 1, tel/fax: 01 – 224.16.98.

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: THE ISLAND.

e by Laura Brid, 1988

Traducerea şi adaptarea în limba română de

TITUS NEGREANU

Toate drepturile rezervate Editurii Alcris. ISBN 973 – 9405 – 47 – 9

Colecţia „EL şi EA”.

LAURA BRID

Insula

ALCRIS

EDITURA ALCRIS, vă oferă în fiecare zi de miercuri a săptămânii câte un roman de dragoste al celebrei scriitoare engleze BARBARA CARTLAND

Capitolul 1

„Vino acasă, tata e înnebunit”, scria în telegramă. Şi ca şi cum nu era suficient de dramatic, se termina cu: „Foarte urgent”.

Janis Sutherland inspiră adânci şi numără până la zece. Foarte lent... Lăsând la o parte posibila exagerare a surorilor ei, ceva neobişnuit se întâmplase şi trebuia cât mai curând posibil să afle ce anume.

— Ce spune telegrama, Jan? strigă mătuşa ei Ina din bucătărie.

Janis închise uşa apartamentului şi traversă holul.

— Se pare că tata iar este pe cale să facă o boacănă! Pot să sun acasă?

— Bineînţeles, draga mea. Sper că nu e bolnav!

Janis se îndreptă spre telefonul din hol.

— Nu cred… Au spus doar că a înnebunit.

Nu exista legătură telefonică directă cu insula Dark şi după ce formă numărul centralei, Jan aşteptă răbdătoare. Se privi în oglinda din hol. Era de necrezut că nu putea avea măcar câteva zile liniştite pentru cumpărături la Edinburgh. Abia plecase şi conacul Craigie se prăbuşea în absenţa ei. Se privi în oglindă şi, deşi îşi admira ochii mari, negri, se întrebă dacă va fi vreodată tot atât de frumoasă ca Diane.

Îşi înăbuşi un oftat auzind vocea telefonistei.

— Ce număr doriţi?

Obţinerea legăturii presupunea minute lungi de operaţii telefonice complicate manifestate prin hârâituri, şuierături şi păcăneli întrerupte ocazional de vocea plată a telefonistei.

— Încerc să fac legătura… Rămâneţi pe fir, vă rog!

Janis nu protesta, nici măcar nu bombănea. Restul lumii nu avea decât să se modernizeze oricât, dar insula Dark nu se va schimba niciodată

— Nu trebuia să se schimbe niciodată pentru că era perfectă aşa cum era: un cotlon uitat de lume. Un sătuc, trei prăvălii, un han, poştă de două ori pe săptămână şi singurele ocupaţii, împletitul şi pescuitul. Totul într-un cadru idilic.

— Nu te îngrijora, draga mea! o încuraja zâmbind mătuşa Ina, care pusese o ceaşcă de ceai fierbinte lângă telefon. Ştii tu cum sunt surorile astea ale tale…

— …Ştiu!

Se uită din nou în oglindă şi se gândi la frumoasa Diana, cea mai mare dintre cele patru surori, care acum locuia la Londra, măritată cu cineva care lucra în televiziune. Televiziune! Cum putea cineva care era în

toate minţile să lucreze pentru aşa ceva!?

— Alo... Alo! Păcăniturile sporiseră şi pe fir se auzi o voce timidă: Casa Craigie!

— Alo! Judy? Sunt eu, Jan!

— Jan? Ah, Jan! Ai primit telegrama?

— Da, dragă, pentru asta te sun. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Ştii, tata... şi bărbatul ăsta şi... oh, e groaznic...

— Opreşte-te! porunci Jan cu un glas ferm. Care bărbat? începe cu începutul!

— Ieri a venit la noi la conac un bărbat şi a vrut să vorbească cu tata şi...

— Ce e? Spune!

— Nu pot vorbi... Chiar acum a intrat, şopti nedesluşit sora ei. Urmă o scurtă pauză apoi vocea reveni. Tocmai a venit, dar a ieşit din nou... acum e mai bine. Ştii e un tip imens şi e în cârdăşie cu tata... Ies mereu împreună şi se plimbă pe afară... şi se tot uită la casă. Oh, Jan, lasă baltă cumpărăturile alea şi vino acasă, ştii doar că eşti singura care te descurci cu tata.

— Nu-ţi mai face griji! Linişteşte-te! Mă întorc cu primul tren, o anunţă ea cu un glas ferm.

Agitată, puse receptorul în furcă şi realiză că nici măcar nu spusese la revedere. Sorbi o înghiţitură de ceai şi se uită la mătuşa ei.

— Trebuie să plec. Nu ştiu ce are de gând, dar mi-e teamă că pune ceva la cale. A venit la noi un bărbat ciudat cu care se plimbă şi se uită la casă...

— Oh, nu! Sper că nu vrea iar să vândă!

— Numai peste cadavrul meu! De asta trebuie să mă întorc. Ştii ce înseamnă pentru mine, nu-i aşa?... îmi pare rău că te bat la cap cu necazurile mele, dar n-am încotro...

— Te înţeleg, nu-ţi mai face probleme! Vin într-o clipă să te ajut să-ţi faci bagajul.

Soarta era de partea ei. Ajunsese la gară cu numai cinci minute înainte de plecarea trenului, şi acum era prea agitată să citească ziarul pe care mătuşa i-l cumpărase.

Privea pe geam fără să vadă şi nici nu observase când începuse să plouă.

Aştepta de o jumătate de oră legătura spre Rathiemore şi ploaia devenise torenţială.

Feribotul străbătuse cu greu cele câteva mile de mare agitată până la insulă şi Jan nu se simţea bine. După şapte ore de călătorie îi era foame şi frig şi ştia că mai avea de mers trei mile prin ploaia deasă, până la conacul Craigie.

Se lăsase întunericul din cauza norilor groşi şi înainta aproape târându-se pe mijlocul drumului pentru a evita şanţurile şi noroaiele de pe marginea lui.

Pe ambele părţi se înşirau colinele sterpe şi întunecate de la care insula îşi luase numele cu sute de ani în urmă. *Insula întunecată*.

Conacul Craigie fusese construit în secolul trecut şi pentru Janis era, ca şi colinele, o parte integrantă a insulei. Aşezată într-o zonă împădurită, aproape de mare, clădirea din granit, acoperită cu iederă, era singurul cămin pe care Janis îl avusese de când se ştia, şi niciun străin nu va reuşi să i-l răpească în niciun fel.

Intrase într-o curbă adâncă a drumului, cu capul aplecat din cauza ploii dese, şi nu auzi sau zări vehiculul care se apropia rapid. Se opri, şocată de scrâşnetul chinuit al frânelor şi de lumina orbitoare a farurilor. Încremenise, tremurând, şi aştepta nemişcată, scăldată de lumina farurilor maşinii de teren, un Land Rover care se oprise la mai puţin de doi paşi, într-o poziţie ciudată cauzată de derapaj.

O umbră uriaşă coborî şi avansă spre ea, vorbindu-i cu cel mai furios ton pe care-l auzise vreodată:

— Ce dracu’ cauţi în mijlocul drumului, tâmpită idioată?!

Jan avusese o zi care începuse rău, continuase şi mai rău şi acum, în afară de frig, oboseală, foame şi umezeală, aproape că fusese strivită de această brută pe care nici n-o vedea şi care mai avusese şi tupeul să vorbească de parcă

era vina

ei! îşi scăpă valiza din mână şi, înfuriată de toate necazurile care dăduseră peste ea, îşi uită spaima şi-i răspunse, încercând să-i imite tonul:

— Ascultă, nemernicule! Dai năvală în curbă cu şaptezeci…

— Cincizeci! o întrerupse el, fără s-o ia în seamă.

— …de mile pe oră şi mai ai obraz să te răsteşti la mine. Eşti un maniac de cea mai joasă speţă. Un mascul arogant şi egoist pe care am de gând să-l reclam la poliţie!

Tremura acum şi de mânie.

De parcă ar fi auzit o glumă bună, individul izbucni în râs. Un râs batjocoritor, umilitor.

— Să mă reclami?!… Să ştii că ai haz… după ce umbli pe mijlocul drumului şi fără niciun obiect de îmbrăcăminte reflectorizant! Ai avut mare noroc că te-am văzut în ultima clipă…

Jan se calmă rapid. Avea dreptate bruta şi tocmai o irita aroganţa tonului şi mai ales râsul acela. Era mai bine să plece cu demnitate înainte ca el să observe că tremura. Se aplecă şi-şi ridică valiza.

— Înseamnă că trebuie să-ţi mulţumesc… reuşi ea să spună cu un calm surprinzător şi pentru ea… Şi dacă mă laşi să trec, poţi să-ţi vezi şi tu de drum.

Stătea neclintit ca un bolovan. Era într-adevăr foarte înalt, poate doi metri, cu pieptul lat şi umeri pe măsură.

— Tremuri ca o frunză. Mai eşti speriată?

— Nu… sunt doar obosită.

Îi luă valiza din mână, fără să-i lase timp să se opună.

— Hm!… destul de grea pentru o fetişcană ca tine, o ironiză el cu acelaşi ton de mai înainte… Aşa că am să te duc la destinaţie, numai să-mi spui unde anume.

— Mulţumesc, nu-i nevoie!

— Hai, lasă! Nu am de gând să stau să mă murez aici toată noaptea, ca să te lămuresc. Ce vrei? Să dea peste tine vreun nemernic de mascul arogant?

Jan simţi nevoia să-l pocnească, dar se stăpâni şi inspiră adânc numărând în gând până la cinci.

— Merg la conacul Craigie…

Aproape ca înainte să-şi sfârşească ultimul cuvânt, el izbucni din nou în râs.

— Nu pot să cred!… Eşti cealaltă soră! Acum îmi dau seama ce voiau să spună…

Ceva îngrozitor începu să pătrundă în mintea ei obosită. O senzaţie rece îi străbătu spinarea şi se strădui să desluşească faţa pe care încă nu o văzuse bine.

— Tu eşti bărbatul… începu ea şi apoi se opri.

— Da? Care bărbat?

— Dă-mi valiza. Nu merg nicăieri cu tine!

Încercă să i-o smulgă din mână, dar avu senzaţia că trage de rădăcina unui pom. Fără s-o bage în seamă, el făcu câţiva paşi şi trânti valiza pe canapeaua din spatele maşinii, apoi deschise

portiera.

— Urcă!… Sau poate vrei să fac cu tine la fel ca şi cu valiza…

Jan se grăbi să-i dea ascultare. Părea capabil să se ţină de cuvânt şi nu dorea să afle.

Urcă şi el, întoarse Land Roverul şi porni spre conacul Craigie. Casa ei, căminul ei! Un lucru era sigur: telegrama sosise la timp şi nu exagerase cu nimic. Dacă acest individ stătea la ei acasă, era clar că tatăl ei înnebunise!

Frânele scrâşniră şi maşina se opri în faţa uşii de la intrare. Bărbatul se întoarse şi apucă valiza din spatele ei.

— Am ajuns. Coboară!

— Nu ştiu cum te cheamă, i se adresă ea calm şi rar ca să fie sigură că el va auzi fiecare cuvânt, dar să ştii că n-am nevoie ca cineva să-mi spună când am ajuns acasă. Îţi mulţumesc!

— Mă numesc Breck Fallon, iar tu eşti Janis… toţi îţi spun Jan.

— Doamne! Se pare că ţi-ai învăţat bine lecţiile… ştii

tot!

— Nu chiar aşa, dar tu eşti personajul principal în toate conversaţiile care au loc pe aici: „Jan în sus, Jan în jos. Aşa face Jan. Ce ar spune Jan?” Eram chiar curios să cunosc acest formidabil personaj a cărui opinie este atât de importantă… Şi acum am avut ocazia…

Aprinse lumina în maşină şi ea reuşi pentru

prima dată să-i vadă figura. Simţi că o străbate un uşor fior, ca o frică vagă. Sprâncenele groase, negre şi genele lungi, erau trăsătura predominantă. Nu-i putea vedea exact culoarea ochilor, dar i se părea fără importanţă. O faţă desenată energic, cu maxilare şi pometi puternici şi buze frumoase.

— ţi?

— Şi ce gândesc?… întinse arătătorul, i-l puse sub bărbie şi-i înălţă capul ca pentru a o vedea mai bine… O fetiţă, şi încă una înflăcărată. De fapt, nimic îngrijorător.

— Ţine-ţi mâinile departe de mine, domnule Breck Fallon, izbucni ea, încercând să-şi stăpânească teama şi furia, altfel vei afla că am şi gheare.

— Oh! Am început să tremur…

Era insuportabil. Jan împinse cu putere portiera şi sări din maşină pentru a scăpa de intolerabila senzaţie a apropierii lui. Se repezi spre casă. Avea o primă sarcină urgentă: să vorbească cu tatăl ei.

— Hei!

Vocea lui adâncă, insolentă, o ţintui locului. Se întoarse încet, întrebătoare, spre el.

— Valiza! Ai uitat?… După primul ei pas spre maşină, adăugă zâmbitor: Ţi-o duc eu, fetiţo! Mă gândeam doar că poate ai nevoie urgentă de ceva.

— Să nu-mi mai spui niciodată aşa, se încruntă

ea ameninţător.

— Scuză-mă, scumpo! Voi încerca să ţin minte. Problema e că… se aplecă şi-i şopti confidenţial… am o memorie foarte proastă.

Ajunseseră în faţa uşii şi când el o deschise, lumina puternică îl învălui permiţându-i lui Jan să-l vadă mai bine. Constituţia atletică şi felul lui de a fi degajat, aveau ceva special, ceva indefinibil, ceva deosebit. Nu-şi dădea încă seama ce anume…

— Se pare că nu te întâmpină nimeni? Nu ştiau că vii?

— Nu… îţi mulţumesc că m-ai adus. Nu te mai reţin; spuneai că mergi undeva?

— Da, adevărat. Mergeam în sat să dau un telefon, dar poate să aştepte. Plăcerea de a te fi adus acasă, a…

— Te rog, nu pierdea vremea cu remarci stupide, îl întrerupse ea. Sunt prea obosită să le apreciez. De altfel, am de discutat cu tata; dacă nu ai nicio obiecţie!

— Nu, nici vorbă!… în cazul ăsta, Jan, dacă pot să-ţi spun astfel, îţi urez noapte bună.

— Poţi să-mi spui cum doreşti, oricum nu va fi pentru mult timp.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre camera de zi unde ştia că-l găseşte pe tatăl ei. îl auzi pe Breck ieşind şi închizând uşa în urma lui şi zâmbi mulţumită.

— Jan! Ce surpriză…!

Tatăl ei se ridică din fotoliul de lângă foc şi veni s-o îmbrăţişeze. Fără nicio îndoială, avea figura unui şcolar prins fumând pe după un gard.

— Bună seara, tată! După cum vezi m-am săturat de bulevardele din Edinburgh şi m-am întors acasă. Se întoarse spre surorile ei şi le făcu cu ochiul. Bună, Judy! Bună, Helen!

— Ăăă… sper că Ina nu este bolnavă? se interesă tatăl ei. Adică…

— Nuu… E bine! Cum ţi-am spus, am dorit să mă întorc acasă… Era momentul să abordeze problema intrusului, înainte să treacă surpriza revederii. Îşi fixă tatăl, cu ochii ei negri şi continuă relatarea… Şi, pe drum a fost cât pe-aci să fiu lovită cu maşina de un individ ciudat care spunea că se numeşte Breck Fallon şi că stă aici la

noi.

Jan era conştientă de cele două surori mai tinere care se căzneau să-şi ascundă chicotelile în spatele cărţilor pe care se prefăceau că le citesc, dar îl urmărea atentă pe tatăl ei. Acesta, cu profilul lui acvilin aplecat, îşi umplea cu nonşalanţă pipa, părând concentrat doar la ceea ce făcea. Nu aparţinea secolului douăzeci, se gândi ea privindu-l. Ar fi trebuit să trăiască cu două, trei sute de ani în urmă, într-un loc liniştit, lucrând la invenţiile lui, studiind stelele sau îngrijindu-şi grădina. Părea de pe altă lume, având nevoie de protecţie.

— Ah, Fallon! Da… ăă… v-aţi întâlnit deja?

— Da, tată. Locuieşte aici, nu-i aşa? întrebă Jan zâmbind cu blândeţe.

Cedric îşi ridică privirea spre ea clătinând aprobator din cap şi-şi pufăi energic pipa, scoţând un nor de fum.

— Ăăă… pentru câteva zile… câteva zile.

— De unde vine?

— Cred că de la Londra. Este… ăă… fiul unui vechi prieten de-al meu.

— Într-adevăr?… Cineva pe care-l cunoaştem şi noi?

Judy şi Elen renunţară să se mai prefacă. Stând ca pe ghimpi, ascultau înfrigurate. Judy, o lungană cu picioare subţiri, se şaptesprezece ani, ura cu convingere bărbaţii. Helen, mai tânără cu doi ani, semăna cu tatăl lor, mai tandră şi mai blondă. Amândouă aveau părul şi ochii negri ca Jan.

— Ah, nu, draga mea. În război… ăă… ştii, cunoşti multă lume; un camarad mai vechi.

Pipa se stinsese şi acum îşi făcea iar de lucru cu ea s-o aprindă.

— Hm, înţeleg, aprobă Jan. Era mai rău decât îşi imaginase. Era clar că minţea şi încă foarte bine, pentru că nu era obişnuit să o facă, aşa că treaba era destul de serioasă. Pentru moment, făcuse tot ce putea. A doua sarcină pe care şi-o stabilise era o discuţie cu cele două surori mai mici.

— Mor de foame, li se adresă ea, ridicându-se hotărâtă. Mă duc să mă schimb şi vin să mănânc

ceva.

— A rămas nişte ostropel… Mă duc să ţi-l încălzesc, se grăbi Helen să-i vină în ajutor.

— Vin şi eu cu tine, i se alătură Judy. Ne vedem în bucătărie. Să nu stai mult.

Jan îi dărui tatălui ei un zâmbet dulce şi se retrase spre uşă.

— Cobor în cinci minute! strigă ea în urma lor şi porni spre camera ei.

— Şi acum, le spuse Jan ghemuindu-se pe un taburet din bucătărie, înfăşurată în vehicul ei halat de casă albastru, povestiţi-mi TOT.

— E mult de spus, o avertiză Judy. Ai face mai bine să mănânci întâi. Să nu te îneci cu ostropelul ăsta grozav făcut de Helen.

— Spuneţi-mi, a mâncat şi EL?

— Ei bine, da! Şi i-a plăcut… Tata te lăuda şi pe tine, ce bună bucătăreasă eşti.

— Aşa!?… Am să-i arăt eu. Mă întreb dacă o să-i placă terciul de ovăz… rece şi cu cocoloaşe.

— Nu vei îndrăzni, suspină Helen, şocată.

— Crezi că nu? Vom vedea! Acum însă, daţi-i drumul. Spuneţi-mi totul!

Cele două surori mai tinere se uitară una la alta chibzuind, apoi Judy începu să povestească.

— Deci… Tu ai plecat la Edinburgh luni

dimineaţa. Helen şi cu mine ne-am apucat să jucăm tenis iar tata a dispărut în atelier să lucreze la una din invenţiile lui. O zi absolut normală. Apoi, a dat un telefon, mai spre seară, de la derivaţia pe care şi-a făcut-o în atelier, şi ni s-a părut ciudat că nu ne-a spus cu cine a vorbit, aşa cum făcea de obicei, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă Jan nerăbdătoare. Continuă!

— Marţi dimineaţa, Helen şi cu mine făceam ordine

în camera de joacă, fiindcă voiam să mai ducem din vechiturile acelea la târgul din Rothiemore, când am auzit o maşină apropiindu-se de uşa din faţă. Ne-am repezit la fereastră, căci nu era ziua în care vine măcelarul şi… îşi mări ochii dramatic, iar Helen izbucni, nemaiavând răbdare:

— Era Land-Roverul lui, iar el coborâse şi se uita lung la casă.

— Da! S-a uitat în sus şi desigur ne-a văzut împieliţatul, se repezi Judy să adauge.

— Continuă! o îndemnă Jan.

— Ei bine, ne-am retras urgent, dar imediat l-am auzit pe tata, aşa că pe furiş ne-am uitat iar afară. Tata îi strângea mâinile şi spunea cam aşa: „Ce plăcere să te văd”… şi „Ce bine că ai venit”. Era însă ciudat că spunea totul foarte tare, aproape strigând, de parcă… se opri, iar Jan adăugă calmă:

— …de parcă voia să auziţi şi voi!

— Exact! Aşa e! Ambele fete încuviinţară dând energic din cap. Nu ţi se pare ciudat?

— Ba da! Şi apoi?

— I-am auzit deci intrând, aşa că am alergat în capul scărilor să ascultăm; dar imediat ei au intrat în atelier şi n-am mai putut auzi nimic. Apoi, după o vreme am coborât, aşa din întâmplare, iar ei au ieşit şi tata ne-a făcut cunoştinţă cu el. Mie nu mi-a plăcut deloc, dar ei, completă Judy aruncând o privire dispreţuitoare spre sora sa mai mică, i s-a părut chipeş.

— Nu-i adevărat, exclamă Helen înroşindu-se uşor. Am remarcat doar că nu arată rău, atâta tot!

— Aiurea! Te înmuiaseşi toată!

— Încetaţi! interveni poruncitor Jan. Mai bine spune-mi ce e cu plimbările în jurul casei. Asta e mai interesant.

— Da, ai dreptate… în timpul prânzului, tata a fost numai miere şi zahăr şi i-a propus lui Breck să-i arate împrejurimile, idee de care acesta a fost încântat. Se bucura ce noroc a avut să afle că tata locuia aici.

— Vrei să spui că a trecut întâmplător pe aici?

— Asta era impresia pe care voiau să ne-o lase, dar nu ne-au prostit ei pe noi. Ne-am gândit ce ne-am gândit şi am hotărât să-ţi trimitem o telegramă.

— Bine aţi făcut, le lăudă Jan. Bravo!

— Oh! Sunt atât de fericită că te-ai întors. Ne simţeam atât de neajutorate, se lamentă Helen. Vei avea grijă de toate, nu-i aşa? Să nu-l laşi pe tata

să vândă casa!

— Nici în o mie de ani!

— Dar dacă are alte interese? Dacă vrea să fure una din invenţiile lui tata? Sau poate urmăreşte altceva? întrebă Judy cu un glas mieros.

Jan se încruntă şi reflectă şi ea asupra acelor posibile întrebări.

— Ah! Mi-am amintit ceva. După ce a fost pe punctul de a da peste mine, mi-a spus că mergea în sat să dea un telefon. De ce nu a telefonat de aici?

— E clar! Este în serviciul vreunei puteri străine şi avea de transmis vreun mesaj, răspunse Judy cu imaginaţia ei aprinsă de prea multe cărţi de spionaj pe care le citise.

— Sau pur şi simplu nu voia să aflaţi unde telefonează, găsi Jan o explicaţie mai realistă. Nu-mi place deloc acest Breck Fallon, iar numele ăsta pe care nu l-am mai auzit, e cu siguranţă un nume fals…

Nu-şi terminase vorbele şi în bucătărie intră chiar subiectul discuţiei lor.

— Te asigur că nu e fals!

Capitolul 2

Trei perechi de ochi speriaţi se fixară în ochii cenuşii ai lui Breck.

— Am să vă dezamăgesc, domnişoarelor, dar să ştiţi că este numele meu real, care apare şi pe permisul de conducere şi în toate actele mele.

Jan îşi redobândi rapid stăpânirea de sine şi nu se lăsă intimidată.

— Era o conversaţie particulară. Doreşti ceva?

— Da, dar în primul rând vreau să te asigur că nu trăgeam cu urechea ci pur şi simplu n-am putut evita să nu-mi aud numele.

Ochii cenuşii deveniseră duri şi reci ca oţelul iar Jan avu ocazia să observe mai bine şi alte trăsături. În părul lui negru apăruseră câteva fire albe iar pielea bronzată îi dădea un aer de sănătate. Bărbia pătrată exprima atâta hotărâre încât Jan simţi că bătălia ar fi pierdută înainte de a

Începe.

Uită că purtă vechiul halat de casă şi se ridică semeaţă.

— Deci, ce doreşti?

— Nişte ceai… Discutam ceva cu tatăl tău şi el şi-a manifestat dorinţa să bea un ceai. Eu m-am oferit doar să i-l duc… îmi cer scuze că v-am deranjat… nu ştiam că eşti gata de culcare, adăugă el, uitându-se la halatul ei.

Jan se reaşeză şi regretă din suflet că nu-şi pusese celălalt halat, din catifea roşie, pe care îl folosea la sărbători; nu că ar fi avut vreo importanţă, dar s-ar fi simţit mai bine…

— Pun eu ceainicul la fiert, se repezi Helen.

— Foarte bine, mulţumesc!

Urmară câteva clipe de tăcere în care ceainicul începu să susure încet pe plita maşinii de gătit.

— Ai reuşit să telefonezi? întrebă Jan în lipsă de alt subiect de discuţie.

— Ah, da!

— Ai fi putut să vorbeşti de aici; sunt sigură că tata nu s-ar fi supărat.

— Aşa este, dar oricum trebuia să ajung la han să-mi cumpăr ţigări şi o sticlă de whisky, aşa că mi s-a părut logic să nu abuzez de amabilitatea voastră… Se opri o clipă şi-i adresă un zâmbet fermecător… După ceai, voi bea un păhărel împreună cu tatăl tău şi dacă-ţi face plăcere, te invit şi pe tine. Asta, desigur, dacă nu eşti prea

tânără pentru aşa ceva!

— Am douăzeci şi unu de ani, replică ea fără întârziere, rănită în amorul propriu.

— Oh! Nu credeam… Aha, e gata ceaiul. Mulţumesc, Helen, eşti deosebit de amabilă!

Luă două căni într-o mână, ceainicul în cealaltă, se întoarse şi se înclină zâmbitor spre Jan, apoi ieşi din bucătărie.

Judy făcu rapid trei paşi în urma lui, închise uşa şi rămase sprijinită de ea.

— Aveam chef să-l pocnesc! explodă Jan. îl urăsc pe individul ăsta!

— Te cred; şi eu simt la fel, se strâmbă Judy. De altfel, nici el nu te prea place, se vede!

— E clar că nu-i de dorit să locuiască aici, nu-i aşa?

— Aşa e, dar nici măcar nu ştim dacă asta vrea de fapt.

— Ce altceva să vrea?

— Nu ştim, replică din umeri Judy, neajutorată. Ne-am imaginat toate posibilităţile şi poate că într-adevăr este fiul vreunui vechi prieten de-al tatii, care întâmplător trecea pe aici…

— Imposibil! Cum ar putea cineva trece „întâmplător pe aici”… ce tot spui? Parcă nu ai şti că trăim pe o insulă retrasă pe care se ajunge numai cu feribotul şi că nimeni nu trece pe aici, nici măcar turiştii.

— Dar de ce ar vrea să trăiască aici? interveni

Helen. Nu pare a fi genul care să stea să pescuiască ore întregi… ce altceva să facă aici?

— Hm!… Jan îşi muşcă buzele gândindu-se cum să rezolve misterul. Ia spuneţi, în ce cameră doarme?

— În cea albastră din spate. De ce?

— Cred că aş vrea să arunc o privire pe acolo…

Cele două surori făcură ochii mari, îngrozite de un astfel de gest din partea ei. Liniştiţi-vă! le calmă ea zâmbind. O privire rapidă, atâta tot! În definitiv, trebuie să

intru dimineaţa să-i fac patul, nu-i aşa?

— Astăzi l-a făcut singur, sări Helen s-o informeze.

— Hm… şi ce dacă? Nu aveam cum să ştiu. Voi lua o mătură şi o cârpă şi voi intra să fac curăţenie… Ce bagaje a avut?

— Trei valize mari pe care sunt lipite etichete din toată lumea, şi o cameră de luat vederi pe care o ţine pe noptieră… şi miroase în cameră a pădure de brazi de la loţiunea după ras pe care o foloseşte…

— Ce fel de etichete, adică de unde sunt?

— Stai să-mi amintesc!… Helen îşi duse cu inocenţă un deget la frunte… Ah, da! Monte Carlo, Rio de Janeiro, Sydney, New York şi… Mockba… asta trebuie să fie Moscova, nu-i aşa? Mai erau şi alte câteva mai şterse; nu se vedea de unde sunt…

Jan rămase câteva clipe în tăcere, meditând la

bogăţia de informaţii pe care i le furnizase Helen.

— Crezi că ar putea fi spion, sau aşa ceva? întrebă Judy bănuitoare.

— Nu; dar un lucru este sigur! îmi displace din ce în ce mai mult… şi cred că trebuie să fim atente cu tata, adică să încercăm să nu-l lăsăm prea mult timp singur cu Breck. Un om ca el ar putea să-i spună orice şi să-l ducă de nas. De acord?

— De acord, încuviinţară surorile ei.

— Bine! Jan se ridică. Să sperăm că nu e prea târziu… Şi acum, să mergem la ei!

— Aşa vrei să mergi? întrebă Judy arătând semnificativ spre halatul ei.

— Bineînţeles. Este pe deplin decent şi sunt sigură că-l pot impresiona şi aşa. Veniţi, fetelor; bătălia poate începe!

A doua zi dimineaţa când se trezi, Jan îşi aminti de seara precedentă. Breck Fallon se dovedise că nu era o persoană needucată. Le întâmpinase cu aparentă încântare când mărşăluiseră în încăpere, şi se ridicase imediat, foarte curtenitor, să le ofere câte un scaun. Apoi, îi turnase

puţin whisky într-un pahar şi i-l oferise în timp ce le adresa cuvinte de apreciere şi laude în legătură cu ordinea şi curăţenia din casă.

Le întrebă apoi dacă jucau tenis, căci văzuse

terenul din curtea din spatele casei.

— Sigur că jucăm! Nu sunt prea bună, dar poate facem mâine o partidă! propusese Jan şi zâmbise ademenitor iar apoi se uitase la surorile ei şi le făcuse cu ochiul.

— Cu plăcere, deşi, din păcate, nu am mai jucat de mult timp. Oricum, altceva nu prea e de făcut şi va fi distractiv. Sper însă că facem mai întâi şi câteva mingi de antrenament, nu-i aşa?

Jan acceptase, dând din cap cu îngăduinţă, şi ridicase paharul.

— Îţi doresc succes!

Stătea în pat şi se gândea la toate acestea, când uşa se deschise şi intră Helen.

— Chiar ai de gând să joci cu el?

— Desigur; să-mi ţii pumnii!

— Aproape că m-a bufnit râsul când te-am auzit spunând că nu eşti prea bună. Cum ai putut să fii atât de serioasă?… Sper că ţi-a văzut diplomele şi cupele pe care le-ai câştigat!

— Le-am ascuns înainte de a merge la culcare, mărturisi cu calm. Abia aştept să-i văd mutra după ce va lua bătaie; să văd cum va suporta o ştirbire a mândriei lui masculine.

— Nu uita că este destul de puternic şi cred că are şi viteză.

— Contează mai mult fineţea şi îndemânarea decât forţa, iar viteză mai am şi eu.

— Sunt convinsă şi chiar mi se pare cam

nesportiv să nu-i spui că ai câştigat în atâtea campionate şcolare internaţionale.

— Mie nu! Şi chiar tu ai spus că este mult mai

puternic decât mine. S-ar putea să pierd!

Se spălă şi se îmbrăcă, apoi coborî împreună cu Helen la bucătărie. Prepară în grabă terciul tradiţional de cereale şi puse special o farfurie plină pe masă, ca să se răcească. Se bucura că tatăl ei nu coborâse încă şi când îl auzi pe Breck intrând în sufragerie se prezentă imediat, surâzând cuceritor, cu farfuria în care era terciul, răcit anume.

— Acum l-am preparat, dar ştii… casa asta e atât de mare, bucătăria cam departe şi poate s-a răcit puţin până aici… Poftă bună! îi ură ea cu un glas mieros.

Îl urmări cu o satisfacţie ascunsă cum înghiţea cu noduri terciul neapetisant.

— Este delicios, te asigur. Şi în plus, am nevoie de calorii pentru meciul de tenis.

— Vezi, tocmai de asta sora mea îţi pregăteşte şi o omletă cu şuncă, îl anunţă ea satisfăcută că-l chinuise destul cu terciul. Îi turnă şi o ceaşcă de cafea şi îşi unse o felie de pâine prăjită cu unt din care muşcă cu poftă.

Helen intră aducând farfuria cu ouăle şi şunca, prăjite pentru el.

— Vă mulţumesc; sunteţi deosebit de amabile şi generoase. Tu nu mănânci aşa ceva? o întrebă el

pe Jan.

— Rareori mănânc la micul dejun. Acum sunt aici mai mult ca să-ţi ţin companie.

— Eşti o gazdă perfectă, mai ales că ai atâtea de făcut într-o casă ca aceasta.

— Aşa e, încuviinţă ea oftând. Este foarte mare şi este treabă mai multă decât îţi poţi imagina.

Jan nu pierdea nicio ocazie în care să saboteze interesul lui pentru casă şi era decisă să scoată în evidenţă toate neajunsurile şi defectele ei reale sau imaginare pentru a-l descuraja să o cumpere.

— Ai prefera să trăieşti într-un loc mai mic?

— În niciun caz! izbucni ea tăios, este casa mea şi n-aş schimba-o cu nimic.

Îşi turnă un pahar de suc de portocale şi-l privi cum mănâncă învăluit în razele luminoase ale soarelui de dimineaţă care pătrundeau prin ferestrele deschise. Arăta foarte bine în tricoul alb, în blugi şi cu o jachetă din bumbac. Era foarte relaxat şi calm, în contrast cu temperamentul vulcanic de care dăduse dovadă în seara precedentă când se întâlniseră pe drum.

— Ai devenit deodată foarte tăcută… observă el pe un ton blând.

— Ah… da… scuză-mă! Mă gândeam.

— Nu te scuza. Toţi avem nevoie să mai şi gândim. În privinţa asta însă, voi sunteţi favorizaţi căci observ că vă lipseşte distracţia radioului şi a televiziunii.

Ochii ei scăpărară iritaţi la auzul acestei remarci.

— Este un radio în bucătărie, de la care aflăm ştirile şi noutăţile zilnice. Cât despre televizor… se opri o clipă pentru a-şi alege cuvintele şi a nu părea exagerată.

— Ah, înţeleg! Nu puteţi recepţiona aici!

— Nicidecum! Putem recepţiona, dar nu vrem. Este cel mai… cel mai stupid lucru care s-a inventat vreodată. Este un aparat nefolositor, distrugător al sufletului.

— Toţi gândiţi aşa, sau este numai opinia ta?

— Bineînţeles că toţi gândim aşa! Există mai multe lucruri bune de făcut decât să stai ţintuit ore în şir cu ochii lipiţi de o cutie cu un ecran pe care se mişcă umbre şi lumini.

Breck tuşi uşor pentru a-şi înăbuşi râsul dar Jan sesiză nuanţa şi se ridică jignită, gata să iasă din încăpere.

— Scuză-mă, te rog; m-a surprins înflăcărarea şi pasiunea cu care te-ai ambalat într-un subiect fără importanţă. Spune-mi… dacă nu mă înşel, sora ta de la Londra este măritată cu cineva care lucrează în televiziune!

Jan se reaşeză încet şi-l privi bănuitoare.

— Aşa deci! Ştiai şi voiai doar să te amuzi?

— Nu, o asigură el, privind-o foarte serios. Voiam doar să-ţi aud părerea, mai ales că tatăl tău m-a asigurat

că modul vostru de viaţă, şi deci şi al

tău, este atât de important aşa cum este, încât orice schimbare ar fi foarte greu de suportat şi de acceptat…

— Tata ţi-a spus toate astea?

— Regret… dar n-am nicio vină. Mi-am manifestat surpriza să nu văd niciun televizor, iar el mi-a explicat că nu e… popular aici.

Jan se ridică din nou, iritată. Nu mai avea chef să discute cu el. O tulbura, mai ales că subiectul discuţiilor era legat de propria ei persoană.

— Scuză-mă! Trebuie să strâng şi să duc farfuriile.

— Desigur. Apropo, la ce oră vrei să jucăm tenis?

Jan se întoarse şi-l privi pe sub sprâncene.

— Oricând eşti gata!

— Să zicem peste o jumătate de oră? Mai am vreo două scrisori de scris, apoi… ridică din umeri şi zâmbi candid… sunt cu totul al tău!

— Ei bine! Peste o jumătate de oră.

Ieşi în grabă din încăpere. Ultimele lui cuvinte erau neobişnuite; ce voise să spună cu ele? Era un om ciudat, un om pe care era greu, ba chiar imposibil să-l ignori. Degaja forţă, autoritate, şi în acelaşi timp era foarte controlat, chiar ascuns. Îi era aproape frică de el iar acum i se părea ridicol şi regreta nebunia de a-l fi provocat să joace tenis.

* * *

Soarele strălucea pe un cer aproape alb şi totul

era atât de verde şi de curat. O astfel de vreme putea convinge şi pe cel mai îndârjit citadin să se mute pe o insulă ca a lor…

— Frumoasă zi! Bărbatul masiv de lângă ea îi ghicise cu siguranţă gândul.

Mergeau spre terenul de tenis aflat în spatele grădinii pline cu legume şi zarzavaturi şi Breck admira straturile cultivate cu grijă.

— Ţie îţi place grădinăritul?

— Din păcate nu mă prea pricep, dar voi învăţa dacă va fi nevoie.

Jan simţi o ameninţare în răspunsul lui şi îşi muşcă buzele iritată, dar imediat îşi spuse în gând că exagera acordând o semnificaţie prea mare fiecărui cuvânt rostit de el. Începu să se gândească cu satisfacţie ascunsă la apropiata lui înfrângere de pe teren.

— În care parte preferi să joci?

— Mi-e indiferent. Alege tu.

— Oaspeţii au întâietate, insistă ea. Joacă în partea asta şi vei avea soarele în spate.

— În regulă! Accept!

Jan verifică dacă plasa era bine întinsă iar Breck îşi încercă racheta lovind de câteva ori mingea.

— Să începem!

Jan trimise o minge peste fileu şi Breck o returnă destul de bine. Urmară alte câteva schimburi lejere, mai ezitante la început, apoi, treptat, pe măsură ce se încălzeau, mai sigure şi mai

rapide. Loviturile lui Breck erau lipsite de forţă; se mulţumea să răspundă pentru a ţine mingea în mişcare. Jan era sigură că Judy şi Helen îi urmăreau de la fereastră şi se întreba unde era tatăl lor.

— Începem? întrebă ea.

— Da! Câştigă cel mai bun din trei seturi.

Jan uită de toate presupunerile şi îndoielile. Simţea în vene excitaţia jocului care-i plăcea atât de mult şi adulmeca victoria la care râvneau. Execută primul serviciu şi returul o surprinse; parcă era altul cel care lovise acum mingea. După câteva schimburi de mingi, scorul ajunsese la treizeci-patruzeci şi Jan trimise cu putere o minge joasă în colţul stâng unde el nu o mai ajunse.

— Primul ghem este al tău, recunoscu el admirativ.

Schimbă serviciul şi totuşi Jan nu mai reuşi o minge.

— Cincisprezece – zero! Ai baftă!

— Probabil.

Continuară să joace şi, deodată, jocul lor deveni mai

agresiv. El se mişca rapid şi nici urmă din ezitările cu care începuse. Ba chiar mai mult, trimitea mingea cu un efect nemaiîntâlnit, făcând-o să alerge şi să rămână pe linia din spate, iar serviciul ei atât de periculos deveni ineficient datorită unor reţururi devastatoare. Breck câştigă lejer al doilea şi al treilea ghem iar Jan începu să realizeze

că nu avea de-a face cu un începător. Avea în faţă un adversar mai puternic decât toţi cei pe care-i întâlnise până atunci. Se simţi stimulată şi la scorul acesta era vital să câştige următorul ghem. Îşi puse în joc toată ambiţia şi se concentră asupra fiecărei lovituri. Reuşi să câştige ghemul şi scorul deveni egal, dar satisfacţia ei nu dură mult. Breck câştigă uşor, făcând demonstraţii de măiestrie, următoarele ghemuri, şi în ciuda eforturilor ei disperate de a riposta, setul se încheie cu victoria lui.

Cu picioarele tremurânde şi respiraţia agitată de efort se aşeză pe banca de la marginea terenului şi se uită în sus spre cer căci i se părea că soarele se revarsă asupra ei. Breck se apropie cu pas elastic şi se opri în faţa ei.

— Hei, hei! Trebuie să recunosc că mi-a plăcut setul ăsta. Sper că şi ţie!

— Mda… Parcă spuneai că nu ai mai jucat de mult timp!

— Am spus eu asta? Ah… da! A fost o mică minciună cu care încercam să nu rămân mai prejos.

— Ce vrei să spui? Jan ştia deja ce voia să spună şi regretă că deschisese subiectul, dar era prea târziu.

Breck îşi scoase jacheta şi o aruncă pe spătarul băncii.

— Tu ai spus prima că nu eşti prea bună, când erai sigură de contrariu. Voiai să-mi administrezi o

lecţie, deşi nu era prea elegant să faci asta cu un adversar fără pretenţii…

Cuvintele lui şi mai ales tonul ironic dar aspru îşi atinseră din plin ţinta şi Jan se întoarse pentru a-i evita privirea…

— De ce nu mă priveşti în faţă? E timpul ca cineva să-ţi spună câteva adevăruri şi cred că eu voi fi acela.

Breck îşi întinse mâna şi o apucă de umeri dar Jan se smuci înfuriată şi-l înfruntă, revoltată de vorbele lui.

— Dar cine te crezi, să ai dreptul să-mi vorbeşti astfel? Te asigur că nu sunt obligată să-ţi ascult grosolăniile, domnule Breck Fallon!

— Şi totuşi ai să asculţi, fie că-ţi place, fie că nu. Şi ca să înţelegi că am dreptate, pot să-ţi spun că a fost o greşeală să mai ascunzi distincţiile acelea pe care le-ai câştigat. Ai făcut-o prea târziu; le văzusem deja.

În acel moment, Jan regretă din nou copilăria ei de a-l fi provocat dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut asta în faţa lui. Îşi ridică bărbia şi zâmbi amuzată de propria poznă.

— Aşa deci! Le-ai văzut! înseamnă că suntem chit, nu-i aşa?

— Nu chiar!... Ar mai fi câteva lucruri care trebuie clarificate şi acum momentul e prielnic căci nu ai unde să fugi...

Jan se ridică şi-l privi încruntată, atentă la ce

urma să spună. Nu-i plăcea tonul cu care-i vorbea, dar pe moment trebuia să-l asculte; n-avea încotro…

— Este evident că permanent încerci să subliniezi neajunsurile casei şi ale locului şi concluzia clară este că vrei să te debarasezi de mine. Aş vrea să ştiu, de ce?

Sinceritatea lui tăioasă o şocă şi se văzu obligată să răspundă la fel. Şi pentru că problema era atât de delicată, cuvintele izbucniră năvalnic, ca un şuvoi menit să înlăture orice obstacol i-ar sta în cale.

— Deoarece îmi iubesc casă, surorile mele o iubesc şi ele, iar tata care e un visător şi lipsit de simţ practic poate fi foarte uşor manevrat şi înşelat. Dar noi nu-l vom lăsa să-şi vândă casa orice ar fi, dacă va fi nevoie ne vom lupta cu tine şi nu o vom da în ruptul capului.

Ochii îi scânteiau, obrajii i se îmbujoraseră şi-şi încleştase pumnii, gata să sară la bătaie.

Breck o privi uimit, cu ochii mari, şi era sigur că ea nici nu-şi dădea seama cât de frumoasă era şi cât de provocatoare în furia ei dezlănţuită.

Pentru câteva clipe se aşternu tăcerea, apoi pe buzele lui Breck încolţi o umbră de zâmbet.

— Asta credeai?… într-adevăr asta credeai?… Zâmbetul lui se lărgise, aproape că râdea amuzat.

Jan îl privea încremenită, incapabilă să înţeleagă…

— Dar eu nu vreau să cumpăr casa!

Jan se simţi cuprinsă de o imensă uşurare.

— Nu… nu se poate… nu vrei s-o cumperi? bâigui ea. Faţa lui redevenise însă serioasă, ceea ce o îngrijoră şi-i micşoră bucuria iniţială. Atunci ce…?

— Cred că ar fi bine să stai jos, pentru că am ceva să-ţi spun şi nu cred că îţi va plăcea!

Capitolul 3

Jan se aşeză. Uşurarea pe care o simţise cu câteva clipe în urmă dispăruse, înlocuită de o stare de uluială paralizantă. Breck rămăsese în picioare şi părea total relaxat, deşi îi transmitea o stare de tensiune neliniştitoare.

— Nu înţeleg, reuşi ea să murmure. Dacă nu vrei să cumperi casă, ce altceva te interesează?

În liniştea zilei de vară se auzea o albină bâzâind deasupra unei flori la câţiva paşi de ei iar undeva, departe, ţipa un pescăruş.

— Am într-adevăr un anumit interes, dar te asigur că nu prezintă niciun pericol pentru casa voastră. Chiar mai mult, când vizita mea se va termina, veţi avea o frumuşică sumă de bani în plus, care contează, nu-i aşa?…

— N-am chef să discut cu tine situaţia noastră financiară, interveni ea tăios.

Breck îşi trecu degetele prin părul negru şi-şi sprijini un picior pe bancă.

— Doamne, ce dificilă eşti! Ţepoasă ca un arici!

— Mai bine lasă la o parte insultele şi spune ce ai de spus.

Breck o privi cu ochii de culoarea granitului şi trase adânc aer în piept.

— Ei bine, am să-ţi spun! Am venit de la Londra să văd insula şi aproape într-o săptămână vor veni şi nişte colegi de-ai mei… Vom face un film documentar pentru televiziune. Vrem să prezentăm viaţa locuitorilor acestei insule atât de deosebite, casele lor, ocupaţiile lor, pescuitul şi tricotatul. îl vom filma pe tatăl tău care este un personaj atât de pitoresc, lucrând la ciudatele lui invenţii, vom filma casa voastră şi împrejurimile şi poate… şi pe voi. Iar când totul va fi gata, vom dispărea ca şi cum n-am fi fost, şi singura urmă a trecerii noastre pe aici va fi un film de televiziune.

Jan ascultă cu ochii măriţi şi cu oroare crescândă în suflet iar când Breck termină, sări în picioare.

— Nu! Nu şi iar nu! Nu vei face asta! Insula Dark este aşa cum e, deosebită şi paşnică, tocmai fiindcă este retrasă. Dacă voi veniţi şi veţi face ceea ce aveţi de gând, o veţi distruge… o veţi pângări; nu va mai fi niciodată ceea ce a fost. Mă înţelegi? Nimic nu s-a schimbat aici de sute de ani şi nu avem nevoie ca acum să năvălească aici străini şi

să-şi bage nasul peste tot şi să calce totul în picioare!

Jan tremura de furie. Crezuse că nimic nu putea fi mai rău decât o posibilă nesăbuinţă a tatălui ei de a vinde casa şi iată că se înşelase. Intenţiile lui Breck erau o perspectivă cel puţin tot atât de rea, poate şi mai rea, şi sentimentul ei de antipatie faţă de el se adânci într-o clipă. Simţea că-l detestă.

— Te asigur că nu suntem vandali, încercă el s-o calmeze. Nimeni nu va distruge nimic!

— Nu înţelegi? Mă refer la ceilalţi; la cei care-ţi vor vedea filmul şi care apoi vor veni să-şi construiască hoteluri sau case de vacanţă. Am avut prieteni la colegiu care locuiseră în zone asemănătoare, în care s-au construit

drumuri şi autostrăzi iar liniştea şi frumuseţea locurilor au fost pe veci distruse…

— Situaţia e diferită! Voi sunteţi prea izolaţi. Nicio autostradă nu va ajunge vreodată aici…

— Nu, nu te vom lăsa! Dacă tata va afla intenţiile tale, sunt sigură că te va trimite la plimbare.

Jan se întoarse, cu gândul să se îndrepte spre casă, dar cuvintele lui o ţinuseră pe loc prin siguranţa tonului său.

— Nu o va face!… Nu o va face, pentru că deja ştie şi este de acord. Cine credeai că m-a invitat aici?… Am încercat să vin când erai plecată la Edinburgh, pentru că Diana m-a avertizat în

privinţa ta, dar am crezut că exagerează. Iar acum am constatat că avea dreptate. Eşti insuportabil de egoistă şi…

Braţul ei zvâcni în sus şi palma plesni în plin obrazul lui Breck. Amândoi rămaseră încremeniţi, surprinşi în egală măsură; el de rapiditatea şi gestul ei, iar ea de faptul că o cunoştea pe Diane. Breck îşi mişcă maxilarul, îşi îngustă ochii şi un zâmbet apăru în colţul buzelor lui.

— …şi chiar periculoasă, continuă el. Îţi promit, însă, că te voi îmblânzi înainte de a pleca, iar dacă mai faci vreodată asta, am să te pun pe genunchii mei şi… am să-ţi trag câteva la fund!

Jan simţi acelaşi impuls să-l plesnească, dar privirea lui o convinse că nu glumea.

— Te urăsc! şuieră ea, furioasă.

— Chiar aşa? Să ştii că nu-mi pasă. Poate te crezi regina acestui locşor, dar să ştii că n-am să renunţ. Am să fac ceea ce am de gând şi cu cât vei accepta mai repede acest fapt, cu atât va fi mai bine.

Jan nu mai putu să spună nimic. Se aplecă, îşi ridică racheta şi porni spre casă.

La una dintre ferestrele de sus se mişcă o perdea. Era sigur că Helen şi Judy urmăriseră toată scena şi acum o aşteptau ca pe ghimpi, să afle ce au vorbit. Simţea un

nod în gât dar ardea şi ea de dorinţă să le spună cine era de fapt acest Breck Fallon şi mai ales că era un prieten al Dianei.

* * *

— Nu se poate! Oh, Jan, nu se poate, nu e posibil, se văicări Helen. Adică tata şi Diane au copt chestia asta împreună?! îngrozitor!

— Aşa se pare…

Se aflau în dormitorul Hélènei din care se vedea cel mai bine terenul de tenis.

— Sunt bucuroasă că l-ai pălmuit, interveni Judy, întinsă pe pat şi mâncând un măr. Aş fi făcut-o şi eu cu mare plăcere. Ce ţi-a spus după ce l-ai pălmuit?

— S-a grozăvit că dacă mai fac o dată, mă pune pe genunchii lui şi mă bate. Cred că vorbea serios.

— E o brută! Păcat că niciuna dintre noi nu este băiat. Ar avea nevoie de o lecţie.

Judy muşcă adânc din măr şi mestecă viguros şi cu îndârjire.

— Problema e, ce facem acum?

— Obligatoriu, trebuie să vorbim cu tata şi asta cât mai repede, înainte ca el să se apuce să-i spună cine ştie ce.

— Aşa e! Haideţi chiar acum!

Coborâră toate trei şi se opriră în faţa atelierului iar Jan ciocăni uşor. Era o regulă nescrisă încă de când erau copile. Răspuns nu primeau întotdeauna şi asta nu din nepoliteţe ci pur şi simplu din cauză că tatăl lor nu mai auzea nimic atun

ci când se cufunda în lumea lui. Uneori ar fi uitat să şi mănânce dacă n-ar fi fost ele să-i amintească şi toate trei îl îndrăgeau cu atât mai mult.

— Tată! Eşti acolo?

Jan mai ciocăni de câteva ori şi ascultă cu atenţie. Se auzi o moşmondeală şi un foşnet apoi uşa se deschise. Cedric Sutherland era în halatul de lucru, cu părul alb

zburlit şi cu ochelarii pe vârful nasului.

— Ah! Voi eraţi? le întâmpină el cu un zâmbet larg. Înseamnă că am auzit bine… Ăăă… veniţi, intraţi!

În încăpere era o harababură de nedescris. Pe masa a cărei suprafaţă nu se vedea, erau îngrămădite de-a valma tot felul de cutii, cărţi, eprubete, piese metalice, câteva role de sârmă, o lampă Bunsen, bucăţi de lemn şi de material plastic. Pe lângă doi dintre pereţi erau aliniate câteva dulapuri masive şi etajere cu borcănele şi sticluţe.

— Staţi jos… undeva, dacă găsiţi loc. Tocmai lucram la… făcu un semn vag cu mâna spre un obiect ciudat de lângă fereastră.

— E-n regulă, tată? Vrem doar să discutăm puţin cu tine în legătură cu Breck.

— Aha! Despre el?… Bine.

— Am aflat azi-dimineaţă de ce este aici şi… Tată! Nu se poate să-l laşi să facă filmul acela pentru televiziune. Îţi dai seama ce se va întâmpla?

Cedric se încruntă şi-şi împinse ochelarii mai

sus pe nas, dar după o secundă, alunecară la loc.

— Ce să se întâmple?… Vor fi doar câţiva băieţi cu camere de luat vederi. Câteva imagini din împrejurimi, câteva case şi poate câteva discuţii cu oamenii de pe aici.

Jan oftă, simţind că o cuprinde disperarea. Fără îndoială, Diane şi Breck ştiuseră să-l lămurească iar el era acum convins că situaţia era roz. Se uită la surorile ei căutând ajutor şi întâlni ochii lor copilăroşi care o priveau speriaţi. Trebuia să se descurce singură.

— Dar, tată! Nu e chiar aşa de simplu… Insula asta, casa noastră, nu vor mai fi niciodată la fel după ce atâta lume va vedea cât de frumoasă şi paşnică este. Vom ajunge ca cei din Blackpool sau Clacton!… îl văzu pe tatăl ei ridicând din sprâncene şi clătinând capul fără să spună nimic… Şi băieţii aceia vor locui la noi? Pentru că nu văd unde altundeva ar putea locui…

— Vor plăti pentru asta şi ştii că avem nevoie de bani.

— Banii nu sunt totul!

Era scumpa şi loiala Helen, care găsise curajul să-i sară într-un fel în ajutor.

— Aşa e, dar avem nevoie de ei ca să trăim, nu-i aşa?

— Tată! Vom munci, vom tricota, vom găsi ceva, dar nu-l lăsa să vină aici! îl imploră Jan cu disperare în glas.

— Prea târziu! Deja am fost de acord. Îmi pare rău, dragile mele, dar asta e situaţia. Acum suntem obligaţi să acceptăm!

Descurajată, Jan se retrase în camera ei. Nu se mai putea face nimic. Breck Fallon ştiuse toate astea şi se jucase cu ea ca pisica cu şoarecele. Îşi amintea cuvintele lui de pe terenul de tenis şi se hotărî să nu se lase învinsă.

Se auzi o bătaie în uşă şi după răspunsul ei, în cameră intră Breck.

— Tu!? Ce doreşti?

— Trebuie să-ţi vorbesc. Sunt de făcut unele aranjamente şi… în definitiv, tu eşti stăpâna casei.

— Aranjamente! S-au făcut destule aranjamente fără să fiu consultată.

— Te rog, nu dramatiza şi mai bine ascultă-mă. Lucrurile vor fi uşor de suportat dacă vei fi rezonabilă. Săptămâna viitoare va veni şi asistentul meu, iar atunci când vom stabili un plan clar, vom chema întreaga echipă. Cum bine ştii, invitaţi de tatăl tău, vom locui aici.

— Şi dacă eu nu accept să mă ocup de asta?

— Fii sigură că ne vom descurca. Terry, asistentul meu, ştie să gătească şi nu suntem năzuroşi.

— Nimeni nu pune piciorul în bucătăria mea!

— Bucătăria ta? Este a tatălui tău cu siguranţă. Doamne, cât eşti de mândră şi încăpăţânată! Ai avea nevoie să fii niţel scuturată…

— Atinge-mă doar şi vei vedea ce păţeşti!

— Fii sigură că n-am s-o fac şi stau mai bine cu stăpânirea de sine decât tine. Oricum, să ştii că mă pui la grea încercare.

Stătea în faţa ei cu un aer de forţă controlată. Ochii îi

scăpărau şi pe buzele lui se citea dârzenia apoi, deodată, zâmbi şi clătină mustrător din cap.

— Aşadar, eu te-am anunţat; rămâne să alegi cum să te porţi… Se îndreptă spre uşă şi o deschise, apoi se opri, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva… Totuşi, într-o privinţă, cred că Diane s-a înşelat. Spunea că eşti o bucătăreasă excelentă. Nu-mi vine să cred…

Ieşi şi închise încet uşa în urma lui.

Jan îşi încleştă pumnii într-o furie neputincioasă. Era absolut îngrozitor! Dârzenia lui o făcea să înţeleagă clar că nu va ceda o dată ce luase o decizie, iar ultimele lui cuvinte îi răniseră adânc amorul propriu.

Se aşeză pe pat să se odihnească. Exista oare vreo soluţie?

Imediat după prânz, Jan o trimise pe Helen să culeagă zmeură. Curând după aceea sosi şi maşina măcelarului şi Jan oscilă în a cumpăra o găină mare sau o pulpă de porc. Rezolvă problema cumpărându-le pe amândouă. Apoi o trimise pe Judy să culeagă mere.

Ultima remarcă a lui Breck îi stârnise ambiţia şi avea de gând să facă o demonstraţie care să-l contrazică zdrobitor. Se apucă de treabă căci avea multe de făcut pentru a-şi pune planul în aplicare. Reuşise să pună cratiţele pe foc şi se aşezase pentru o clipă să bea o cafea în bucătărie când apăru Judy.

— Ai adus mere?

— Mm… Nu erau prea coapte; am adus totuşi câteva… Judy se opri şi inspiră adânc… Miroase extraordinar! Ce găteşti?

— Aşteaptă până la cină şi vei vedea.

— Credeam că ai de gând să-l înfometezi…

— M-am răzgândit. Stai jos şi ajută-mă să curăţăm merele şi am să-ţi spun ce am vorbit cu el.

Îi povesti discuţia din dormitor, încheiată cu provocarea lui care o făcuse să-i răspundă.

— Îl voi face să se lingă pe degete, continuă ea. Asta înseamnă să-ţi iei adversarul prin surprindere, nu-i aşa?

Judy nu păru impresionată de logica spuselor ei.

— Hm… Dacă tu spui aşa?! Mă duc să văd ce face Helen cu zmeura. A plecat deja de un veac!

— Bine faci!

Jan se ridică şi ea şi se duse să controleze mâncarea de pe foc, apoi adăugă zahăr şi vanilie la merele tăiate şi le întinse într-o tavă. Adulmecă şi ea mirosurile şi aromele apetisante din bucătărie şi zâmbi mulţumită.

— Ai să vezi tu, domnule Cap-pătrat Fallon! îţi arăt eu ţie!

Cedric Sutherland se lăsase convins să vină la timp la cină şi acum, după ce terminaseră supa de ciuperci, stătea de vorbă cu Breck. Jan şi Helen se ridicară de la masă ca să aducă celelalte feluri de mâncare: friptura de porc, cartofii prăjiţi, sosul de mere, mazărea şi morcovii înăbuşiţi.

— Dacă vrei, te rog să tai tu friptura, i se adresă Jan lui Breck; tatii nu-i place s-o facă!

— Desigur!

Toate se dovediseră delicioase. Mâncau în tăcere şi Helen îi făcu cu ochiul lui Jan văzându-l pe Breck golindu-şi farfuria.

— Te rog să te mai serveşti, dacă doreşti, îl îndemnă cu politeţe Jan.

— A fost excelent totul, dar nu mai pot.

— Mă bucur că ţi-a plăcut şi sper că ai păstrat un loc şi pentru desert.

Jan se ridică şi începu să strângă farfuriile. Breck se ridică şi el.

— Dă-mi voie să te ajut.

Nu aşteptă răspunsul ei şi luă o tavă cu câteva farfurii şi o urmă spre bucătărie.

— Nu trebuia să te deranjezi… în pofida cuvin

telor rostite, se simţi măgulită de gestul lui, aproape încântată… Pune-le aici, te rog.

Pe masa din bucătărie se aflau cinci boluri de sticlă cu spumă de zmeură decorată cu frişcă, pe care Jan le

puse pe o tavă.

— Dacă vrei, du-le în sufragerie. Vin şi eu cu cafelele.

Breck o privi cu vădită admiraţie iar Jan nu ştia nu ştia ce să mai creadă. Pe de o parte se dovedise arogant, agresiv şi brutal, iar pe de altă parte manifestase inteligenţă, gentileţe şi cavalerism.

— Aş vrea să mulţumesc gazdei pentru această delicioasă masă demnă de cel mai rafinat restaurant londonez. Într-adevăr, Diane a avut, în privinţa asta, dreptate.

Jan sorbea din cafea şi-l privea discutând în continuare cu tatăl ei. Fusese curtenitor şi politicos, cu totul altfel decât până atunci. Zăbovi cu privirea asupra trăsăturilor lui şi deodată deveni conştientă de o realitate pe care o observase din prima clipă, dar refuzase s-o accepte. Breck era un bărbat deosebit de atrăgător.

Capitolul 4

Jan se trezi devreme a doua zi dimineaţa. Simţi o uşurare să coboare din pat după o noapte în care nu se odihnise prea bine din pricina unor vise încâlcite. Era aproape ora şase şi ceaţa alburie care învăluia casa şi se lipea umedă de geamuri, se potrivea cu dispoziţia în care se afla. Toţi ai casei dormeau încă şi, în papuci şi halat, se strecură tiptil în bucătărie şi puse ceainicul pe foc.

Aşteptă să fiarbă apa şi-şi aminti cum, cu şapte ani în urmă, când avea doar paisprezece ani, mama ei murise. Exceptând cei doi ani când fusese plecată la colegiu, pe umerii ei se sprijinise întreaga gospodărie. Ea era cea capabilă, ea rezolva problemele, ea lua deciziile privind nenumăratele sarcini cotidiene.

Luă ceainicul de pe foc şi se duse la frigider să scoată sticla de lapte.

— Ah, tu erai!

Jan se întoarse la auzul glasului lui Breck care intrase fără să facă zgomot în bucătărie.

— Ce-i cu tine? Ce se întâmplă?

— Frumoasă primire, se posomorî el. Cum cred că ştii, încă nu este ora şase şi am auzit mişcare; camera mea este chiar deasupra bucătăriei. Am crezut că sunt hoţii şi am venit să mă conving; n-am mai avut stare.

— Nu sunt hoţi pe insula Dark şi nu avem nici măcar poliţist.

— Foarte bine… Nu ştiam!

— Doreşti cumva un ceai?

— N-ar strica; te rog!

Se aşeză la masă şi Jan îi aduse o ceaşcă. Breck îşi pusese blugii iar cămaşa descheiată lăsa să i se vadă pieptul musculos. Jan se mira că nu-l auzise venind, mai ales că podelele scârţâiau întotdeauna.

— Te-ai mişcat foarte încet. Nu te-am auzit.

— Spărgătorii trebuie surprinşi, altfel n-ai nicio şansă să-i prinzi.

— Cum? Te aşteptai să fie mai mulţi şi ai îndrăznit să vii peste ei?… Sau eşti foarte curajos, sau eşti nesăbuit!

— Mm… Mă descurc cât de cât în lupta de autoapărare; atâta tot!… Mulţumesc, nu vreau zahăr.

Jan turnase puţin lapte rece în ceşti şi peste el lichidul fierbinte din ceainic. Breck duse ceaşca la

gură şi sorbi.

— Pfu!… Doamne! Ce-i asta? pufni el strâmbându-se mirat.

Jan luă şi ea o înghiţitură din cana ei şi înţelese imediat ce s-a întâmplat.

— Am uitat să pun ceai în ceainic, se scuză ea, jenată. Am fost ameţită şi m-ai derutat şi tu cu intrarea ta…

Breck începu să râdă cu poftă.

— Bravo! Grozavă băutură; apă fierbinte cu lapte… Ha, ha, ha!… Nu-i nimic, să punem din nou apa la fiert. Ceaiul se face într-o clipă.

Se ridică, încă râzând, şi se îndreptă spre maşina de gătit dar Jan, furioasă, sări şi ea de pe scaun şi-l apucă de braţ.

— N-am nevoie de ajutorul tău! Mă descurc şi singură!... Tu n-ai decât să râzi!

Breck se opri, o privi amuzat şi-şi puse mâinile pe braţele ei.

— Ţţ, ţţ!... Temperamentul ăsta vulcanic. Calmează-te, ariciule! I se putea întâmpla oricui. Stai jos; fac eu ceaiul.

Jan se înfurie şi mai mult, negustând gluma lui, şi se smuci ca să se elibereze.

— Fii cuminte... n-ai nicio şansă!

— Aşa crezi? Se răsuci violent cu intenţia să-l îmbrâncească dar în aceeaşi clipă se pomeni ţintuită într-o menghină de oţel în care nu mai putea face nicio mişcare.

— Dă-mi drumul! reuşi ea să bâiguie cu respiraţia agitată, înfiorată de apropierea străină a pieptului lui dezgolit.

— Odată, când vom avea timp, am să-ţi arăt cum poţi scăpa dintr-o astfel de situaţie.

Jan îi vedea ochii aprinşi şi-i simţea pe obraz răsuflarea caldă. Apoi buzele lui se apropiară încet şi se lipiră de buzele ei...

Inima îi bătea cu putere în piept, mâinile şi picioarele i se înmuiaseră şi se abandonă complet în braţele lui, într-un sărut care părea fără sfârşit...

Breck îşi slăbi strânsoarea şi-i dădu drumul dar o prinse din nou în braţe ca să nu cadă.

— Eşti... eşti îngrozitor, reuşi ea să şoptească, speriată de ameţeala şi slăbiciunea pe care le simţea. Eşti un... un terorist.

— Da, da! Te-am avertizat... Crezi că un terorist ca mine suportă să fie călcat pe nervi de un copil ca tine?

— Copil? Aşa săruţi tu un copil?

Breck întinse mâna şi-i mângâie obrazul apoi râse amuzat.

— A fost doar o încercare. Sunt nevoit însă să recunosc că aş fi primit mai mult răspuns de la o statuie. Dar nu poţi avea totul în viaţă, nu-i aşa? O bătu prieteneşte

cu palma pe obraz şi se retrase cu un pas… Pe curând, puştanco! Am renunţat la ceai; mă descurc şi fără. Şi fii atentă, nu mai uita să pui pliculeţul cu plante.

Ieşi din bucătărie şi închise uşa în urma lui.

Jan îşi duse palma la buzele care încă mai frigeau. Trupul îi tremura şi nu se putea mişca. Se simţea umilită, dar tulburarea ciudată pe care el i-o trezise în trup era atât de plăcută. N-o înţelegea încă prea bine, dar era sigură că avea nevoie de o cană cu ceai mai mult ca oricând. Cu mâna tremurând, reuşi să aprindă gazul sub ceainic, după ce irosise trei chibrituri.

Nu putea povesti surorilor ei mai mici ce se întâmplase, de altfel nimănui. Breck îi invadase gândurile în modul cel mai neaşteptat şi acum ea făcea greşeli la tot pasul, chiar şi în gesturile cele mai banale. Se uită afară şi văzu că ceaţa persista, într-o oarecare măsură îi stânjenea planurile de a spăla geamurile pe dinafară. Era totuşi hotărâtă să se apuce de treabă ca să nu aibă timp să se gândească la el.

În timpul micului dejun, Breck se purtase normal, politicos şi curtenitor, derutând-o şi mai mult, apoi plecase la plimbările lui obişnuite. Tatăl ei se închisese în atelier şi era clar că acolo urma să rămână toată ziua.

Jan luă nişte cârpe şi o găleată pe care o umplu cu apă caldă şi puţin detergent.

— Lasă-mă să te ajut, o auzi pe Helen. În timp ce

tu le speli pe cele de la etaj, eu am să le spăl pe cele de jos.

— Eşti o scumpă… Uite aici nişte cârpe şi pentru tine.

Ieşiră afară şi, spre bucuria lor, văzură că ceaţa începu să se risipească şi soarele reuşea să străpungă pe ici, pe colo norii groşi care alunecau lent pe cer.

— Ţi-a făcut sau ţi-a spus ceva? Eşti foarte tăcută, remarcă Helen.

— Ce te face să crezi că el ar fi cauza? Nu dau doi

bani pe el, bravă Jan, punând cu zgomot găleata pe piatra de râu din spatele casei.

— Am observat… Şi totuşi este un tip foarte chipeş şi sexy!

Jan o privi înspăimântată.

— Sper să nu te audă Judy vorbind astfel, comentă ea cu un ton cât mai normal, fără a fi sigură că reuşea. O ştii doar… nu suportă deloc bărbaţii.

— Bineînţeles că ei nu-i spun aşa ceva; dar cu tine se poate vorbi, nu-i aşa? În cele din urmă ne vom obişnui cu el şi cu aparatele lui. Principalul este că nu vrea să ne cumpere casa…

Jan oftă şi se întrebă ce ascunde expresia ei şireată, apoi ridică scara care era culcată lângă perete şi o sprijini de pervazul ferestrei de deasupra bucătăriei. Era fereastra camerei lui Breck; cu asta voia să înceapă.

Helen se aplecase, stoarse cârpa după ce o înmuiase în găleata cu apă şi deja freca de zor geamurile de la bucătărie.

Jan se căţără pe scară şi, plină de energie, se apucă şi ea de treabă. Aveau spor şi, unul câte unul, geamurile deveniră strălucitoare.

Şi, ca treaba să meargă mai bine şi să fie plăcută, începură să cânte aşa cum învăţaseră de la mama lor, încă de când erau mici. În toiul lucrului şi al cântatului, Jan nu luă în seamă uşoara clătinare a scării cauzată de slăbirea uneia dintre stinghiile care constituiau treptele. Se aplecă lateral ceva mai mult, ca să ajungă la colţul de sus al unei ferestre, şi cu cealaltă mână se sprijini de pervaz. Sub greutatea inegal repartizată, o bucată din pervaz se desprinse şi Jan îşi pierdu echilibrul. Scara descrise un arc spre partea opusă şi Jan, cu o senzaţie terifiantă de ameţeală în care auzi strigătul îndepărtat al unui bărbat, se prăbuşi într-un strat de trandafiri cu spini.

Zăcea năucită, fără să ştie de cât timp, şi o auzi slab, ca prin ceaţă, pe Helen plângând lângă ea, neştiind ce să facă.

— Oh, Jan!… draga mea! Mă auzi… te simţi bine?

Simţea o durere şi o usturime în tot corpul, capul îi vâjâia şi, ce era mai rău, nu se putea mişca deloc. Întredeschise cu teamă ochii şi reuşi să şoptească:

— Helen… Helen, ajută-mă!

— Jan, stai nemişcată! Am să te ridic eu.

Nu putea înţelege. Era vocea lui Breck. Îşi întoarse privirea şi cu o imensă bucuri, văzu faţa lui aplecată spre ea.

— Nu mă pot mişca!

— Stai liniştită… Asta este pentru că s-au înfipt în tine o mie de spini. Mai întâi, am să încerc să te scot de aici.

Îngenunchease lângă ea şi-şi strecurase o mână sub umerii ei şi cealaltă sub genunchi. O ridică încet, cu delicateţe. Jan simţi totuşi un val de usturime şi îşi auzi hainele rupându-se, agăţate în tufele de trandafiri.

— Helen! Du-te repede şi găseşte ceva antiseptic; ia şi nişte apă caldă şi vino sus în camera ei. Repede!

Jan atârna neputincioasă în braţele lui şi gemea uşor.

— Ce te doare mai tare?

— Braţul drept… şi piciorul stâng, cred. Nu sunt sigură.

— Vom vedea îndată… Va fi bine!

Jan se simţi purtată cu grijă, cu maximă gingăşie, şi când deschise ochii erau în camera ei.

Breck o aşează pe pat şi îndată Helen apăru cu un lighean cu apă caldă, cu antiseptic şi prosoape curate.

— Dezbrac-o şi încearcă să scoţi ţepii, apoi o

speli şi o dezinfectezi! Sper să te descurci.

— Da, Breck! Imediat.

Breck ieşi din dormitor iar Helen se apucă sârguincioasă de treabă. Reuşi să îndepărteze spinii, spălă şi tamponă cu antiseptic nenumăratele răni, apoi o ajută pe Jan să se îmbrace cu haine curate.

Extenuată, cu faţa palidă şi gemând uşor la fiecare

mişcare, aceasta se întinse pe pat şi închise ochii.

— Am avut mare noroc că am aterizat între trandafiri… Dacă aş fi căzut pe aleea pietruită, putea să fie mult mai rău.

Helen o privi cu compătimire, fără să-şi fi revenit încă din sperietură.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi aduc un coniac sau un whisky. Eşti foarte…

Se opri auzind glasul lui Breck.

— Ai terminat? Pot să intru?

— Da, intră! Tocmai îi propuneam lui Jan să-i aduc ceva de băut. Este cam slăbită.

— Da, ai dreptate. Un ceai ar fi binevenit.

Se apropie de Jan şi o privi cu atenţie.

— Cum te simţi? Dacă-mi dai voie, m-aş uita puţin la piciorul tău. Să ştii că părinţii mei sunt medici şi am învăţat şi eu destule, dar dacă nu ai încredere, mă duc să aduc un medic.

— Nu, nu! Am încredere… mai ales că pe insulă nu este niciun medic. Îşi ridică uşor capul de pe pernă şi schiţă un zâmbet… Mă dor numai braţul

şi glezna; în rest mă simt ca o pernă pentru ace.

Cu mâini îndemânatice, cu mişcări precise şi delicate, Breck îi ridică piciorul şi-i atinse glezna.

— Hm… Fără o radiografie nu se poate stabili exact, dar nu este altceva decât o luxaţie!… Dacă-mi dai voie, îţi fac un pansament. Unde aveţi trusa de prim-ajutor?

— În baie, în dulăpiorul din stânga.

— Perfect, dar mai întâi să-ţi văd braţul…

De la cot până la încheietura mâinii era o imensă vânătaie şi mai multe julituri, dar putea mişca braţul fără durere.

— Frumoasă privelişte… va fi bine în câteva zile. Mă întorc îndată cu trusa.

Breck reveni cu o cutie metalică din care scoase bandaje, foarfece şi o rolă de leucoplast.

— Văd că te pricepi la asta. De ce nu te-ai făcut

doctor?

— Fiindcă am preferat luminile strălucitoare ale Londrei şi televiziunea. Dar am să-ţi povestesc altă dată; acum stai liniştită.

— Aş mai vrea să ştiu ceva. Când am căzut, mi s-a părut că am am auzit un strigăt!?

— Da! Mă întorceam spre casă şi v-am auzit cântând. M-am oprit în pâlcul acela de copaci din apropiere şi, ascuns printre trunchiurile lor, vă admiram de acolo, apoi te-am văzut dezechilibrându-te şi am strigat intuind ce urma să se întâmple, dar, din păcate, eram prea departe ca să

Intervin.

— Mă bucur totuşi că ai fost prin preajmă. Mi-ai fost de mare folos.

— Nu mai vorbi acum. Relaxează-te! S-ar putea să te doară puţin.

Jan se întinse pe spate şi Breck îi bandajă strâns glezna, aproape imobilizând-o. Nu o duruse deloc şi imediat se simţi mai bine.

— Vine ceaiul! se auzi vocea veselă a Hélènei înainte ca ea să apară cu o tavă cu trei căni de ceai… Cum e? E grav? întrebă ea văzând glezna bandajată.

— Va fi bine cam într-o săptămână, o asigură Breck în timp ce o ajută pe Jan să se aşeze, şi-i potrivea perna la spate.

— Oh, nu! protestă Jan. Am o mulţime de treburi. Este imposibil să stau atât de mult timp!

— Va trebui să stai, altfel nu se va vindeca.

Breck îi întinse o cană şi se aşează pe pat lângă ea…

— Bea puţin ceai, te va ajuta să-ţi revii din starea de şoc!

Jan sorbi din ceai şi în liniştea care se lăsase îi reveniră în minte gândurile şi amintirile pe care accidentul le gonise. Îşi aminti un sărut şi o îmbrăţişare strânsă, apoi ironia lui când o numise puştancă. Asta încă o irita, în pofida recunoştinţei, şi simţi dorinţa să-l contrarieze

neacceptând sfaturile lui.

— Îţi voi demonstra că n-am nevoie să stau atâta timp. Chiar acum pot să merg, aşa că nu este nevoie să-mi ordoni tu ce să fac…

— Jan, cu o oră în urmă te-am văzut întinsă la pământ. Credeam că te aşteaptă un pat de spital, iar acum… poftim, ai început din nou să te răzgândeşti şi să te grozăveşti contrazicându-te cu mine. Eşti incredibilă!

— Aşa sunt eu şi până una-alta, ridică-te de pe patul meu! Vreau să mă mişc!

— Bine…

Jan strânse din dinţi şi-şi dădu jos picioarele din pat. Inspiră adânc şi se ridică în picioare cu precauţie, îşi mişcă piciorul stâng spre înainte dar simţi în gleznă o durere ascuţită de parcă i s-ar fi răsucit un cuţit înroşit în foc. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare şi în urechi, un bâzâit deveni tot mai insistent. Cu încăpăţânare îşi mişcă piciorul drept şi se sprijini pe cel stâng. Durerea insuportabilă o făcu aproape să ţipe.

— Ajunge! Fii rezonabilă şi acceptă că nu poţi, auzi glasul lui Breck.

Braţele lui o cuprinseră la timp. O imensă gaură neagră se deschise în faţa ei şi vârtejul din ea o absorbea nemilos, fără să-i lase nicio şansă de a se opune.

Capitolul 5

— Mă auzi, Jan?

Vocea Hélènei pătrunse în mintea ei înceţoşată, ca venind de foarte departe. Întredeschise ochii şi o recunoscu pe sora ei care stătea la capătul patului… Cu siguranţă că leşinase. Reuşi să-şi ridice capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-ai înmuiat, de altfel cu multă graţie, iar el te-a prins la timp şi te-a pus pe pat. Tot el m-a sfătuit să rămân cu tine şi să-ţi vorbesc ca să-ţi revii repede.

— Da, te-am auzit parcă spunându-mi că totul e aranjat. Despre ce este vorba?

— Ştii… el şi-a dat seama că te încăpăţânezi să mergi deoarece eşti conştientă că trebuie să găteşti şi să ţii casa. Ca să te liniştească… s-a dus la telefon să-l cheme pe asistentul lui, Terry, care e

şi bucătar, şi va veni deja mâine în loc de luni. Judy şi cu mine vom pregăti ceva pentru astăzi iar el, Breck, a spus că va termina de spălat geamurile, aşa că nu mai trebuie să-ţi faci niciun fel de griji în nicio privinţă.

— Vai, nu-mi vine să cred!…

Se simţea obosită, neputincioasă şi jenată. Glezna îi zvâcnea şi când îşi mişcă piciorul, tresări de durere. Începu să plângă uşor.

— Ce ne face, Helen?

— Cum adică? se miră Helen încurcată.

— În legătură cu el. Este atât de acaparator. Face totul aşa cum vrea el…

Helen zâmbi amuzată de necazul ei.

— M-a avertizat că vei fi puţin depresivă când te vei trezi… Calmează-te, draga mea! Mie mi se pare că s-a purtat foarte frumos. Ce ne-am fi făcut fără el?

Jan o privi bănuitoare. Acum nu mai era doar o impresie. De multe ori, Helen spusese câte ceva care dovedea că nu are o părere chiar atât de rea despre el. Intenţiona să clarifice problema, dar în pragul uşii care rămăsese deschisă apăru Breck. Auzise oare discuţia lor?

La apariţia lui, Helen se scuză spunând că merge s-o caute pe Judy şi dispăru, aproape alergând.

— Sper că te simţi mai bine… Cu un zâmbet optimist, Breck se apropie şi-i puse o mână pe

frunte… Ţi-a spus Helen totul? Am vorbit cu Terry; vine mâine, aşa că problema gătitului este rezolvată; poţi fi liniştită pe deplin în privinţa asta. A fost destul de greu să obţinem legătura cu Londra; nu ştiu cum suportaţi…

— Îţi mulţumesc pentru strădanii… să ştii însă că telefonul nu ne deranjează deloc aşa cum e. De altfel, n-avem nevoie de niciuna din aşa-zisele modernizări ca să

trăim mai bine.

Breck îşi ridică sprâncenele, surprins de elanul cu care ea intra în dispută.

— Oh, draga mea! Se pare că am spus ceva ce nu trebuia să spun. Oare nu putem fi în stare să purtăm o discuţie normală, fără tensiuni?

— Nu!… pentru că e vorba de stil. Noi, aici, nu vrem să fim moderni. Modul nostru de viaţă este acelaşi de foarte mult timp şi este foarte bun aşa cum e.

— De asta nu aveţi nici televizor?

— Exact!

— Atunci, de ce aveţi şi vă folosiţi de frigider, de maşina de spălat şi de aspiratorul de praf?

Jan se simţi şi mai iritată de valabilitatea argumentului lui şi de tonul arogant, triumfător, cu care îl adusese în discuţie.

— Deoarece… acestea nu sunt atât de agresive ca televiziunea. Ele nu ne oportunează viaţa, sunt tăcute şi folositoare. Tu, ca bărbat, nu poţi înţelege!

— Ah, da? Eterna logică feminină… pe care eu, ca bărbat, nu o pot chipurile înţelege.

Jan îi observă faţa dârză şi semeaţă, apoi privirea îi alunecă pe mâinile şi antebraţele lui pline de zgârieturi.

— Te-ai rănit şi tu… Ar trebui să pui antiseptic.

— Nu schimba subiectul… Se opri şi se uită şi el surprins la mâinile lui, mirându-se că până atunci nu observase şi nu simţise nimic… Sunt urmele de la minunatul tău pat de trandafiri.

— Acum să pui antiseptic! Nu vreau să faci vreo infecţie şi eu să fiu responsabilă.

— Am înţeles, şefa! Să trăiţi!

Râzând, deschise cutia metalică, scoase sticluţa cu antiseptic şi-şi tamponă zgârieturile de pe mâini.

— Eşti imposibil!

— Nu-i aşa? Ai văzut ce ascultător şi supus am fost… Acum, însă, ai face bine ca în zilele următoare să nu mai faci pe şeful şi să stai liniştită. Cu cât o să-ţi intre mai

repede asta în căpşorul tău drăgălaş, cu atât mai bine. Ştiu că-ţi va fi greu să-ţi înghiţi mândria, dar nu ai încotro, deoarece în zilele următoare vei depinde de mine... O privi, zâmbind provocator.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eu te voi căra dintr-un loc în altul; asta în afară de cazul în care vrei să stai aici toată ziua, să dormi sau să citeşti, ceea ce nu prea

cred că-ţi convine.

— Tu... Să mă cari tu pe aici?

— De ce nu? Doar nu poţi umbla. Gândeşte-te în ce belea ai fi dacă eu n-aş fi pe aici.

— Hai să fim cinstiţi! N-aş fi fost în nicio belea, dacă tu n-ai fi fost aici. Geamurile acelea ar mai fi putut aştepta dacă n-aş fi ştiut că urmează să năvălească aici o hoardă de străini...

Ochii lui Jan scăpărau şi se îmbujorase spunându-i pe şleau cum stăteau lucrurile.

— Haide, haide! Ce hoarde de străini? Vor fi cam patru persoane în plus şi te asigur că ştiu să se poarte. Abia dacă vei observa că sunt aici, îţi promit.

— Vom vedea... Oricum, mă voi descurca şi fără tine. Judy şi Helen mă vor ajuta destul.

— Judy şi Helen au treaba lor. Nu au timp să te dădăcească pe tine.

— Şi ce, tu ai? Doar ai venit cu treabă!

— Aşa e, dar programul meu va fi flexibil. Voi avea timp să mă ocup de tine.

Conversaţia era mai obositoare decât ar fi crezut. Înţelegea că în situaţia în care se afla era inutil să se lupte cu el. Până acum niciun bărbat nu-i spusese ce să facă, nu-i comandase aşa cum o făcea el şi era împotriva naturii ei independente să accepte aşa ceva. Acum însă, nu avea de ales. Şi, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, Breck continuă:

— Îţi este greu să accepţi, nu-i aşa?

Cuvintele lui o făcură să se hotărască rapid, cel puţin

pentru moment.

— Nu-mi este greu deloc! replică ea vioaie, reuşind chiar să zâmbească provocator, Dacă eşti drăguţ, du-mă jos în bucătărie! Vreau să mă ocup de prânzul de astăzi!

— Desigur, te duc imediat, dar de prânz nu este nevoie să te ocupi. Am avut deja grijă. Sper că-ţi va face plăcere.

Îl privi mirată, încă o dată surprinsă.

— Ce ai făcut?

— Lasă să fie o surpriză. Şi pentru că am ajuns la mâncare, am să abordez încă un subiect care cu siguranţă îţi repugnă, dar fiind captivă, nu vei putea scăpa; şi anume banii. Aş vrea să ajungem la o înţelegere în privinţa asta. Aveţi cumva un număr de cont în bancă?

— Nici vorbă!

— Bănuiam. Atunci, poate că există un oficiu poştal pe insulă?!

— Hm!… Un fel de… Ceva minuscul. De ce?

— Fiindcă s-ar fi putut efectua plata prin mandat poştal. Sau poate ai prefera să-ţi plătim direct, bani lichizi.

— Ar fi cel mai bine; dar nu crezi că problema asta ar trebui discutată cu tata?

Într-adevăr, subiectul era extrem de stânjenitor şi Jan se bucura că găsise modalitatea de a-l pasa.

— Ai dreptate. Am şi încercat deja, imediat ce am venit, dar dă-mi voie să-ţi spun că în legătură cu asta, el este şi mai dificil decât tine. Aşa că… tot tu ai rămas să discuţi problema…

Jan oftă resemnată şi cu un glas şovăielnic îndrăzni să întrebe:

— Şi cam ce sumă ar fi?

La auzul cifrei, făcu ochii mari şi-l rugă s-o repete, nevenindu-i să creadă. Era o sumă pe care nici măcar nu şi-o imaginase şi rămase pe gânduri, derutată.

— Nu te mira! Consiliul nostru de administraţie ne asigură cazare la nivel de hotel şi în plus, folosirea casei ca bază pe toată durata filmărilor, se consideră o închiriere

care se plăteşte, desigur. Aveţi cumva şi o barcă?

— Da, dar…

— Pentru filmările de pe mare vom avea nevoie de ea, aşa că şi închirierea ei va mai adăuga ceva.

— Nu pot să cred, repetă ea cu glas stins.

— Te vei obişnui; şi acum, dacă eşti gata să te mişti, haide!

O luă în braţe şi coborî în bucătărie. În cuptor sfârâia ceva şi aroma ademenitoare care se răspândise promitea o delicatesă. Jan rămăsese însă cu mintea la cifra rostită de Breck şi făcea rapid socoteli în legătură cu perspectivele care i se ofereau. Va putea în sfârşit să cumpere perdelele acelea la care visase, fără să mai fie nevoită să facă

jonglerii cu bugetul. Va putea să facă reparaţiile la casă, care întârziaseră atât din lipsa banilor şi evident, rămăsese destul şi pentru câteva luni ca să nu-şi mai facă griji financiare. Era de-a dreptul incredibil!

— Nu e corect! se simţi ea obligată să protesteze. Nu sunt de acord! Nu putem lua atât de mult, ar fi incorect!

Breck care turna ceai în căni, încremeni uluit la mijlocul gestului şi făcu ochii mari.

— Iar începi? Spiritul tău de contradicţie nu doarme niciodată?

— Nu încep nimic; mi-am spus doar părerea.

— O părere care este o împotrivire… N-am mai întâlnit în viaţa mea o femeie ca tine, care să…

— Ei bine, pot să spun acelaşi lucru. Nici eu n-am întâlnit niciun bărbat ca tine!

Se părea că armistiţiul, dacă existase vreo clipă, se rupsese din nou. Privirile li se întâlniră într-o ciocnire tăcută. Bărbatul masiv cu ochii cenuşii şi temperament care trece rapid de la blândeţe la agresivitate şi ea, tânăra suplă, pe moment atât de neputincioasă fizic, dar cu o personalitate atât de puternică.

Jan îi susţinu cu îndârjire privirea şi în cele din urmă, Breck zâmbi împăciuitor.

— Doamne, eşti teribil de independentă! Ce te-a

deranjat oare în spusele mele?

— Oferta ta este agresivă… Pentru noi, nu banii

sunt cel mai important lucru din lume, iar tu voiai să fiu copleşită.

— Asta este doar impresia ta! N-am avut nicio intenţie în afară de a-ţi comunica pur şi simplu suma de bani pe care o veţi câştiga din colaborarea cu televiziunea… Nu-mi pasă de părerea ta în privinţa banilor; cu timpul, probabil se va mai schimba. Acum, uite… mai bine bea-ţi ceaiul!

Îi întinse cana şi ea sorbi câteva înghiţituri. Helen şi Judy intrară în bucătărie prin uşa din spate, Helen avea un buchet mare de trandafiri şi Judy un coş plin cu mere.

— Te simţi mai bine, Jan? Mi-a povestit Helen ce s-a întâmplat… îngrozitor! Bine că ai scăpat numai cu atât!

Judy se apropiase în grabă de ea, neezitând să-i arunce lui Breck o privire dezgustată în care se citea că-l consideră pe deplin responsabil de cele întâmplate.

— Da, mă simt mult mai bine. Va trebui să-mi odihnesc glezna câteva zile; în rest e în regulă… Se uită la merele aduse de Judy. Pentru ce sunt?

— Eu am rugat-o să le culeagă, interveni Breck. Mi-a promis Helen că mă ajută să fac o plăcintă cu mere. Te superi?

— Nicidecum. Ar fi mai bine ca ele două să aibă grijă de camera pentru prietenul tău care soseşte mâine.

Helen puse trandafirii într-o vază şi ieşi

Împreună cu Judy care luase aspiratorul şi tot ceea ce era necesar pentru a curăţa camera viitorului musafir.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Jan îl întrebă:

— Ştii să faci aluat pentru plăcinte?

— Nu, dar pot să învăţ. Ai o carte de bucate?

— Îţi spun eu ce să faci… Va fi interesant să vedem cum reuşeşti…

— Să ne apucăm chiar acum de treabă. Tu vei curăţa merele de coajă, eu voi face aluatul. Spune-mi ce e nevoie

să fac; sunt complet în mâinile tale. De astă dată, tu eşti cu siguranţă şeful!

Jan se îmbujoră uşor, simţind nuanţa de ironie, dar nu se supără căci situaţia i se părea şi ei destul de amuzantă.

— Găseşti acolo în dulap un castron pentru frământat şi o scândură pentru întins aluatul.

Totul era pregătit şi cu mânecile suflecate, Breck se apucă de treabă cu îndemânarea unui bucătar înnăscut. Curând, obrajii şi sprâncenele i se albiră de făină dar el frământa cu sârg şi cu plăcere iar Jan îl admira, simţind o emoţie ciudată.

— Fac bine?

— Da, da! Foarte bine... Cred că ajunge! Acum ia tava pentru plăcinte şi vom întinde aluatul apoi vom pune merele.

Câteva minute mai târziu, plăcinta, mirosind

plăcut a scorţişoară, aştepta să fie pusă în cuptor.

— Am de gând să fac şi nişte orez. Cred că merge cu friptura de porc de aseară la care am adăugat sos picant de curry. Mi-a spus Helen că vă place tuturor.

Încă mânjit de făină pe faţă, zâmbea şmechereşte ca un ştrengar, mândru de pozna lui. Jan îl privi cu căldură, dar nu-şi putu reţine un oftat şi o tresărire cauzată de oboseală şi de durere care-i străbătea glezna umflată, iar Breck observă imediat suferinţa ei.

— Să te ajut să mergi în camera de zi, să te întinzi pe canapea, propuse el grijuliu. Ai să te simţi mai bine aşa. Dacă vrei, îţi dau nişte reviste pe care le-am adus cu mine.

O cuprinse cu braţele puternice, sigure şi o ajută să se ridice de pe scaun apoi, sprijinind-o de pieptul lui, o conduse spre cealaltă încăpere. Jan se bucură să-l simtă atât de aproape, atât de atent şi de protector. Se întinse pe canapea cu o pernă sub cap şi închise ochii. Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea, surprinsă să constate că prezenţa lui Breck devenise atât de rapid agreabilă. Aţipi şi nu-l auzi pe Breck care revenise cu revistele. Văzând-o adormită, o acoperi cu delicateţe cu o pătură şi ieşi încet.

Era sâmbătă în jurul prânzului şi Jan se afla în acelaşi loc, întinsă pe canapea şi cu picioarele acoperite până la genunchi. În cămin ardea un foc vesel iar jos pe covor, în jurul canapelei, erau împrăştiate revistele aduse de Breck. Luă la întâmplare una dintre ele şi o răsfoi căutând ceva captivant, dar gândurile îi alunecară la cele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore. Într-o singură zi, situaţia se schimbase radical, aşa cum n-ar fi crezut că era posibil.

Se trezise vineri după-amiază înfometată. Se chinuise să se ridice în picioare şi să se apropie de uşă, dar renunţase după câţiva paşi, din cauza durerii. Mişcarea ei fusese însă auzită de Judy care apăruse imediat în pragul uşii.

— Te-ai trezit, draga mea? Mi-a spus Breck să fiu atentă cu tine; ne comandă ca un nemernic de şef!

— Bănuiesc că voi aţi mâncat. Mor de foame.

— Aşa este, am mâncat şi să ştii că sosul acela făcut de el n-a fost rău deloc. Îţi aduc imediat şi ţie; ţi-am păstrat anume…

Jan mâncase cu poftă şi apreciase şi ea sosul preparat de Breck, apoi începuse să se plictisească. Nu era obişnuită cu inactivitatea şi era enervată să stea fără să facă nimic în timp ce el pusese stăpânire pe comenzile gospodăriei şi o administra cum voia. Când mai târziu Breck apăruse, ea îşi manifestase aproape furioasă nemulţumirea.

— M-ai uitat aici! îţi închipui că pot să şed o zi întreagă fără să fac nimic?

— Ce ai vrea să faci? Helen a terminat curăţenia în camera lui Terry, Judy pregăteşte deja cina, iar eu mai am puţin şi am terminat de spălat geamurile. Poate vrei să vii să-mi ţii scara! propuse el râzând şi sporind astfel şi mai mult enervarea ei.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil.

— Te înţeleg, draga mea, dar ai puţină răbdare. Dacă ai nevoie de ceva strigă, dar să nu încerci să mergi, căci îţi

faci rău.

Restul zilei trecuse îngrozitor de încet iar Jan se chinuia cel mai mult la gândul că nu putea contracara expansiunea orgoliului lui masculin. Îşi amintea că-i promisese s-o îmblânzească şi situaţia, în urma accidentului, îi fusese pe deplin favorabilă. Era totuşi ceva ciudat! Un alt bărbat nu s-ar fi implicat astfel în treburile unei gospodării străine. Breck făcea pe şeful cu ele dar le şi ajuta, cum poate nimeni n-ar fi făcut-o.

Stătea cu revista în braţe şi după ce răsucise în minte de mii de ori subiectul iritării ei, se forţă să citească ceva. Găsi un articol despre o echipă de televiziune care în timpul unor filmări, într-un sat din Patagonia, descoperise un leac folosit de aceştia cu secole în urmă. Acelaşi leac dăduse rezultate uimitoare în tratamentul bolilor unor pacienţi în spitale din Anglia şi din alte ţări civilizate, şi salvase nenumărate vieţi. Se sublinia

că meritul televiziunii şi al acelei echipe care… Jan azvârli furioasă revista.

— Aiureli! Manipulări!… îşi rosti ea gândul cu năduf.

— Chiar aşa!?

Tresări, speriată la auzul vocii lui Breck.

— Credeam că ai plecat deja să-ţi întâmpini prietenul la feribot.

— Acum plec; am vrut să mă conving că nu doreşti ceva.

— Absolut nimic, doar că mă gândeam că aş putea merge cu un baston sau cu un băţ.

— Poate că da, dar aşteaptă până mă întorc. Vei încerca atunci.

— Bine, de acord!… Acceptase imediat sugestia lui, dar era sigură că nu va face aşa cum spusese.

— La revedere!

Aşteptă câteva minute până să audă pornind motorul Land Roverului, apoi urmări atentă îndepărtarea lui treptată. Se ridică vioaie şi ţopăi într-un picior până la uşă unde se opri şi inspiră adânc, deja obosită de efort.

— Judy, Helen! Unde sunteţi?

— Ce s-a întâmplat? Ce doreşti?

Helen apăruse în grabă, speriată că păţise ceva.

— Vreau să încerc să merg cu un baston şi mi-am amintit că sunt două beţe zdravene acolo lângă uşa din spate. Vrei să mi le aduci?

— Ţţ, ţţ... Ce ciudat! Chiar mă întrebam acum

câteva minute; la ce-i vor folosi lui Breck beţele acelea pe care le-a luat cu el?

— Pfuu!... Ce bandit! Ce aroganţă!

Se întoarse la canapea ajutată de Helen şi se întinse resemnată, dar plină de ciudă împotriva specimenului care, neavând încredere an ea, îi ghicise şi de data asta intenţia.

Trecuse mai mult de o oră şi toate trei aşteptau curioase sosirea noului musafir. Jan sorbea dintr-o cană ceai fierbinte şi se întreba dacă Terry va fi acelaşi gen de om ca Breck. Era tot din televiziune, aşa că era aproape sigură că nu putea fi altfel...

— Se aude maşina! exclamă Judy şi împreună cu Helen se repeziră să pândească de după perdele sosirea noului-venit.

— Spuneţi-mi şi mie ce vedeţi!

— Este un lungan cu barbă, care poartă nişte haine aiurite. Acum a coborât, o anunţă Judy.

— Nu arată chiar rău... Mie mi se par destul de umani, comentă Helen.

— Uite-i! Au început să râdă amândoi...

— Precis că Breck i-a spus că pe aici suntem cu toţii ţicniţi!...

— Atenţie, fetelor! Intră!

Fugiră amândouă de la fereastră şi se aşezară.

luând câte o revistă în mână şi afişând cele mai serioase mutre cu putinţă.

Se auzi un ciocănit, uşa se deschise şi cei doi bărbaţi intrară. Erau la fel de înalţi, dar Terry era foarte slab şi o

barbă deasă îi acoperea faţa. În ciuda părerii preconcepute pe care o adoptase, Jan îl plăcu imediat şi asta deoarece era evident că bărbatul care o privea ştia să se bucure de viaţă şi-şi împărţea generos bucuria cu oricine altcineva. Zâmbetul larg era deosebit de sincer iar ochii lui inspirau optimism şi încredere. Se apropie de Jan, îi întinse mâna şi o salută cu un glas baritonal.

— Eu sunt Terry Smith. Am aflat despre accident; îmi pare foarte rău... Te rog să primeşti nişte ciocolată din partea mea!

Din geanta care-i atârna pe umăr, scoase o cutie de bomboane de ciocolată umplute cu lichior. Era chiar sortimentul preferat de Jan şi el i-o întinse galant. Cu coada ochiului, Jan o văzu pe Helen înroşindu-se şi înăbuşindu-şi râsul şi ştiu că mai târziu, avea ceva de aflat de la ea.

— Îţi mulţumesc foarte mult! Dă-mi voie să ţi le prezint pe surorile mele. Ea este Judy şi ea este Helen.

Terry le strânse cu căldură mâinile, făcând-o mai ales pe Judy să se înroşească şi să se fâstâcească. Apoi, cei doi bărbaţi, ieşiră să descarce şi să urce bagajele.

— Judy, dragă! Ce-a fost cu tine? întrebă Jan care

Îşi ştia sora atât de imună la orice bărbat.

— Ăăă...! Este simpatis! Parcă ar râde în permanenţă... Judy se fâstâci din nou şi ieşi grăbită... Mă duc să le arăt camera!

Helen ridică din sprâncene şi o privi lung pe Jan, clătinând din cap.

— Mi se pare că Judy a noastră a fost fermecată! Ce zici de asta? Nu-i ciudat?

— Ba de s-a purtat ciudat!... Dar tu, mai bine spune-mi, cum de a ştiut Terry ce fel de ciocolată îmi place mie?

— Păi... foarte simplu. Înainte de a pleca să-l întâmpine, Breck m-a întrebat; nu bănuiam pentru ce.

— Bravo! Mi se pare că tu şi Breck vă înţelegeţi de minune.

— Vai, Jan! Dar e ridicol... protestă ea, ofensată de o

astfel de bănuială. Ce puteam să fac? Era o întrebare inofensivă…

Bosumflată, se îndreptă şi ea spre ieşire.

— Mă duc să văd ce face Judy şi să fac nişte cafele. Îţi voi aduce şi ţie una.

Jan rămase singură. Smulse celofanul a de pe cutia cu bomboane, o deschise şi luă una. În mod straniu, se simţea abandonată şi de surorile ei care se pare că trecuseră în tabăra adversă, şi de cei doi bărbaţi care poate că se amuzau pe seama neputinţei ei.

— De fapt, nici mie nu-mi pasă de ei, îşi spuse

ea, încercând să-şi susţină moralul.

Muşcă din bomboana delicioasă şi mestecă reflectând. Nu se putea amăgi. îi păsa; mai ales de unul dintre ei! Şi încă foarte mult!

Capitolul 6

Fără nicio îndoială, Terry era diferit de Breck în multe privinţe. Jan era în bucătărie şi-l urmărea, dorind să verifice cât de adevărate fuseseră aprecierile lui Breck în legătură cu talentele lui culinare. O cutie imensă, pe care o adusese Terry, aştepta încă să fie despachetată dar, deşi murea de curiozitate, Jan se jenă să-l întrebe ce conţine.

Discutaseră deja despre câteva reţete preferate, despre sport şi despre problemele de locuinţă de la Londra şi nu pomeniseră nici măcar un cuvânt despre televiziune sau filme documentare. Era simpatic şi foarte inteligent şi Jan se întrebă dacă atitudinea ei ar fi fost aceeaşi dacă el ar fi apărut prima dată pe insulă cu propunerile de filmare şi nu Breck. Dar în mod ciudat, tresări şi îşi simţi inima bătându-i cu putere când îşi aminti de Breck. îl auzise plecând cu maşina, dar nu ştia

unde anume…

— Ce-ai spune de un gulaş unguresc?

— Am mâncat o dată, demult. Era ceva foarte picant.

— Aş putea face pentru diseară. Este foarte simplu

de făcut… înainte de a lua feribotul am avut timp o oră să fac cumpărături şi am umplut cutia aceea cu alimente… Le despachetez îndată. Am acolo tot ce-mi trebuie pentru gulaş, aşa că dacă eşti de acord…

— Desigur! De ce nu?

— Va trebui să mă străduiesc să iasă foarte bun, căci Breck mi-a spus că eşti o adevărată maestră în arta culinară. a

— Doamne, a exagerat! îmi place să gătesc, atâta tot!

Se simţea flatată că Breck o lăudase şi se întrebă dacă el menţionase şi terciul rece şi alte lucruri…

— Am adus şi ingrediente pentru mâncăruri chinezeşti, sper că vă plac şi vouă. Cred că-mi va plăcea să stau aici, deşi, sincer să fiu, am fost luat cam prin surprindere.

— Cum aşa?

— Ştii… O slujbă este o slujbă, trebuie să execuţi sarcinile care ţi se dau şi Breck este unul dintre cei mai buni şefi pe care i-ai putea avea, deşi este un buldozer care dărâmă tot ce-i stă în cale.

— Îmi imaginez!

— Să nu mă înţelegi greşit… Voiam să spun că are o formidabilă capacitate de a scoate ce-i mai bun din fiecare şi în privinţa asta sunt încântat să fiu asistentul lui.

— Ce înseamnă asta, de fapt?

— Eu sunt cel care pregăteşte filmările în sensul că iau primul contact cu oamenii bătând la uşa lor şi convingându-i să vorbească şi să ne lase să-i filmăm; pe ei, casele lor, viaţa lor în general.

— Bănuiesc, interveni ea ezitant, că te-a avertizat deja în legătură cu părerea noastră, a celor de pe aici, în legătură cu asta!

Terry încuviinţă, dând din cap şi zâmbind în felul lui deschis, agreabil.

— Aş vrea puţină cafea. Tu nu vrei?

— Ba da! Te rog, serveşte-te!

— Ştii, Jan? Sunt ultimul om căruia să-i facă plăcere

să dea buzna în viaţa unor străini, dar când Breck a pus ochii pe ceva, nu mai renunţă, mai ales în cazul acesta. Bunicii lui sunt originari din… Se opri brusc, de parcă şi-ar fi dat seama că făcuse o gafă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Jan îşi întoarse capul spre uşă, având senzaţia că Terry se oprise speriat de apariţia cuiva.

— Sun originari de unde?

Terry oftă şi-i întinse ceaşca de cafea.

— Nu ghiceşti? Te rog, să nu-i spui ca ştii de la mine, cred că m-ar ucide. Dumnezeu ştie pentru

ce motiv nu vrea să se afle că bunicii lui sunt originari de aici. De aici, din insula Dark.

Jan rămase cu gura căscată. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar credeam că prin sora mea, Diane, a aflat de existenţa noastră.

— Nu chiar… îşi luă un taburet şi se aşeză lângă ea… Şi pentru că ţi-am spus deja prea mult, să-ţi spun toată povestea. Breck îl cunoştea pe Jack, soţul Dianei. Eram cu el la una dintre acele recepţii groaznice care se dau cu ocazia vizitei unor reprezentanţi ai unor televiziuni străine, când am cunoscut-o pe Diane. După accentul ei, şi-a dat seama imediat de unde este şi toată seara singurul lor subiect de discuţie a fost insula Dark. Ea plecase de aici de puţin timp şi i-a povestit o mulţime de lucruri de care el a fost de-a dreptul fascinat. Şi uite, aşa i-a venit ideea de a face aici un film documentar.

Jan rumegă în tăcere uimitoarea informaţie. Ce ciudat că Breck nu pomenise nimic despre asta.

— Te rog să nu scapi un cuvânt, o rugă încă o dată Terry, vizibil îngrijorat.

— Îţi promit! Pe cuvânt!

— O.K. Hai să vedem acum ce bunătăţi avem aici!

Terry luă cutia şi o puse pe masă în faţa ei şi Jan îşi aminti cu plăcere nerăbdarea cu care deschidea cutiile cu ocazia unor zile de naştere când primea cadouri. îl urmări

pe Terry scoţând pachetele şi

cutiile mici cu etichete multicolore pe care, cu siguranţă, cheltuise prea mult.

— Mă tem că toate astea au costat…

— Nu spune nimic, o întrerupse el. Sunt din partea casei adică, a scumpei noastre televiziuni. Să nu-ţi faci niciun fel de probleme.

— Totuşi…

— Nu mai spune nimic. Mi-a povestit Breck care este părerea ta despre bani… Mai bine ne-am apuca să facem gulaşul. Ce zici?

— De acord!

Judy năvăli în bucătărie, aproape alergând.

— Ce faci, Jan? o întrebă pe sora ei, deşi ochii îi fugiseră deja la Terry. Tata vrea să vorbească cu Terry. Dacă s-ar putea, acum!

— Vin cu plăcere! Unde este? dori el să ştie în timp ce-şi scotea prosopul pe care şi-l prinsese ca şorţ peste blugii portocalii cu care era îmbrăcat.

— În atelier. Vino, îţi arăt eu unde este! Din câte am înţeles, Breck i-a spus că eşti inventator. Este adevărat?

— Ei, nu sunt chiar un inventator, dar meşteresc şi eu câte ceva. Ce e drept, am vreo două invenţii brevetate, dar din păcate n-am câştigat mare lucru cu ele. Mă bucur că am ocazia să-l cunosc pe tatăl vostru.

Judy îl fixa cu ochii mari şi se îmbujorase ascultându-l.

— Nu ştiu dacă mai apuci să faci astăzi gulaşul.

Interveni Jan. Dacă tata se porneşte să-ţi vorbească, nu se mai opreşte. Ar fi bine să nu te sfieşti să-l opreşti amintindu-i că ai de pregătit cina. Precis a uitat ce-am păţit!

Terry râse amuzat dar şi plin de înţelegere.

— Aşa suntem noi, aceştia! În timp ce lucrăm, ne rupem total de lume şi uităm până şi ce zi este, aşa că să nu vă miraţi de el. Voi veni, totuşi, să facem gulaşul!

— Te aştept aici, îl asigură Jan şi-l urmări cu privirea ieşind împreună cu Judy din bucătărie.

Viaţa se dovedea din ce în ce mai plină de surprize. Mai întâi vestea despre bunicii lui Breck şi acum, pasiunea lui Terry pentru invenţii. Jan se întrebă curioasă ce va mai urma.

Terry plecase de câteva minute şi era sigură că va sta de vorbă cu tatăl ei cel puţin încă o jumătate de oră. Judy era cu ei, iar Helen se dusese s-o viziteze pe bătrâna doamnă MacPhail. Mai era Breck. Nu ştia unde este, dar ar fi auzit maşina îndată ce ar fi apărut. Părea deci o ocazie formidabilă…

Sprijinindu-se în cele două beţe, Jan se duse la dulap şi din sertarul cel mai de sus în care numai ea umbla, scoase un caiet cu coperte uzate şi două creioane. Nimeni nu ştia de el, nici măcar

surorile ei.

Uneori nu se atingea de el zile în şir, dar îl ştia acolo, ascunzând între coperte personaje, evenimente şi imagini numai de ea ştiute.

De când se ştia, adică din zilele când, cu degete firave, abia ţinea creionul, îi plăcuse să scrie. La început scrisese mici poezioare, apoi poveşti scurte pe care le citea surorilor sale mai mici, seara în pat, înainte de culcare, iar mai târziu, articole despre viaţa locuitorilor din insulă. Toate acestea erau bine păzite, încuiate într-o cutie ascunsă în dulapul din dormitorul ei. Încă de atunci, avusese dorinţa arzătoare să scrie un roman, clarificându-şi ideile principale, iar în urmă cu şase luni se apucase de lucru. Două caiete erau deja pline; le ascunsese alături de celelalte în camera ei. Era un Roma de ficţiune istorică a cărui acţiune se petrece la începutul secolului trecut; când scria, Jan se cufunda total în atmosfera unui alt timp, pierzând contactul cu realitatea.

Încă nu era sigură că făcea bine ceea ce făcea. Conta satisfacţia formidabilă pe care o avea când îşi vedea gândurile materializate pe hârtie şi faptul că nimeni, în

afară de ea, nu ştia despre asta.

Citi câteva rânduri pentru a-şi aminti unde ajunsese şi continuă scena. Cuvintele curgeau cu uşurinţa unui şuvoi care fusese de câteva zile zăgăzuit şi Jan trăia ea însăşi sentimentele eroinei.

Deodată se opri, conştientă că nu mai este singură, dar avu nevoie de un minut sau două pentru a se smulge din lumea fanteziei sale. Întoarse capul, acoperind instinctiv cu o mână pagina scrisă. Făcu ochii mari şi se înroşi căci, chiar în spatele ei, stătea Breck Fallon.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar erai atât de cufundată în scris încât îmi era teamă să te întrerup… Se aşează şi el la masă şi rămase cu ochii la caiet. Scrii un roman?

Jan închise brusc caietul şi-şi puse nervoasă mâinile pe copertele lui. Cu siguranţă că văzuse prea mult, oare cât?

— Ai văzut ceva?

— Da.

— Ce ai văzut?

— Vrei să-ţi spun exact cuvintele? Nu mi-e greu.

Dovedind o memorie remarcabilă, Breck repetă ultimele câteva rânduri pe care le scrisese Jan.

— Eşti un mizerabil! reuşi ea să articuleze cu un glas sugrumat de nervi.

— De ce? Pentru că nu m-ai auzit intrând? Ce trebuia să fac? Nu ştiam că eşti singură, credeam că pregăteşti cina împreună cu Terry. Dacă era atât de secret, puteai să găseşti un loc mai retras.

Îl privea fără o vorbă căci, ca de obicei, el avea răspuns sau argument la orice. Se simţea teribil de vulnerabilă, acum că el îi ştia secretul, şi se temea

să nu înceapă să râdă. Era sigură că dacă ar fi zâmbit doar, s-ar fi repezit la el să-l bată cu beţele care-i erau la îndemână. Dar Breck nu zâmbea. O privi chiar foarte serios şi continuă:

— Dacă scrii şi vrei ca nimeni să nu ştie despre asta, e treaba ta! Presupun că mă consideri un ticălos fiindcă bănuiai că voi izbucni în râs sau că mă voi repezi să povestesc în dreapta şi-n stânga ce am văzut. Sunt sigur că aşa e! Eşti extrem de suspicioasă şi ţepoasă; mă întreb însă dacă eşti aşa cu toată lumea, sau numai cu mine.

— Încearcă să ghiceşti!

— Iar acest temperament al tău cu care n-ai să ajungi la niciun rezultat cu mine, cred că-l va îngrozi pe bietul Terry.

— Te înşeli! Cu persoanele agreabile mă port altfel şi el este foarte agreabil.

— Aha! Mă bucur să aud asta! Măcar pot fi sigur că nu vor zbura oalele prin bucătărie.

— Pleacă de aici! şuieră Jan, tremurând de furie.

— Nu până nu termin ce am de spus. De altfel, nu te afli în situaţia de a-mi da ordine.

— Atunci, voi pleca eu! Nu sunt obligată să te ascult.

Se ridică cu greu în picioare şi-şi luă unul din beţele cu care umbla. Îşi zări caietul şi se aplecă peste masă să-l ia, dar îşi pierdu echilibrul. Intuind mişcarea ei, Breck întinse rapid mâna şi o opri sprijinind-o să nu cadă, dar Jan se smuci.

Înfuriată de zâmbetul lui ironic.

— Dă-mi drumul!

— Stai uşor, tigroaică furioasă! Voiai să te las să te întinzi pe jos? Eşti o femeie care ar scoate din minţi orice bărbat.

— Parcă spuneai că sunt o puştancă?!

— Aha, va să zică încă eşti iritată. Voi ţine minte asta. Şi acum, uite, poţi pleca.

Jan îşi redobândise stabilitatea şi ieşi şchiopătând fierbând de nervi din bucătărie. Ajunse în camera de zi şi era gata să se întindă pe canapea când observă că-şi uitase totuşi caietul pe masă. Trebuia să-l ia imediat. Deşi piciorul o durea, dorinţa ei de a-şi recăpăta comoara era mai mare şi cu un efort de voinţă se întoarse în bucătărie.

Breck se aşezase şi citea imperturbabil. Nici măcar nu tresări când ea apăru în cadrul uşii, şi continuă să citească până când, grăbindu-se atât cât putea, Jan ajunse lângă el şi-i smulse caietul din faţă.

— Mi-am dat seama că l-ai uitat şi ţi-l aduceam îndată.

— Cum îndrăzneşti să citeşti ce am scris, fără permisiunea mea?! izbucni ea fără să ia seama la spusele lui.

— Păcat că nu mă întrebi dacă mi-a plăcut. Am învăţat citirea rapidă şi pentru că ai scris foarte citeţ, am parcurs mai multe pagini. Apropo de

permisiune, consider că nu era nevoie s-o cer, deoarece nu e vorba despre o scrisoare. Este o carte, la urma urmei, şi vei dori să fie citită de un editor.

— Nu voi dori! Este o tâmpenie ce spui.

— Tâmpenie? Cum altfel vrei să fie publicată?

— Scriu pentru mine şi nu mă interesează ca altcineva s-o citească.

— Asta da, e o tâmpenie! Să te munceşti să scrii o carte ca s-o pui într-un sertar şi apoi să uiţi de ea. Mă tem că nu înţeleg…

Jan obosise; piciorul îi zvâcnea, braţul pe care se sprijinea o durea, şi din cauza efortului şi a nervilor, devenise palidă.

— În locul tău m-aş aşeza înainte de a cădea, o sfătui Breck cu un glas amical.

— Nu e nicio problemă, mă simt bine…

Acceptă totuşi scaunul pe care Breck îl adusese mai aproape de ea şi nu protestă când o apucă de braţ şi o ajută să se aşeze.

— Este mai bine aşa! Nu vrei să bei ceva?

— Puţin ceai, poate.

Jan se liniştise şi-l privea cum turna apa în ceainic şi-l punea pe foc. Se petrecuse iarăşi o schimbare bruscă a stării ei. Agresivitatea i se potolise în faţa calmului lui şi a argumentelor raţionale pe care ea nu le putea contrazice.

Şi în plus, reuşise să-i stârnească interesul.

— Spuneai ceva despre un editor?

— Ah, nu, a fost doar o vorbă. Vrei zahăr în ceai, nu-i aşa?

— Breck, te rog!

Breck încremeni de uimire şi se întoarse încet spre ea.

— Am auzit bine? Ai spus tu, te rog? Nu pot să cred!

— Lasă asta. Ai auzit bine!

— O.K. Să-ţi spun mai întâi că ceea ce am citit mi s-a părut foarte interesant. Ai o exprimare frumoasă, cu multă sensibilitate şi cursivitate. Cred că romanul tău are o şansă! Este promiţător.

În afară de surorile sale care-i savurau poveştile cu ani în urmă, nimeni nu-i mai comentase scrisul. Acum, era bucuroasă să asculte o părere din partea altcuiva şi era încântată că această părere era pozitivă.

— Şi consideri că pot să-l trimit la un editor?

— Când va fi gata şi va fi dactilografiat, da! Şi, să-ţi mai spun că, în timp ce citeam, eram curios ce urmează, fapt foarte important, căci un roman poate fi tehnic perfect, dar dacă nu trezeşte interesul cititorului înseamnă că autorul a eşuat. Iar ceea ce ai scris tu este deosebit de captivant aşa că trebuie să continui cu curaj.

Jan îşi muşca buzele de emoţie. Aproape că nu-i venea să creadă.

— Îţi mulţumesc, Breck. Voi continua cu siguranţă!

Îi turnă ceai într-o cană şi i-o întinse. Nu mai avură ocazia să discute despre scris, căci Terry reapăru şi atmosfera se reanimă prin prezenţa lui. Curând apărură şi Judy, împreună cu Helen, care-l ajutară pe Terry să prepare gulaşul pentru cinăv Jan rămase cu gândul la spusele lui Breck. În ciuda încurajărilor lui se simţea derutată şi nesigură, dar ştia că va continua să scrie. Aproape neobservată, se retrase spre uşă şi urcă în dormitorul ei unde încuie caietul în cutia din dulap.

A doua zi dimineaţă, fiind duminică, toată insula era învăluită într-o ceaţă densă. Terry stătea la fereastră şi privea fascinat.

— Incredibil! Ce atmosferă! N-am mai văzut aşa ceva nicăieri.

— De multe ori este aşa, explică Jan. Este ca o ploaie foarte măruntă şi deasă care pluteşte ca aburul lăptos al unei cascade.

Se auzi uşa de la intrare şi Breck apăru, cu părul şi hainele ude.

— Am fost până la maşină şi aproape că m-am înecat. Nici nu poţi respira; e ca şi cum ai merge printr-o pâslă udă.

Terry pocni din degete.

— Trebuie să ies şi eu să mă plimb puţin, să văd cum este. Sunt curios.

— Ai grijă pe unde umbli. Nu vezi la un pas înaintea ta şi n-aş vrea să fiu nevoit să mai chem un asistent, în caz că păţeşti ceva.

Teryy le făcu semn cu mâna, îşi luă canadiana şi ieşi. Câteva minute rămaseră în tăcere, apoi Breck spuse:

— Cum te simţi astăzi?

— Mulţumesc bine, mulţumesc.

Era sinceră dar glasul îi suna artificial. Imediat ce rămăseseră singuri, atmosfera devenise tensionată, ca de atâtea ori. În mod ciudat, Jan nu se putea relaxa în prezenţa lui Breck şi nu înţelegea de ce. Încerca să se poarte cât mai normal, să fie cât mai naturală şi totuşi simţea o stânjeneală inexplicabilă.

— Ai avut dreptate în privinţa lui Terry. Este un bucătar excelent. Gulaşul a fost nemaipomenit.

— Da, dar l-au ajutat şi fetele.

— L-au ajutat, dar el le spunea ce să facă. Se pricepe într-adevăr la gătit!

— Te superi dacă fac puţină cafea? Poate vrei şi tu!

— Te rog! Simte-te ca acasă!

Breck aprinse aragazul şi puse ibricul la fiert.

— Mâine începem lucrul. Pentru început, vom intra în vorbă cu localnicii ca să le sondăm reacţiile. Să vedem dacă acceptă să fie filmaţi sau intervievaţi.

— Deja ştiu totul despre voi. Să nu crezi că

durează mai mult de cinci minute până ce toţi află totul despre un nou-venit.

Jan îl urmărea curioasă. Va menţiona el oare ceva despre bunicii lui? L-ar fi întrebat direct, dar îi promisese lui Terry să nu-l trădeze şi voia să-şi ţină promisiunea.

— Sunt convins că aici sunt altfel de oameni decât cei de la Londra. Acolo sunt toţi indiferenţi, chiar şi cu cunoscuţii. Să te ferească Dumnezeu să te îmbolnăveşti, dacă nu ai familie sau prieteni. Nimănui nu-i pasă de tine.

— Asta nu se întâmplă aici. Uite, de exemplu, este o femeie foarte bolnavă şi foarte bătrână, doamna MacPhail. Helen a fost ieri să o vadă şi i-a dus nişte legume, carne şi ouă. O altă vecină o ajută la treburile casnice. Mâine mă voi duce eu… Ah, am uitat de piciorul meu! Va merge Judy.

— Nu! Pot să te duc eu cu maşina…

Luă două ceşti şi turnă cafea.

— Ceea ce mi-ai spus este chiar foarte interesant. Am nevoie de aşa ceva în film! Relaţiile de întrajutorare dintre oameni… îmi place! Este ideal pentru interviu!

Deodată, Jan realiză că doamna MacPhail avea peste nouăzeci de ani şi toată viaţa trăise pe insulă. Cu siguranţă că-i cunoscuse pe bunicii lui Breck şi-i cunoştea pe toţi locuitorii insulei. Deveni atentă şi urmări orice reacţie a lui Breck.

— Îţi dai seama că ştie tot ce s-a întâmplat pe

Insulă… Are vreo nouăzeci şi doi de ani şi dacă se simte bine, îţi vorbeşte ore în şir.

— Dar ce a păţit?

— Acum câteva luni a căzut şi şi-a rupt piciorul. A fost dusă cu elicopterul la Edinburgh, la spital, şi toţi credeau că e terminată, dar este mai puternică decât se crede. Şi-a revenit, chiar se spune că le-a făcut zile fripte

celor de la spital! Acum însă, a răcit foarte rău şi a făcut o viroză, iar noi o ajutăm prin rotaţie, fiecare cum poate.

— Fascinant! Trebuie s-o cunosc. Nu s-ar putea să mergem astăzi?

— În niciun caz! Este duminică!

Breck scoase un caiet din buzunarul jachetei şi notă ceva în el.

— Atunci, o să te rog să mergem mâine.

— Cu o condiţie. Dacă-mi promiţi… ştii, este foarte bătrână… n-aş vrea s-o supărăm în niciun fel.

— Precis că voiai să spui să n-o terorizez…

O privi cu răceală o clipă, apoi izbucni în râs.

— Doamne, ce părere ai despre mine! Vei fi surprinsă cât de frumos mă voi purta cu ea.

— Cu siguranţă, murmură Jan.

Privirile li se întâlniră în aceeaşi confruntare tăcută care o făcea pe Jan să se simtă stânjenită în prezenţa lui. Ca de obicei, ea fu prima care cedă şi privi în altă parte, dar în străfundul fletului era bucuroasă că era alături de el.

Capitolul *1*

— Spune-mi pe unde trebuie să mergem! o îndemnă Breck pe Jan în timp ce conducea Land Roverul pe drumul îngust care se bifurca undeva, cam la o sută de metri în faţa lor.

Se aflau în partea împădurită a insulei şi copacii înalţi îşi împreunau coroanele, formând un baldachin verde care-i ascundea de soarele strălucitor.

— Spre dreapta! Curând vor apărea câteva case. Prima este a doamnei MacPhail.

Copacii rămăseseră în urmă şi în faţa ochilor li se deschise o superbă privelişte. În dreapta drumului se întinea un pâlc de căsuţe cochete, iar în stânga se vedea albastrul intens al apelor golfului. În spatele caselor, undeva departe, se zăreau câteva vârfuri muntoase, cenuşii, nu prea înalte.

Breck opri maşina, coborî şi privi în zare.

Încântat. Inspira adânc în piept aerul pur, răcoros al dimineţii, fără să tulbure cu vreun cuvânt liniştea solemnă care-i învăluise brusc, după ce oprise motorul.

Jan rămase în maşină şi-l urmărea, savurând şi ea momentul. Privind la bărbatul înalt, chipeş, cu umeri atletici şi figură de cuceritor, îşi aminti cuvintele rostite de Terry cu două seri în urmă când discutaseră despre el: „Cu firea lui autoritară şi independentă, mi-l imaginez însurat căci nu cred că s-a născut femeia care să-l poată struni şi stăpâni!”

Inacceptabilă părere, îşi spuse Jan în gând, cu vanitatea feminină stârnită, tentată să demonstreze contrariul.

Deschise portiera şi coborî ţinându-se de ea.

— Mă duc să văd dacă s-a sculat.

— Strigă-mă dacă este de acord să mă primească, răspunse Breck fără să se întoarcă.

Uşa, ca de obicei, nu era încuiată. Jan ciocăni uşor şi intră în vestibulul mic, unde mirosea a levănţică, miros care-i trezi plăcute amintiri din copilărie.

— Doamnă MacPhail, sunt eu, Jan! strigă ea, cu jumătate de glas.

— Intră, fata mea! Sunt aici în salonaş, îi răspunse o voce limpede şi sigură.

Bătrâna doamnă şedea lângă foc, acoperită până peste genunchi cu un pled gros, scoţian, şi

croşeta…

— Mă uit la voi de câteva minute şi mă întrebam când vă veţi hotărî să intraţi… El este?

Jan râse, se apropie de ea şi o sărută pe obraji.

— Nu ştiam că suntem spionaţi… Da, el este şi vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Foarte bine! Spune-i să vină. Presimţeam eu că veţi veni azi şi m-am sculat mai devreme ca de obicei.

Jan admiră ochii albăstrui, senini şi ageri ai doamnei MacPhail, părul alb pieptănat cu grijă şi legat la spate cu o

panglică latã. Părea fragilă şi foarte bătrână. Cu aceleaşi mişcări încă destul de greoaie, Jan se întoarse la uşa de la intrare şi-l chemă pe Breck. Acesta se aplecă pentru a trece prin uşa scundă şi se apropie de bătrâna care, aşezată în fotoliul ei, părea o regină primindu-şi supusul.

— Breck Fallon, murmură Jan. Este din Londra.

— Ştiam!... îl măsură rapid din cap până-n picioare, cu o privire isteaţă. Ia scaunul acela şi aşază-te aici lângă mine, tinere. Eşti prea înalt şi mă obligi să mă uit în sus.

Jan, amuzată de primirea pe care i-o făcea, se aşeză şi ea pe un scaun lângă fereastră şi-l urmări pe Breck punându-şi docil un scaun aproape de bătrână.

— Aşa da! Acum pot să te văd mai bine. Ia spune, ştii să depeni lână?

— N-am încercat încă.

— Atunci e timpul să înveţi, niciodată nu e prea târziu. Vom depăna în timp ce vorbim... Deci, eşti de la televiziune, nu-i aşa? Şi ce ai de gând să faci cu frumoasa noastră insuliţă?... Scoase un scul de lână galbenă dintr-un săculeţ de lângă ea şi i-l puse în poală. Ţine braţele îndepărtate... nu chiar aşa, puţin mai apropiate... Aşa! Eu iau capătul firului şi tu îţi mişti braţele încoace şi-ncolo ca să pot face un ghem. Bravo, ai priceput! Vorbea liniştit dar autoritar, ca unui copil, şi Jan se străduia să nu izbucnească în râs.

— Mă duc să fac ceaiul, interveni ea şi, şchiopătând, se îndreptă spre bucătărie, ducându-şi mâna la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul.

Dacă Breck îşi imaginase că va avea parte de o băbuţă, se înşelase şi acum trebuia să se adapteze rapid şi să facă faţă provocărilor la care sigur nu se aşteptase. îl auzi răspunzând întrebărilor doamnei MacPhail cu glasul lui grav şi explicându-i ce intenţii avea.

— Ai sânge scoţian în vene? întrebă deodată doamna MacPhail.

Jan puse cu grijă pe masă farfuioara pe care o avea în mână şi ascultă atentă.

— Da, am… Ce vă face să credeţi asta?

— Eram sigură că nu eşti englez. Ai în privire mândria scoţiană şi… am impresia că eşti de pe aici, de undeva! Nu-i aşa?

— Aşa e! Bunicii mei sunt, adică au fost scoţieni… Dar spuneţi-mi, cum aţi ştiut?

— Nu ţi-a spus Jan? E un dar al meu, a doua vedere… Arată-mi puţin palma ta!

Era ceva straniu în felul în care doamna MacPhail ştia să intre în sufletul oricui, să afle totul în câteva minute.

Jan stătea nemişcată ca să nu piardă niciun cuvânt şi când apa începu să şuiere în ceainic, îl mută rapid de pe foc ca să poată auzi.

— Da… aşa! Ai o mână clară, cinstită, la fel cum îţi este şi faţa. De altfel, nu te-aş fi primit în casă dacă nu te-aş fi plăcut… Erau chiar de pe insulă?

— Da, erau de aici…

— Şi numele? Cum îi chema?

— MacLeod.

— Aha! Ştiam eu, ştiam! Uite cutia aceea veche de pe etajeră; dă-mi-o, să-ţi arăt ceva!

Jan puse din nou ceainicul pe focul pe care-l înteţise şi pregăti ceştile. Nu-şi imaginase că va afla atâtea şi mâinile îi tremurau uşor. Ar fi vrut să vadă faţa lui Breck.

Intră cu o farfurioară şi o ceaşcă, dar el o îndemnă să se aşeze oferindu-se să le aducă pe celelalte.

Pe genunchi, bătrâna avea un teanc de fotografii vechi printre care căuta ceva cu degete înţepenite. Breck nu părea în largul lui şi-i părea rău pentru el, în definitiv, el dorise să vină să

vorbească cu doamna MacPhail. Poate că era doar surprins.

— Aha!… Asta e!… Bătrâna îi întinse o fotografie şi Jan îl văzu încruntându-se… Ei sunt bunicii tăi. Ştii unde locuiau? La câteva case de aici…

— Locuieşte cineva acolo, în prezent? întrebă el cu un glas stins.

— Nu. E goală. Vrei să mergi s-o vezi? Jan, du-l să vadă casa unde au locuit bunicii lui.

— Aş vrea s-o văd… După ce bem ceaiul.

Bătrâna se lăsă pe spate în fotoliu şi chicoti.

— Nu mă înşel niciodată… Şi după ce vei arunca o privire, vino înapoi şi-ţi voi spune tot ce vrei despre locurile astea pe care vrei să le filmezi. Spune-mi, mama ta mai trăieşte?

— Da, este medic, la fel ca şi tata.

— Bănuiam. Bunicul tău era un cunoscător al ierburilor şi plantelor de leac. Toţi mergeau la el când erau bolnavi…

Jan se ridică şi-şi duse cana la bucătărie. Se simţea ca o intrusă, căci conversaţia nu avea nicio legătură cu ea. Închise uşa lăsându-i astfel să discute liniştiţi şi se apucă să prepare ceva pentru prânzul bătrânei. Pusese deja oala să fiarbă la foc mic, când se auzi strigată.

— Puteţi merge acum… şi întoarceţi-vă după ce vizitaţi casa.

Ajunseră repede căci fosta gospodărie a familiei MacLeod era aproape. Jan împinse uşa şi intră

Împreună cu Breck în holul vilişoarei care era acum goală. Se opriră într-un salonaş, privind în jur pereţii acoperiţi cu un tapet decolorat de timp, pe care se vedeau urmele mai închise ale unor tablouri. În şemineu mai rămăseseră cenuşă şi urme de funingine.

— Asta este, deci! şopti Breck cu un glas abia auzit.

— Ai venit pe insula Dark sperând să găseşti locul acesta, nu-i aşa?

Breck o privi în tăcere şi încuviinţă dând încet din cap. Se îndepărtă de ea şi intră în bucătăria în care mai rămăsese nişte mobilier, acoperit acum cu un strat subţire de praf şi pânze de păianjen.

— I-ai cunoscut pe bunicii mei?

— Eram copil când au murit, dar îmi amintesc bine

de bunicul tău… O dată, când aveam patru ani, el m-a scos din apele golfului; cred că mi-a salvat viaţa.

Se îndreptă spre ieşire ca să-şi ascundă lacrimile care-i umeziseră ochii şi schimbă subiectul.

— Dacă vrei, du-te sus şi stai cât doreşti. Eu mă întorc la doamna MacPhail să verific ce am lăsat pe foc.

Jan ieşi şi oftă inspirând adânc aerul proaspăt cu miros de alge.

— L-ai lăsat acolo? o întrebă doamna MacPhail.

— Da, cred că dorea să rămână singur. Era destul de întristat.

— Ştii din ce cauză?

— Nu mi-a spus şi nici nu l-am întrebat. Nu e treaba mea.

— S-ar putea să fie!

Remarca i se păru enigmatică dar avusese suficiente surprize pentru ziua în curs şi era destul de tulburată, aşa că se duse în bucătărie şi-şi găsi acolo de lucru. Spălă câteva farfurii şi frecă o tigaie arsă, apoi gustă şi adăugă puţină sare la mâncarea care fierbea. Curând, îl auzi pe Breck şi după o clipă, acesta apăru în bucătărie.

— Te ajut cu ceva?

— Nu este nevoie. Mai fac nişte ceai să-i rămână doamnei MacPhail şi vin şi eu. De altfel, eu aş putea pleca acasă iar tu să rămâi să vorbeşti cu ea şi eventual, şi cu alţi oameni de pe aici.

— Bine! După ce faci ceaiul te duc eu acasă, se oferi Breck, plin de amabilitate.

— Nu cred că e nevoie. Pot deja să merg.

— În niciun caz! Sunt trei mile! Chiar şi ce faci acum, este prea mult. Du-te şi stai jos; fac eu ceaiul.

— Nu ţi se pare că îmi comanzi prea aspru? protestă Jan iritată de tonul lui autoritar.

Breck zâmbi şi, spre surprinderea ei, continuă amabil:

— Scuză-mă! Te rog, du-te şi aşază-te! E mai bine aşa?

— Desigur. Este cu totul altceva!

Jan se duse în salonaş şi se aşează lângă doamna MacPhail. În mod sigur auzise şi ea dialogul dintre ei. O luă de mână, se aplecă spre ea şi o întrebă şoptit:

— Te descurci cu el?

— Ştiu şi eu? Cam face pe şeful… răspunse Jan, tot în şoaptă.

— Până la urmă, vei reuşi. Sunt sigură! Spune-mi, ce face Cedric?

— E bine; cum ştiţi, inventează mereu câte ceva. Acum lucrează la un motor de barcă.

— Atâta vreme cât asta îl face fericit, este foarte bine. Transmite-i salutările mele şi dacă vrea, să mă viziteze. Aş veni eu până la el, dar cu picioarele mele, este imposibil.

— Poate vă duce Breck, cu maşina într-una din zile.

Breck, care tocmai intrase, auzi cuvintele ei şi se grăbi să-i facă şi el aceeaşi propunere.

— Sper că nu vei conduce prea repede, râse doamna MacPhail. Să nu uiţi că nu mai sunt chiar tânără.

— Voi conduce atât de încet, încât nici măcar nu vă veţi da seama că ne mişcăm.

Jan era uimită cât de bine se înţelegea Breck cu ea, deşi se cunoscuseră abia acum o oră. Îşi termină de băut ceaiul şi se ridică.

— Doamnă MacPhail, vă aşteptăm într-una din zilele următoare, când va avea Breck timp să vă

aducă. La revedere!

— Eu o duc pe Jan acasă şi revin. Să pregătiţi lâna, căci am multe întrebări de pus.

Ajunseră în câteva minute la conacul Craigie şi Jan coborî singură, destul de uşor, din maşină.

— Să-mi spui dacă este nevoie să cumpăr ceva, se oferi Breck.

— Nu, mulţumesc!

— Să nu mă aşteptaţi cu prânzul. Voi veni mai târziu.

La revedere!

Îi făcu semn cu mâna, întoarse maşina şi porni în viteză. Jan merse agale spre casă şi ascultă atentă zgomotul motorului scăzând treptat, pe măsură ce maşina se îndepărta, până când se stinse de tot.

În tăcerea paşnică se auzeau doar ţipetele îndepărtate ale unor pescăruşi. Se uită în sus la pereţii cenuşii ai casei, acoperiţi cu iederă, şi-şi dădu seama că totdeauna fusese foarte mulţumită de casă şi de împrejurimile ei, de locul şi de felul în care trăiau. În mod ciudat însă, acum parcă se făcuse deodată un gol, parcă-i lipsea ceva. Era un sentiment straniu, inexplicabil.

Toată după-amiază se strădui să-şi găsească de lucru, dar orice ar fi făcut, rămânea în suflet cu senzaţia unei aşteptări nerăbdătoare. Această aşteptare dispăru, înlocuită de o bucurie încă ascunsă, abia când mult mai târziu, auzi motorul Land-Roverului oprindu-se în faţa casei.

* * *

Erau după cină. Strânseseră totul şi făcuseră ordine. Cele trei surori şi tatăl lor erau în sufragerie, iar cei doi tineri se scuzaseră şi se retrăseseră în bucătărie, cu puţin timp în urmă, pentru a discuta probleme organizatorice.

Domnul Sutherland, cu ochelarii alunecaţi pe vârful nasului, încerca să rezolve careul de cuvinte încrucişate din ultimul număr al ziarului Times. Judy şi Helen jucau scrabble şi uneori îşi contestau câte un cuvânt, lansându-se în dispute aprinse, finalizate prin consultarea dicţionarului.

— Mă duc să fac nişte cafele, anunţă Jan, fără a fi luată în seamă de ceilalţi.

Traversă holul şi deschise încet uşa bucătăriei. În fumul des de ţigară, Breck şi Terry erau aplecaţi peste o foaie de hârtie, desfăşurată pe masa din mijloc.

— Iată! începem de aici… şi continuăm apoi cu partea cealaltă.

Breck trase cu degetul o traiectorie şi Jan înţelese,

privind mai atentă, că aveau în faţă harta insulei Dark. În prima clipă, niciunul din ei n-o observase, dar îndată ce mai făcu o mişcare, Terry îşi ridică privirea spre ea.

— Ah, Jan! Scuză-ne, eram adânciţi în discuţie. Te încurcăm cumva?

— Nu vă deranjaţi. Am venit doar să fac nişte cafele pentru toată lumea.

Breck îşi stinse ţigara în scrumieră şi se întoarse şi el spre Jan.

— Discuţia cu doamna MacPhail a fost extrem de utilă. Te felicit pentru idee şi-ţi mulţumesc că m-ai dus la ea.

— Eşti norocos că a stat de vorbă cu tine. Dacă nu te plăcea, n-ai fi aflat nimic de la ea.

Breck râse satisfăcut spre Terry.

— Vezi, ţi-am spus eu! Se ridică şi-i oferi scaunul lui Jan… Stai jos! Voi pune ibricul la fiert… dacă-mi dai voie.

— Nu, eu ştiu mai bine câtă apă trebuie pentru toţi. Vreţi şi voi, desigur.

— Da, te rog!

Breck împături harta, apoi, consultându-şi carnetul care rămăsese deschis pe masă, o informă şi pe Jan în legătura cu planurile lor.

— Dacă eşti şi tu de acord, restul echipei va veni săptămâna viitoare. îi lăsăm să se odihnească o zi şi începem lucrul luni, de azi într-o săptămână.

— Şi cât timp credeţi că va dura? întrebă ea, fără să lase să se vadă cât de mult o interesa.

— Cel mult două săptămâni. Deci, peste trei săptămâni aţi scăpat definitiv de noi, glumi Terry râzând.

Trei săptămâni! Peste trei săptămâni, toţi vor fi plecaţi; întreaga echipă, Terry, Breck, şi nu-i va

mai vedea probabil niciodată… Şi ce dacă? Cu atât mai bine, va fi o uşurare.

— Este vorba, cum spuneam, de patru oameni. Crezi că nu vor fi probleme cu dormitul? se interesă Breck.

— Ne vom descurca. Cum ai văzut şi tu, casa este suficient de mare, iar aşternuturi avem destule de multe. Într-adevăr, unele cearşafuri şi pături sunt cam vechi, dar sunt încă utilizabile la nevoie.

— E în regulă. Nu sunt băieţi pretenţioşi şi se vor gospodări singuri. Nu se poate să vă lăsăm pe voi trei să faceţi totul.

— De ce nu, doar sunteţi oaspeţi plătitori. Sunteţi îndreptăţiţi să aveţi tot confortul.

Fără să mai spună nimic, Terry ieşi din bucătărie, poate numai pentru că simţise o oarecare încordare în discuţia lor şi voia să evite să asiste la o dispută.

— Ţi-am oferit pur şi simplu un ajutor şi imediat te-ai crispat şi ai devenit ţepoasă…

— Din cauza spuselor tale, dar să ştii că n-am chef să ne certăm iarăşi. Mai bine lasă-mă să iau nişte căni.

Încercă să treacă prin faţa lui pentru a ajunge la dulap dar Breck îşi întinse mâna şi o opri.

— Tu eşti cea care începi de fiecare dată să te cerţi. Eşti cea mai exasperantă femeie pe care…

— Mulţumesc, îl ironiză ea. Nu vrei să-mi dai drumul?

— Nu încă!

O întnţui cu braţele şi Jan nu reuşi să se elibereze în niciun fel. îl privi neputincioasă, plină de furie, dar el începu să râdă amuzat.

— Ar fi nostim să te filmez într-un moment ca ăsta, să te vezi şi tu.

— Nici să nu te gândeşti!

— Poate măcar jucând tenis cu una din surorile tale. Ce zici?

— Vom vedea, dar mai întâi dă-mi drumul.

— Într-o clipă! Să-mi promiţi că te vei face bine; şi asta nu se poate dacă nu-ţi odihneşti glenzna. Să accepţi să te ajutăm cu tot ce putem.

— Grija ta este de-a dreptul emoţionantă. Chiar, ar fi trebuit să te faci doctor. Erai cu siguranţă mai util.

Breck îşi ridică o sprânceană într-o mirare cinică şi o

privi insistent.

Jan se liniştise, nu se mai zbătea să scape, iar strânsoarea braţelor lui devenise o îmbrăţişare. îi privi ochii umbriţi, misterioşi, apropiindu-se de faţa ei. Buzele lui îi atinseră gura şi, ca electrocutată, îşi smuci capul într-o parte dar mâna lui îi întoarse din nou faţa spre el şi un al doilea sărut deveni inevitabil. Oricum, orice împotrivire dispăruse şi se simţi topindu-se într-un răspuns delirant…

— Vezi, îi spuse el cu un glas răguşit de emoţie, după ce-i dădu drumul din îmbrăţişare, aşa te voi

Îmblânzi dacă altfel nu se poate!

— Eşti un nesuferit, reuşi ea să răspundă, încă tremurând.

În timp ce turna cafea în ceşti, se întrebă dacă este posibil să se îndrăgostească de un astfel de bărbat care nici măcar nu-i plăcea. I se părea imposibil şi totuşi, simţea că tocmai asta se întâmpla.

Capitolul 8

În acea noapte, Jan rămase trează multă vreme. Multe lucruri îi deveneau acum foarte clare; sentimentul de singurătate care o invadase după ce Breck o adusese acasă, şi întristarea dureroasă la aflarea veştii că în trei săptămâni totul se va termina şi poate că nu-l va mai vedea niciodată. Acum înţelegea de ce.

Agitată, se răsucea în pat şi nu reuşea să adoarmă din cauza gândurilor care o asaltau.

Îşi aminti cu claritate imaginea bătrânului domn MacLeod, bunicul lui Breck. Fusese un bărbat înalt, cu păr cărunt şi nas acvilin, de care întotdeauna îi fusese puţin teamă; până în acea zi în care o salvase. Jan venise împreună cu mama ei în vizită la doamna MacPhail şi în timp ce ele vorbeau, ea alergase jos, pe malul golfului, şi începuse să ţopăie pe vechiul debarcader care.

şubrezit din cauza lemnului putred, s-a prăbuşit. Apele ar fi înghiţit-o cu siguranţă dacă, nu se ştie de unde,

n-ar fi apărut el s-o scoată din valuri. Apoi, se străduise să bea o licoare care mirosea puternic a ierburi şi care a liniştit-o după spaima grozavă prin care trecuse…

Bătrânul acela fusese bunicul lui Breck. Jan oftă. Ce ciudată este viaţa! Ca o imagine care are sens numai văzută de la distanţă…

Somnul refuza să vină. Azvârli pătura şi aprinse lumina, apoi scoase caietul din cutie şi, întinsă pe pat, începu să scrie. Cuvintele îi veneau uşor şi starea de surescitare în care se afla se transmitea tumultuos în rândurile care acopereau paginile caietului. Curând însă, creionul deveni greu şi cu un sentiment de satisfacţie faţă de ce se aşternuse pe hârtie, Jan îşi sprijini capul pe braţ. Adormi fără să-şi dea seama când.

Helen fusese foarte tăcută la micul dejun. Jan crezu că era doar o impresie, dar când rămase cu ea în bucătărie, după ce Judy plecase cu bicicleta la doamna MacPhail, înţelese că ceva se întâmplase.

— Helen, ai vreo problemă? Nu te simţi bine?

Helen rămase tăcută şi în timp ce ştergea o farfurie obrajii i se îmbujoră.

— Abia ai scos un cuvânt astăzi. Ce s-a întâmplat? o întrebă Jan cu blândeţe.

— L-am văzut! rosti ea cu ochii măriţi de mânie.

— Pe cine?

Helen îşi muşcă buzele, stânjenită.

— Ştiu că nu este treaba mea, şi fii sigură că n-am să spun nimănui, dar măcar faţă de mine să nu te mai prefaci că-l urăşti.

— Nu înţeleg nimic. Ce vrei să spui? Lasă farfuria aceea şi fii mai explicită.

— Bine, am să fiu. În timpul nopţii m-am trezit şi am vrut să merg la toaletă. Când am deschis uşa, am auzit zgomotul uşor al unui comutator iar apoi, Breck a ieşit din camera ta şi a intrat în camera lui…

— Nu… nu se poate!

Jan rămase uluită, fără grai. Îşi aminti că scrisese şi

că adormise cu lumina aprinsă, şi-şi imagină ce urmase.

— Îmi pare rău, Jan! Credeam că…

— Unde e Breck?

— Cred că este sus. Terry a plecat cu maşina la cumpărături, iar el…

— Foarte bine, şterge tu vasele căci eu am ceva de vorbit cu domnul Breck Fallon.

Încruntată şi cu buzele strânse într-o linie hotărâtă, Jan bătu la uşa camerei lui.

— Intră, te rog! o îndemnă el amabil.

— Am o singură întrebare. Ce căutai în camera

mea în timpul nopţii?

Pentru o clipă o privi derutat, apoi zâmbi larg cu sinceritate.

— Oh, asta era!… Cum ai aflat?

— Nu contează! Ce c'utai acolo?

— Am auzit bine. Îţi explic imediat. Mai bine renunţă la privirea asta agresivă, pentru că nu are niciun temei. Dacă aş fi intrat cu intenţia să te seduc, n-ai fi aflat abia acum. Pur şi simplu m-am trezit să merg la toaletă şi am văzut lumina aprinsă la tine. M-am gândit că poate ţi-e rău şi ai nevoie de ajutor. Am bătut uşor şi neprimind niciun răspuns, am deschis… Ţi-am pus caietul şi creionul pe masă, te-am acoperit cu cearşaful şi pătura care erau pe jos, am stins lumina şi am ieşit. Asta-i tot!

— Te-a văzut Helen. Îţi dai seama ce şi-a imaginat!…

— Mm… îi voi explica şi ei situaţia.

— Nu e cazul. Mai bine o fac eu.

— Cum crezi. Îmi pare rău că ai făcut presupuneri deplasate în legătură cu mine.

— N-au fost nejustificate, după atacul brutal de ieri.

— Atac brutal! Ce tot spui?

Oare uitase atât de repede? Jan făcu ochii mari de uimire.

— Când m-ai sărutat.

— Ah, la asta te refereai? Nu mă miră că scrii

romane cu o imaginaţie atât de înflăcărată. Nu trebuie să faci atâta caz din nimic şi să iei lucrurile prea în serios…

Breck râse uşor amuzat, făcând-o să se simtă ironizată, umilită. Îşi depăşi mânia cu un efort de voinţă, mai ales că i se părea important ca el să nu afle adevărul.

— Prea în serios? a Glumeşti… Se chinuia să-şi găsească cuvintele. Îţi imaginezi poate că eşti la Londra şi că poţi să săruţi pe oricine ai chef şi nici măcar să nu dai importanţă. Să ştii că aici nu suntem aşa. Bărbaţii de aici respectă mai mult femeile, nu le desconsideră astfel, aşa că voi fi încântată să pleci cât mai curând acolo de unde ai venit…

Ultimele cuvinte îi scăpară fără să vrea, în confuzia mâniei care o cuprinsese. Pieptul i se ridica agitat şi ochii îi aruncau scântei, inconştientă total că îi sporea frumuseţea. Breck o privi cu ochi lacomi şi ea surprinse şi recunoscu dorinţa în privirea lui. Îşi dădu seama că vorbise prea mult şi se întoarse să plece.

— Mai stai. Mi-a plăcut tirada ta. A fost fascinantă.

O apucă de braţ încercând s-o reţină.

— Ah, nu! De astă dată să nu mă mai atingi!

Îşi smulse braţul şi se dădu la o parte.

— Oho! Ce temperament!

Tonul şi privirea lui i se părură arogante şi simţi că-l urăşte. Era detestabil.

— Ştii, n-ar fi trebuit să vii aici printre oameni al căror fel de a fi îl desconsideri. Mi-am dat seama că nu-ţi plăceau nici bunicii tăi. Ţi-am surprins figura când doamna MacPhail ţi-a arătat poza aceea. Regret că Diana te-a îndemnat să vii şi am avut neplăcerea să te cunosc.

Îl văzu cum se schimbă la faţă şi cum ochii i se întunecă. Înţelese că mersese prea departe, dar pur şi simplu nu se putuse opri. Breck o apucă din nou de încheieturile mâinilor şi o strânse cu putere.

— Au! Mă doare! Dă-mi drumul!

— Atunci să taci şi nu mai vorbi despre lucruri pe

care nu le cunoşti.

I se făcu frică de glasul lui aspru, răguşit, de ochii cenuşii, aproape negri de mânie, şi încercă să se elibereze. Era însă prea puternic.

— I-aţi mâinile de pe mine, şopti ea înspăimântată. Te urăsc! înţelegi?

Breck îşi desfăcu strânsoarea instantaneu. Jan se clătină surprinsă şi îşi duse speriată mâna la gură, înăbuşindu-şi un murmur de teamă şi derută.

El rămăsese însă de neclintit, cu ochii măriţi, incapabil să mai spună ceva, iar Jan se întoarse şi ieşi alergând din cameră.

Munca era singurul antidot pentru chinurile şi frământările care-i umpleau sufletul. Breck devenise un străin, politicos şi cu o răceală distantă când era inevitabil să vorbească. Îl evitase tot timpul zilei şi nu fusese prea greu fiindcă, împreună cu Terry, plecaseră cu maşina, luând-o şi pe Judy cu el să le arate anumite părţi ale insulei.

Schimbarea care se petrecuse cu Judy era incredibilă. Îşi pieptănase cu grijă părul, purta nişte bligi proaspăt spălaţi şi un tricou nou iar pe buze avea o discretă urdă de ruj.

Helen şi Jan se uitară una la alta în timp ce ei plecau şi-i urmăriră cu privirea.

— Este clar că-l place pe Terry. Nu-mi vine să cred, comentă Helen uimită.

Jan nu răspunde şi continuă să lustruiască suprafaţa bufetului din bucătărie.

— Dar ce-o fi oare cu Breck, continuă Helen gânditoare. Abia a scos o vorbă. Bănuiesc că i-ai spus că l-am văzut…

Jan oftă şi după o clipă spuse:

— Nu cred să fie asta. N-a vorbit nici cu mine. E absolut detestabil.

Se apucă să frece cu şi mai multă vigoare bufetul, fără să observe privirea plină de subînţeles a Hélènei.

Ziua se scurse liniştită şi spre seară când Jan intră în bucătărie îi găsi acolo pe cei doi bărbaţi

discutând cu pasiune. Când o zăriră se blocară, iar după câteva clipe de tăcere, Breck i se adresă cu răceală:

— Sper că nu-ţi stăm în drum.

— Eu… Am venit tocmai să vă propun ceva, mai ales că în curând vor veni şi ceilalţi. Bucătăria nu este un loc potrivit pentru discuţiile voastre… Mai există o sufragerie mare pe care o punem la dispoziţia voastră… E mai spaţioasă şi nu veţi fi stânjeniţi. Dacă vreţi, v-o arăt şi putem s-o pregătim până vin ceilalţi.

— De acord! Foarte bine.

O urmară amândoi pe Jan, care deja mergea aproape normal. Deschise uşa camerei aflate în partea frontală a casei şi simţiră aerul închis şi rece care-i izbi.

— Vedeţi?! E nevoie să aerisim şi să facem curăţenie, dar este mult spaţiu şi în mijloc masa mare este foarte bună pentru hărţi, camere de luat vederi şi alte lucruri de-ale voastre.

— Într-adevăr! exclamă Breck. Ce spui, Terry? Cum ţi se pare?

— Excelentă!

— Mâine vom face un foc bun în cămin şi atmosfera va fi plăcută.

Breck îşi băgase mâinile în buzunarele jachetei şi privea în jur mulţumit.

— Îţi mulţumesc, Jan! Ăă… ar mai fi ceva… în camera mea am un televizor portabil. Am permisi

unea ta să-l instalez şi să-l pun în funcţiune aici?

Jan simţi că îngheaţă. În rugămintea lui era şi nelipsita undă de ironie. Deşi îşi jurase că niciodată nu va avea în casă un televizor, îşi dădea seama că era prinsă la strâmtoare şi că ar părea incredibil de copilăroasă dacă ar refuza. Se mira că Helen, care intrase zilnic în camera lui Breck să facă curăţenie, nu spusese niciun cuvânt despre televizor.

— Desigur, Breck. Îţi permit!

Ieşi nemulţumită că fusese nevoită să cedeze şi că oricum televizorul funcţionase cu siguranţă şi până atunci, în camera lui.

A doua zi, după micul dejun s-au apucat de treabă. Judy, ajutată de Terry, a curăţat căminul şi a făcut focul iar Helen şi Jan au măturat şi au şters praful. Încă nu terminaseră când apăru şi Breck aducând mai multe cărţi şi un dosar plin cu hârtii.

— Sper că pot să las asta pe masă.

Ieşi şi se întoarse imediat cu televizorul. Judy şi Helen se uitară una la alta fără o vorbă, apoi la Jan. Fără să ţină seama de atmosfera încărcată, Breck aşeză cu dezinvoltură televizorul pe măsuţa de lângă fereastră.

Judy sparse tăcerea, adresându-se lui Terry:

— Mă duc să mai aduc nişte cărbuni.

— Lasă-mă pe mine. Spune-mi doar de unde să-i iau.

— Sunt în pivniţă. Vin eu să-ţi arăt.

Jan o auzi pe Helen pufnind uşor, în surdină, dar o ignoră.

Între timp, Breck îşi vedea de treabă conectând aparatul la priză şi încercând să găsească cea mai bună poziţie pentru antena de cameră. Apoi răsuci butoanele şi curând se auzi muzica şi pe ecran apărură nişte linii care se limpeziră şi deveniră imagini, după ce Breck mai manevră puţin butoanele de reglaj şi antena. Deşi mai văzuse televizor, Jan rămase o clipă fascinată de imaginea în culori şi sunetul plăcut, apoi se dezmetici rapid şi o mustră pe Helen, care rămăsese şi ea cu gura căscată:

— Du-te la bucătărie şi începe să pregăteşti prânzul. Vin şi eu într-o clipă, şi va veni şi Judy după ce va aduce cărbunii.

Ostilă dar bosumflată, Helen se supuse, lăsându-i singuri.

— Sper că acum eşti mulţumit pe deplin!

— Ce vrei să spui?

— Înţelegi foarte bine. Ai făcut-o deliberat.

— Nu uita că ţi-am cerut permisiunea şi că ai fost de acord.

— Aşa este, dar nu era nevoie să-l conectezi chiar acum.

— Eşti plină de prejudecăţi, sau ţi-e teamă că

surorilor tale s-ar putea să le placă să privească, ori poate că nici nu au voie să aibă opinii personale?

— Şi ele au aceleaşi opinii ca mine.

— Ar fi bine să le dai posibilitatea să se convingă singure.

Jan realiză capcana din cuvintele lui şi se simţi incapabilă să continue o discuţie în care nu avea nicio şansă. Ieşi şi închise uşa în urma ei, nu suficient de rapid pentru a nu auzi râsul zeflemitor al lui Breck.

După cină, Breck veni şi el în bucătărie. O grămadă de vase murdare aştepta pe suportul de lângă chiuvetă şi Jan se pregătea să le spele.

— Te ajut eu, îi spuse el apropiindu-se.

— N-am nevoie de ajutorul tău... Ai făcut destul astăzi, adăugă ea cu subînţeles încercând să-şi înăbuşe mânia.

— Crezi că e vina mea că tatăl tău a auzit că este o emisiune despre astronomie şi că acum el şi surorile tale se uită la ea? Ce-ai vrea să fac? Să ţip şi să nu-i las să stea în faţa televizorului meu?

Jan se strădui cu dificultate să răspundă cu calm.

— Ai avut tu grijă să afle! Ai pregătit totul intenţionat.

— Nu uita că tu ai favorizat situaţia. A fost ideea ta să pui camera mare la dispoziţia noastră.

Stătea lângă ea, invulnerabil, dominând-o nu numai cu înălţimea dar şi cu forţa lui interioară, cu stăpânirea de sine.

Breck luă un prosop pentru şters vasele şi o îndemnă zâmbitor:

— Hai să-i dăm drumul!

— Ţi-am spus că n-am nevoie de ajutorul tău.

— Oare de ce te încăpăţânezi să te porţi copilăreşte?

— Oare de ce te încăpăţânezi şi tu să-ţi impui cu brutalitate prezenţa? Aşa faci cu toţi cei cu care lucrezi?

— Nu cu toţi. De fapt, mărturisesc că eşti singura care ai asupra mea o astfel de influenţă negativă.

Între timp, Jan spălase câteva farfurii şi le pusese să se scurgă, iar Breck încercă să le ia de acolo şi să le şteargă cu prosopul, dar ea îl opri.

— Nu, te rog, lasă-le!

Breck îşi întinse mâna spre obrazul ei, dar ea îşi retrase capul, evitând atingerea.

— Voiam să văd dacă obrajii tăi sunt atât de fierbinţi cum par. Credeai că vreau să te sărut?

— Nicidecum, credeam că mă vei lovi.

— De ce aş fi făcut aşa ceva? întrebă Breck aproape amuzat, deşi simţea şi el aceeaşi încordare, aceeaşi tensiune explozivă, care apărea de fiecare dată când rămâneau singuri.

Jan se refugie în tăcere. Orice ar fi spus, el găsea o replică crudă, agresivă sau ironică, reuşind să devină antipatic. Cu regret, simţi că-l urăşte, ochii i se umeziră şi oftă din adâncul pieptului.

Breck îşi întinse braţele spre ea încercând s-o cuprindă şi neinspirat, adăugă:

— De ce nu accepţi că eşti înfrântă?

Jan găsi cuvintele lui insuportabile. Găsi puterea să-l îmbrâncească şi să se elibereze.

— Lasă-mă! Lasă-mă în pace!

Ajunsă la capătul răbdării, izbucni în plâns şi se repezi pe scări spre camera ei, dorind să fie singură, să nu-l mai vadă.

Capitolul 9

Jan încercă să-l evite pe Breck atât cât era posibil. Acesta, împreună cu Terry, stătea cea mai mare parte a timpului în camera pe care le-o pusese la dispoziţie, sau

era plecat în căutarea locurilor interesante pentru filmări. Ea găsise multe de făcut pentru ultimele pregătiri înaintea sosirii echipei, planificată pentru sâmbătă.

Îşi simţea nervii întinşi, era iritabilă şi tensionată, astfel că nici Terry făcând câteva încercări glumeţe, nu reuşi să-i schimbe starea de spirit.

Frământa aluatul pentru o prăjitură, când Terry veni în bucătărie. Era vizibil indispus şi amărât.

— Nu ştiu ce e cu Breck. Astăzi m-a zăpăcit de tot! Este nervos şi nimic nu-i convine. Abia aştept să vină şi ceilalţi… Scuză-mă că te plictisesc cu problemele mele, dar…

— Nici vorbă. Tu eşti o persoană atât de plăcută

şi totdeauna bine dispus. Este păcat să te laşi influenţat de el.

— Ai dreptate! De altfel, sper că mâine va fi altul. Adevărul este că are atâtea de pus la punct… Cred că asta e! N-are nicio legătură cu tine.

— Ce vrei să spui? întrebă Jan, zâmbind.

— Ştii, îl cunosc destul de bine şi până acum nu l-am văzut purtându-se cu nicio femeie cum se poartă cu tine. Dar nu e treaba mea, se scuză el stânjenit.

Jan oftă descumpănită.

— Cred că mă detestă aşa cum îl detest şi eu. Asta este singura explicaţie a permanentei tensiuni dintre noi.

Terry zâmbi, puţin dezorientat, neştiind ce să mai zică şi ezitând s-o contrazică spunându-i până la capăt părerea lui.

Schimbară subiectul şi discutară despre mâncărurile pe care ar putea să le facă în zilele următoare, dar Jan nu reuşi să-l gonească din minte pe Breck Fallon. De fapt, era permanent prezent în gândurile ei, în ciuda oricăror eforturi. Nu putea să nu se gândească la el.

Ajunseră sâmbătă după-amiază târziu, pe o ploaie torenţială. Erau trei bărbaţi şi o fată şi au venit cu o dubă încărcată cu echipament, pe care

I-au descărcat cu grijă şi l-au dus în camera care le era rezervată. Erau camere de luat vederi, microfoane, cabluri, şi diverse cutii şi lăzi metalice speciale.

Breck fusese cu Land-Roverul să-i întâmpine la feribot şi acum după ce au descărcat totul, intră în bucătărie şi i se adresă lui Jan:

— Aş vrea să le oferim o cană de ceai fierbinte. Toţi sunt pătrunşi de frig.

— Mă ocup eu… în câteva minute ceaiul va fi gata şi vi-l aduc cu tot ce este necesar.

Puse ibricul pe foc fără să-l privească pe Breck, deşi erau primele cuvinte pe care şi le adresaseră în acea zi iar el, simţindu-se ignorat, se întoarse la ceilalţi.

Jan făcu ceaiul, îl turnă în ceşti, puse zahăr şi lapte pe o tavă şi se duse să-i servească.

Îi găsi vorbind cu însufleţire, împărtăşindu-şi ultimele impresii, aplecaţi deasupra hărţii care era întinsă pe masa din mijlocul camerei, discutând primele trasee.

Jan se bucură să zărească printre ei figura cunoscută a lui Terry care o observase imediat ce intrase.

— Vino, Jan, să facem prezentările.

Toţi amuţiră şi o priviră cu interes, excepţie făcând Breck care rămăsese cu ochii aţintiţi pe hartă, fără să-i dea vreo atenţie.

Jan zâmbi sfioasă şi avansă, străduindu-se să-şi

ascundă emoţia.

— Bună seara, Jan!

Înaltă şi suplă, îmbrăcată în blugi şi o cămaşă viu colorată, fata veni zâmbitoare spre ea şi o ajută să aşeze tava pe masă.

— Ea este Deirdre, dar toţi îi spunem Dee, căci nu-i place numele, făcu Terry prezentarea în timp ce fetele îşi întindeau şi îşi strângeau mâna cu simpatie reciprocă de la prima vedere.

— Parcă ar putea să-i placă cuiva numele ăsta, adăugă ea cu haz.

Era simpatică, cu părul blond, tuns scurt şi cu nişte

ochelari mici, cu lentile rotunde, pe vârful nasului.

— El este Bill… trebuie să fii atentă cu el… Jack… şi Tom, continuă Terry prezentările.

Jan se simţi intimidată de figurile lor aspre, dar prima impresie se diluă imediat în căldura salutului lor şi apoi în mulţumirile pe care i le adresară când se serviră cu ceai. Bill avea cam treizeci de ani, era slab şi deşirat; Jack, mai tânăr şi mai scund, avea o claie de păr roşu, iar Tom avea o privire inteligentă, subliniat de ochelarii cu ramă groasă.

— Eu am să mă retrag să pregătesc cina, se scuză Jan aruncând o privire spre Breck care, imperturbabil, studia în continuare harta.

— Dă-mi voie să vin să te ajut, se oferi Dee cu spontaneitate.

— Nu, rămâi aici! o rugară Jack şi Bill. Ai o mulţime de treabă.

— De ce nu vorbiţi pe şleau? Aveţi impresia că nu ştiu să gătesc, replică ea cu ochi strălucitori, vizibil necăjită.

— Aşa e!… Te rugăm să nu găteşti, o implorară toţi, izbucnind în râs.

Dee se uită spre Jan, amuzată şi ea de râsul băieţilor.

— Îmi vine să le dau cu ceva în cap! Nu mă lasă să uit o anumită întâmplare… Dar mai bine hai să mergem la bucătărie şi-ţi povestesc acolo în timp ce-mi beau ceaiul. Compania acestor domni a devenit insuportabilă. a

Ieşi împreună cu Jan. În bucătărie se aşeză pe un taburet, îşi puse ceaşca pe masă şi răsuflă uşurată.

— La naiba cu ei! Mă simt mai bine aici.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi izbucni în râs.

— Adevărul este că nu sunt cel mai bun bucătar din lume, dar şi ei exagerează. Să-i fi văzut ce mutră au făcut când le-am pus în faţă cârnaţii şi cartofii deveniţi aproape negri. Asta s-a întâmplat o dată când am rămas izolaţi într-un sat de munte, şi de atunci nu mă mai lasă să gătesc ca să mă necăjească, iar mie nici că-mi pasă. Oricum, n-am talent gospodăresc deşi sunt o fată de la ţară. Am crescut

la o fermă din Lake District, aşa că sunt sigură că o să-mi placă aici. Cum te descurci cu

Breck şi Terry?

Întrebarea o surprinse pe Jan nepregătită. Tresări aproape să verse ceaiul. Tuşi ca să-şi dreagă glasul.

— Oh… cu Terry foarte bine.

— …Vai, scuză-mă, draga mea, cred că am făcut o gafă. Aşa sunt eu, de multe ori vorbesc fără să mă gândesc. De fapt, nici eu nu m-am înţeles cu Breck la început. Mi s-a părut cel mai autoritar şi arogant bărbat pe care l-am întâlnit.

— Dar nu voiam să spun că… Se opri, surprinsă că Dee intuise atât de repede tensiunea dintre ei şi renunţă să mai facă vreun comentariu prin care să se explice.

— Ştii ce, dragă? Mai bine să schimbăm subiectul.

— Da… mai bine, acceptă Jan zâmbind. Mai bine spune-mi ce faci tu în cadrul echipei. Eşti cameraman?

— Nu! Sunt un fel de asistentă de regie, mai precis, o fată bună la toate, care trebuie să aibă grijăca în tot timpul filmărilor toate să fie la locul lor. Între noi fie vorba, muncesc mai mult decât oricare dintre bărbaţi, dar fii sigură că ei n-ar accepta să recunoască asta.

— Te cred, o asigură Jan, amuzată de volubilitatea şi de însufleţirea fetei.

Când Terry o anunţase că unul dintre membrii echipei este o fată, se temuse că aceasta va fi o persoană sofisticată şi înfumurată, cum îşi imagina

că sunt toate londonezele.

Şi încă ceva, ce n-ar fi recunoscut în ruptul capului, îi fusese teamă că ar fi putut să fie cineva cu care Breck să fie în relaţii mai apropiate… Avea un sentiment de uşurare, acum când Dee se dovedea atât de naturală, atât de directă şi de prietenoasă. îi zâmbi cu căldură în timp ce-şi mai turna ceai în ceaşcă, vorbind pe acelaşi ton vesel.

— Ştii, Jan, bărbaţii îşi închipuie întotdeauna că ei sunt mai deştepţi şi mai capabili şi deşi de multe ori nu

este aşa, le place să facă pe şefii şi să comande…

— Aşa e… am avut şi eu ocazia să constat acelaşi lucru!

— Eram sigură… Cred că vom fi de acord şi în alte privinţe şi ne vom înţelege de minune. Mă bucur că eşti aici, să am şi eu cu cine schimba o vorbă.

Îşi ridică ceaşca în semn de salut.

— Noroc!

— Noroc! răspunse Jan.

Casa părea pustie luni, când toţi erau plecaţi. Îşi luaseră sandvişuri pentru că ştiau că vor lipsi toată ziua. Terry o anunţase pe Jan că vor veni doar la cină, probabil în jurul orei şapte. Deşi avuseseră multă treabă cu dereticatul, Judy şi

Helen fuseseră foarte vrednice terminând totul în timp record. Plecară apoi cu bicicletele să vadă echipa în acţiune. Cedric, tatăl lor, era în golf, cu ciudatul lui dispozitiv pentru motoarele de barcă, invenţia care urma să revoluţioneze tehnica, după spusele lui.

Jan rămăsese acasă, cu scuza că nu-şi simţea încă piciorul în stare să pedaleze, deşi în secret ar fi dorit şi ea să asiste la filmări. Casa era goală şi liniştea deplină era o ocazie excelentă pentru scris, dar curând îşi dădu seama că nu se putea concentra, astfel că renunţă repede la această idee. Răsfoi ziarul de dimineaţa şi observă că la televizor era programat un film cu James Bond, eroul atâtor cărţi pe care le citise cu o imensă plăcere. Se întrebă cum erau oare redate pe ecran incredibilele lui aventuri şi curiozitatea se dovedi mai puternică decât resentimentul pentru televiziune. Realiza că era o încălcare a principiilor ei, dar se hotărî să facă o excepţie, doar pentru câteva minute.

Era tocmai ora transmisiei şi se aşeză să privească după ce conectă aparatul. Deja se auzea simpatica temă muzicală a genericului şi curând se simţi captivată şi transportată într-o altă lume, în care timpul avea altă scurgere. Trecuseră pe nesimţite cinci minute, apoi

cincisprezece şi chiar mai mult, şi Jan privea fascinată micul ecran când, în spatele ei, auzi o voce cunoscută.

— Asta faci tu când nu te vede nimeni! Nu crezi că eşti o mică ipocrită?

Tresări speriată, se întoarse şi-l zări pe Breck care clătina capul mustrător.

— Am fost curioasă şi l-am pornit pentru câteva minute, încercă ea să se scuze în mod inutil.

— Bravo! Ai scăpat de surorile tale şi te-ai aşezat să savurezi singură filmul.

— N-am scăpat de ele, replică ea indignată. Au vrut să meargă să vă vadă la filmare iar eu mi-am terminat toată treaba şi mă relaxam.

Expresia feţei lui o irita iar spusele lui o jigniseră.

— N-am să te deranjez prea mult. Am venit doar să iau o casetă pe care au uitat-o băieţii; plec într-o clipă şi poţi privi în continuare, fără să te deranjeze nimeni.

— Mulţumesc, am renunţat, replică ea îmbufnată şi se ridică să plece.

— Ţţ... ţţ. Calmează-te! Nu trebuie să fii atât de indignată, doar te-am prins cu mâţa-n sac. Oricum, nu-ţi face griji, n-am să spun nimănui. Va fi şi acesta unul dintre micile noastre secrete.

O apucase de braţ încercând s-o oprească şi acum îi zâmbea în felul lui zeflemitor, insuportabil. Jan se simţi ca electrocutată, enervarea o făcu să-şi piardă cumpătul şi răsucindu-se fulgerător îşi eliberă braţul şi-l plesni cu toată puterea peste obraz.

Rămase o clipă încremenită, apoi Breck inspiră adânc şi spuse:

— Te-am prevenit ce-ţi fac dacă mă mai loveşti vreodată.

Jan îşi amintea foarte bine şi mânia reţinută din glasul lui aspru o înspăimântă. Frica îi spori puterile. Alergă afară din cameră, o luă în sus pe scări şi de-a lungul culoarului, în speranţa că va ajunge în camera ei şi va

putea să încuie uşa. Îi auzi paşii grei imediat în urma ei şi înţelese că era prea târziu, că nu mai avea scăpare.

— Nu, te rog, nu! Nu, îmi pare rău!

În faţa ei se oprise un bărbat ajuns la capătul puterilor şi răbdării. Avea în ochi toată tensiunea din ultimele zile, ajunsă la o culme de nesuportat. O apucă de braţ cu cruzime, iar ea, deşi tremura toată şi simţea durerea fizică, îşi înălţă capul cu semeţie, înfruntându-l cu o acceptare fatalistă a deznodământului inevitabil.

— Haide, loveşte-mă!

O smuci cu brutalitate spre el iar gura lui îi acapară buzele într-un sărut violent, arzător… Totul începu să se învârtească rapid, explodând în scântei multicolore. Trupul ei se înmuie resemnat, vibrând în tumultul senzaţiilor care o străbăteau într-o spirală ameţitoare…

Deodată, tot atât de brusc, el se opri şi se retrase cu un pas. O privea cu ochii aprinşi de dorinţă, o dorinţă chinuitoare, dar şi înneguraţi

de o derută neputincioasă. Nu rosti niciun cuvânt, nefiind în stare să vorbească dar şi pentru că nu mai era nevoie de cuvinte.

Se întoarse şi ieşi. Jan se lăsă moale pe pat şi îşi sprijini capul în mâini. îl auzi pe Breck coborând, apoi ieşind, după care se auzi motorul maşinii. Zgomotul lui scăzu treptat, îndepărtându-se apoi amuţi.

Cedric Sutherland era în stare să surprindă pe oricine. Jan şi surorile ei fuseseră sigure că atunci când va trebui cu adevărat să stea în faţa camerelor de luat vederi, se va dovedi prea timid şi se va eschiva cu vreo scuză. Aşteptările lor au fost însă total depăşite de comportarea lui. Parcă aveau în faţă un alt om.

Mersul îi deveni vioi, vocea mai sigură, chiar autoritară. Era evident că-i plăcea să fie în centrul atenţiei şi să i se dea importanţă.

Făcea parte din planul stabilit de Breck ca în acea sâmbătă după-amiază să fie filmat în golf, lucrând la instalarea dispozitivului său pe o barcă cu motor. Dee a

asigurat-o pe Jan că lumina era ideală pentru filmări exterioare şi cu puţin noroc, puteau reuşi „să tragă” totul în câteva ore. Treptat, se obişnuise şi ea cu expresiile folosite de cei din echipa de filmare şi le înţelegea fără să i se mai

pară ciudate.

După plecarea tuturor, Jan simţi că tentaţia de a-i privi la lucru era prea mare, mai ales că golful era foarte aproape. Îşi puse o jachetă peste pulover şi porni spre golf.

În apropierea ţărmului, pescăruşii zburau agitaţi scoţând ţipete ascuţite prin care protestau împotriva activităţii neobişnuite care se desfăşura pe domeniul lor. Duba fusese parcată pe un loc plat înainte de panta care cobora spre ţărmul nisipos. Jan se opri lângă ea şi privi curioasă ciudata scenă.

Tatăl ei era aplecat lângă barcă, deasupra motorului şi a dispozitivului inventat de el, şi meşterea ceva. Dee tocmai se apropiase şi-i explica ceva urmărind nişte însemnări pe care le avea pe nişte foi de hârtie. Bill, Jack, Tom şi Terry erau şi ei pe aproape discutând cu Breck. Pe o masă pliantă se aflau camerele de filmat, role, casete audio şi alte aparate. Judy şi Helen şedeau pe o dună acoperită cu iarbă şi şuşoteau, vizibil bine dispuse.

În clipa în care Jan se hotărî să li se alăture, Breck se întoarse spre ea şi o zări. Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa câteva clipe în care totul în jur dispăruse. Apoi, Breck îşi continuă mişcarea şi se duse să-şi ia hârtiile de pe masă, iar Jan se apropie de surorile ei şi se aşeză lângă ele. Momentul trecuse şi abia mai târziu, Jan realiză

semnificaţiile acelui moment.

Era fascinant să urmărească echipa acţionând în timpul filmării şi mai ales pe tatăl ei care îşi savura postura.

După aproape o jumătate de oră de muncă atentă şi concentrată, făcură o pauză. Apărură două termosuri cu cafea fierbinte şi fiecare se servi în nişte pahare de plastic.

Jan se apropie de tatăl ei care comenta filmarea cu Dee.

— Eşti cu adevărat un actor înnăscut, dragă tată. Păcat că până acum n-ai avut ocazia să te afirmi.

Dee dădu din cap aprobator şi zâmbi cu sinceritate.

— Domnule Sutherland, credeţi-mă, sunteţi cu adevărat un profesionist.

Cedric plecă ochii cu timiditate, dar vizibil flatat de afirmaţiile lor.

Se apropie şi Breck de ei şi intră în discuţie.

— Splendid, domnule Sutherland! Felicitări! Sunt foarte mulţumit. As mai avea nevoie de o scenă în legătură… Să zicem că… sunteţi chemat la masă de una dintre fiicele dumneavoastră; şi cum tot sunt şi ele aici, am putea încerca, după ce ne terminăm cafeaua, propuse el arătând spre Judy şi Helen.

— Poate… mai bine Jan, sugeră el ezitant.

— Nu, în niciun caz eu! protestă Jan.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi. Îşi dădea seama

că era copilăroasă şi poate cam brutală faţă de preferinţele tatălui ei, dar apropierea lui Breck o crispa şi refuzul ei i se adresase de fapt lui.

Se retrase în punctul de observaţie şi de acolo privi împreună cu Helen cum Judy era filmată jucându-şi mica scenă a invitării la masă.

— Destul de bine, Judy, strigă Breck, dar cred că poţi şi mai bine!

Se îndreptă spre ea şi începu să-i explice ceva cu însufleţire, gesticulând în timp ce Judy încuviinţa dând din cap, dornică să reţină totul şi să-i fie pe plac.

Jan închise ochii. Mai întâi tatăl ei, apoi Helen şi acum Judy se schimbaseră complet în câteva zile. Toţi, cu excepţia ei, desigur, se lăsaseră cucerite de Breck. Oare cum reuşise?

Mai trecu o oră şi era clar că terminaseră totul, exact când soarele se ascundea după nişte nori negri, ameninţători, care se apropiaseră pe neobservate.

— O.K., anunţă el pe toată lumea. Pentru astăzi ajunge! Cred că am făcut o treabă bună.

Jan realiză că nu mai era nimic de făcut. Se ridică şi porni agale, fără grabă, spre casă.

* * *

Ziua de marţi începu ca oricare alta. Jan se sculă devreme să-şi facă o cafea pe care s-o poată

bea în linişte în bucătărie, înainte de a începe zarva generală. Trebuia apoi să pregătească micul dejun pentru zece persoane. Oaspeţii londonezi aveau, datorită aerului proaspăt de mare, un apetit extraordinar. Jan aprinse focul şi aşeză în tigaie feliile de şuncă.

— Bună dimineaţa, Jan! se auzi în spatele ei vocea veselă a lui Dee. Cu ce pot să te ajut?

— Bună dimineaţa!… Dacă vrei, poţi să tai pâinea. Te-ai trezit devreme.

— M-a trezit un miros tentant de cafea, care a ajuns până în camera mea.

— Aha! Asta era! Ibricul este pe masă, te rog serveşte-te. Ce aveţi în plan astăzi?

— Tatăl tău ne-a promis că ne arată telescopul lui şi cum funcţionează. Poate filmăm şi asta. Din câte am înţeles, este pe acoperiş şi eu sunt cam îngrozită de înălţimi. Nu e periculos?

— Deloc! Este o mică terasă înconjurată de un parapet, la care se ajunge din mansardă, pe o scară rabatabilă. Oricum, nu aveţi toţi loc, aşa că poţi să-i laşi pe ceilalţi să urce.

— Hm… Adevărul este că şi eu sunt curioasă. Spune-mi, chiar studiază stelele?

— Da. Să vezi ce detalii clare se văd pe lună. Ai senzaţia că poţi zări steagul pe care l-au lăsat americanii acolo… Şi mai este şi o lunetă de teren cu care, în zilele senine, se vede la distanţă de câteva mile.

Dee tăia feliile de pâine, atentă la ceea ce-i spunea Jan, şi se întrerupea să mai bea din cafea.

— Mm… Pare foarte interesant!

— Dacă vrei, as putea să te duc înaintea celorlalţi; nu este deloc periculos. Sunt sigură că o să-ţi placă. Desigur, ziua nu ai cum să vezi stelele, dar oricum, merită efortul.

— Crezi că ne putem strecura neobservate? Mi-ar plăcea să mă grozăvesc în faţa lor, şi ştiu să folosesc un telescop…

— S-a făcut!

Treptat, se treziră toţi şi în câteva minute erau aşezaţi la masă. A fost foarte uşor pentru Dee şi Jan să iasă să ducă la bucătărie câteva farfurii. Apoi, în mansardă, Jan trase de o frânghie, coborî şi fixă o scară de aluminiu care ducea la o trapă deasupra. Cu dexteritatea unei lungi experienţe, Jan se căţără şi deschise chepengul, apoi o ajută pe dee să urce.

— Iată-le, acestea sunt!

Se duse spre cele două telescoape acoperite cu o prelată cu frânghii trecute prin nişte inele metalice. Jan scoase prelata şi începu să-i arate prietenei sale cum se manevrează manivelele cu care se regla uriaşul telescop.

— Cu grijă! Este foarte sensibil, o avertiză ea, atingându-l cu afecţiune. Tata îl iubeşte, pur şi simplu ca pe un copil al lui, şi aşteaptă noaptea în care va descoperi o nouă stea sau cometă.

O lăsă pe Dee să studieze complicatul instrument iar ea se apropie de celălalt, mai mic şi mai uşor de manevrat. Reglă lentilele şi privi prin vizorul aparatului rotindu-l încet încet în căutarea unei imagini interesante pentru Dee. Colini şi copaci cu linii precis desenate păreau atât de apropiate încât să le atingi cu mâna. Îşi aminti de insuliţa fără nume care se afla la mică distanţă de ţărm şi mută încet telescopul spre stânga. Conturul stâncos apăru cu claritate, apoi tufele şi copacii, şi… deodată, în umbră, între copaci, ceva se mişcă şi dispăru în aceeaşi clipă. Jan clipi surprinsă şi privi din nou cu atenţie. Să-şi fi imaginat doar? Ştia că insuliţa era pustie; ocazional, în timpul verii, mergeau cu barca acolo pentru picnic. Cu ani în urmă,

trăise acolo un cioban care-şi păştea oile, dar murise de mult... Mişcă iar telescopul lateral ca să descopere vreo barcă sau vreun alt indiciu dar nu văzu decât grămăjoare de alge, resturi de lemne şi câţiva pescăruşi.

— Mă laşi să văd şi eu? întrebă Dee.

— Desigur! Chiar pentru tine căutam ceva interesant de văzut şi am văzut o mişcare ciudată, dar poate că a fost o umbră sau poate doar mi s-a părut.

Se dădu într-o parte şi o lăsă pe Dee să privească.

— Cum se numeşte?

— Insula fără nume! Aşa îi spunem pentru că, de fapt, nu are niciun nume.

— Mi se pare destul de logic, râse Dee amuzată.

Jan rămase pe gânduri, preocupată de ceea ce zărise. Era într-adevăr foarte posibil să fi fost doar o rază de lumină strecurată printre ramurile copacilor mişcate de vânt. Nu trebuie să se mai preocupe de asta.

Se auziră apoi şi vocile celorlalţi, care le descoperiseră şi veniseră după ele. Pe terasă apăru tatăl ei, urmat de Breck şi Terry apoi de Tom.

— Sunt doi băieţi la bucătărie, care chipurile, le ajută pe fete, îi spuse Terry lui Jan. Să nu ne pui la socoteală oatele sparte, adăugă el râzând.

— Vai de mine! Mă duc îndată!

Coborî grăbită, lăsându-i pe ceilalţi să admire telescoapele tatălui ei.

Pe la prânz, soarele se ascunse. Într-o clipă, lumina lui strălucitoare dispăru şi nori întunecaţi se rostogoliră spre insulă venind dinspre mare. Vântul începu să bată cu putere, prevestind furtuna. În câteva minute se făcu răcoare şi Jan, care îţi găsise de lucru în hol, fu străbătută de un fior. Chicotind şi povestind ceva cu însufleţire, Helen şi Judy intrară prin uşa din spate cu un

coşuleţ de zmeură culeasă din grădină.

— Am intrat chiar la timp. A început să picure şi curând va turna cu găleata.

Jan privi afară şi văzu copacii legănaţi de vânt. Era o lumină stranie, verzuie şi fără să ştie de ce, i se făcu frică. Toţi erau în casă. Ştia că renunţase la filmarea din ziua aceea; îi auzise coborând de pe terasă cu câteva minute în urmă, deci erau în siguranţă.

Deodată, la uşa din faţă se auziră bătăi grăbite. Cu nelinişte în suflet, Jan se repezi să deschidă, parcă presimţind ceva.

În prag stătea o bătrână, vecina doamnei MacPhail. Tremura şi plângea fără să poată articula niciun cuvânt.

— Doamnă Monroe! Intraţi!

Jan o luă de mână şi o ajută să facă câţiva paşi. Bătrâna încercă să vorbească şi nu reuşea din cauza grabei cu care venise şi a emoţiei. Lângă ele apăru şi Breck iar Dee cobora în fugă scările, curioasă să afle ce se întâmplase.

Îndată Judy aduse un pahar cu apă iar Helen îi oferi un scaun.

— S-a întâmplat ceva… cu doamna MacPhail, reuşi bătrâna să spună în cele din urmă. Am mers la ea… s-o văd şi… nu mai era. A dispărut!

Capitolul 10

Trecură câteva minute în care îi scoaseră impermeabilul şi o făcură să bea câteva înghiţituri de apă. Toţi o priveau, aşteptând să afle detalii. Treptat, doamna Monroe se linişti, îşi redobândi suflul şi reuşi să relateze mai clar situaţia.

— M-am dus la ea, aşa cum fac de obicei, aproape în fiecare zi, să văd dacă are ce mânca la prânz şi, spre surprinderea mea, n-am găsit-o. Pe maşina de gătit era o oală cu supă, dar focul nu era aprins, iar pelerina ei veche nu era în cuier.

Bătrâna oftă adânc, cu sufletul apăsat cu îngrijorare.

— Unde să se ducă? Abia poate merge, nu-i aşa, Jan?

— S-ar putea totuşi să se fi simţit mai bine şi să fi avut chef să facă o plimbare. Poate că deja s-a întors acasă, continuă Breck să facă presupuneri

optimiste. De altfel, vom afla imediat dacă cumva aşa stau lucrurile. Dumneavoastră rămâneţi aici să vă odihniţi, iar Terry va lua maşina şi va da o fugă până acolo.

Breck îl chemă şi pe Tom să-l însoţească pe Terry şi în timp ce-i conducea spre ieşire pe cei doi bărbaţi, îi sfătui s-o caute în jurul casei şi în grădină.

Începu aşteptarea. O aşteptare apăsătoare în care nicio conversaţie nu reuşea să se înfiripe, toţi fiind neliniştiţi. Bătrâna doamnă MacPhail era favorita locuitorilor de pe insulă şi devenise şi favorita echipei de filmare datorită felului ei de a fi".

În sfârşit, se auzi motorul maşinii şi imediat Tom şi Terry intrară în casă.

— Din păcate sau poate din fericire, n-am găsit nimic nici în casă nici prin apropiere.

— O.K. în cazul acesta începem s-o căutăm. Acum ştim sigur că nu este acasă.

Breck preluase organizarea căutărilor cu simţul lui înnăscut de conducător. Îşi privi ceasul şi reflectă o clipă, apoi se apropie de Jan.

— Câte biciclete aveţi?

— Patru; dar gândeşte-te că vântul este foarte puternic.

— Ştiu, dar trebuie să încercăm!

În câteva minute îi spuse fiecăruia în ce direcţie să plece, cu cele două maşini sau cu bicicletele.

— Tu, Jan, cu tatăl tău şi cu doamna Monroe, rămâneţi aici, faceţi un foc bun şi aşteptaţi-ne. În cazul că o găsim, cred că este bine s-o aducem aici pentru început, eşti de acord?

— Desigur, Breck, este foarte bine aşa.

Plecă şi Breck iar Jan mai aduse lemne şi înteţi focul, apoi îşi luă un scaun şi se aşeză lângă doamna Monroe.

— Aţi făcut bine că aţi venit să ne anunţaţi. Astfel sunt şanse mari să fi găsită cât mai repede. Veţi vedea, va fi bine.

Se străduia să fie convingătoare pentru a-i da bătrânei curaj, şi ei însăşi.

— Da, să sperăm! Este un bărbat de ispravă Breck acesta. Ce ne-am fi făcut fără el şi colegii lui?

Jan auzi ca prin ceaţă remarca fiindcă, deodată, fără niciun motiv, îşi amintise ceva… insula fără nume! Cineva fusese acolo în dimineaţa aceea. Să fi fost doamna MacPhail? Imposibil! Şi dacă totuşi ea era? Oare era posibil ca bătrâna de peste nouăzeci de ani să plece neobservată de vecini şi să dispară fără urmă?

Afară, ploaia începuse să răpăie şi în curând, potecile de pe Insula f r nume urmau să devină adevărate smârcuri. Îi era clar că bătrâna trebuia găsită repede; altfel putea să moară.

Jan nu ştia cât timp vor lipsi ceilalţi. Se uită la ceas, dar, acesta se oprise. Oricum, nu mai putea aştepta. Trebuia să meargă acolo chiar acum!

Se uită spre bătrână şi văzu că aceasta aţipise. O ajută să se mute pe canapea şi o acoperi cu o pătură.

— Doamnă Monroe! Cred că doamna MacPhail este pe Insula fără nume. Trebuie să mă grăbesc, s-o iau de acolo. Dacă aveţi nevoie de ceva, tata este în atelierul lui. Sper să mă întorc repede.

— Oh… draga mea! Ai grijă, nu cred că este bine. Va fi furtună pe mare. Ai grijă…!

Vântul şi ploaia îi biciuiau faţa fără milă, dar Jan se simţea mai bine decât dacă ar fi stat să aştepte. Porni motorul bărcii şi se îndreptă spre insulă. Putea fi acolo în câteva minute, dacă avea noroc.

Barca era smucită cu putere de valuri, de parcă marea se înfuriase că cineva îndrăznise s-o înfrunte. Dar Jan era obişnuită cu marea. Era obişnuită şi cu bărcile încă din copilărie şi se ştia o înotătoare bună. Şi totuşi, simţi un gol în stomac şi avu o strângere de inimă auzind bolboroseala parcă tot mai obosită a motorului în bătălia inegală cu marea care devenea parcă mai sălbatică cu fiecare minut ce trecea. Deşi avea impresia că nu

înaintează deloc, întoarse capul şi privi prin perdeaua de stropi şi, slavă Cerului, zări ţărmul care o aştepta la mică distanţă. Trase barca pe prundişul mărunt şi o fixă cu un bolovan.

Nici ei nu-i venea să creadă şi totuşi până aici reuşise să ajungă cu bine. Dar acum încotro să apuce?

— Doamnă MacPhail!… Doamnă MacPhail!

Urletul vântului şi al mării înăbuşeau şi făceau inutile strigătele ei Îşi aminti de coliba ciobanului şi luând din barcă pătura pe care o adusese, porni în fugă.

Era cel mai probabil loc în care cineva putea să se adăpostească, dar spre marea ei dezamăgire, coliba era goală.

Puse pătura făcută sul într-un colţ, inspiră adânc şi ieşi din nou în furtună. Cunoştea fiecare colţişor şi chiar dacă i-ar fi luat ore în şir, voia să caute în fiecare loc în care bătrâna putea să fi căzut sau să se fi adăpostit. Dar căutarea nu dură atât de mult. Pâlcul de copaci era locul în care i se păruse că văzuse o mişcare şi merse mai întâi acolo. Frunzişul des ofereau un oarecare adăpost împotriva ploii dar nu şi împotriva vântului puternic. Strigă din nou de câteva ori numele ei, dar zadarnic. O căută apoi printre tufe şi ierburi dar tot fără succes. Înţelese că insula era pustie şi căutarea ei era în van.

Se simţea epuizată şi descurajată. Se întoarse la colibă, hotărâtă să stea acolo cinci minute înainte de a se întoarce. Se aşeză pe pătură şi-şi aminti de sticla plată cu whisky pe care o luase, ştiind că va avea nevoie de un întăritor. Bău două înghiţituri bune şi-şi sprijini capul de genunchi.

Pe podeaua prăfuită zări în apropiere un petic de pânză roşcată, o bucată dintr-o eşarfă. Ce

ciudat! îşi aminti că bunicul lui Breck purta o eşarfă ca aceea. Cum de o găsea tocmai acum, după atâta timp? Ştia că bătrânul obişnuia să vină des pe acolo în căutarea ierburilor de leac şi chiar ea îl însoţise uneori, după

salvarea ei, şi-l ajutase să le culeagă.

Se gândi apoi la Breck. Nu mai avea niciun rost să se mintă pe sine. Curând, filmările se vor termina şi el va pleca din viaţa ei, viaţă care se schimbase atât de subtil, dar profund, şi care nu va mai fi niciodată la fel ca înainte de venirea lui. Acum era sigură de asta. Singura nădejde era că poate timpul îi va uşura suferinţa…

Era momentul să plece. Îşi dădea seama că, cu cât stătea mai mult, îşi îngreuna întoarcerea căci vântul se înteţea şi urla acum tot mai sinistru prin coşul colibei, iar ploaia răpăia tot mai puternic pe acoperiş şi în geam.

Când ieşi, vântul aproape o trânti la pământ iar ploaia se prăvăli asupra ei ca o cascadă. împleticindu-se, ajunse la ţărm şi se opri îngrozită. Talazurile uriaşe şi pâcla deasă ascundeau complet vederii insula Dark, făcând imposibilă întoarcerea pe mare. Privi dezolată în jur şi se simţi singură pe lume, iar teama îi încreţi pielea şi o străbătu un fior dureros.

În vatra colibei, lemnele sfârâiau. Flăcările jucăuşe dansau, iar scântei roşii zburau în sus pe coş, răspândind căldură şi puţină lumină. Jan se simţea acum mai bine, avea un adăpost şi ştia că nu trebuia decât să aştepte ca furtuna să se potolească.

Îşi scoase hanoracul şi pantalonii uzi şi-i agăţă în apropierea focului să se usuce. Înfăşurată în pătură stătea ghemuită lângă foc şi ronţăia încet un baton de ciocolată pe care-l găsise în buzunarul hanoracului. Renunţase să se gândească cu jind la tocăniţa de acasă şi savura delicioasa ciocolată.

Acum i se părea o nebunie faptul că venise să caute aici. Era evident că bătrâna ar fi fost incapabilă să vâslească până la insulă şi totuşi simţise nevoia să vină s-o caute.

Cu siguranţă că Breck va privi cu ironie şi va râde în sinea lui de prostia şi nesăbuinţa ei. Şi ce dacă…?

Ultima bucată de ciocolată o tenta, dar se gândea că ar fi mai înţelept s-o lase pentru mai târziu. Cine ştie cât

trebuia să rămână aici?

Se simţea în siguranţă şi se felicita că la ultimul picnic, împreună cu surorile ei, adunase rămurelele şi resturile de lemne uscate care acum stăteau îngrămădite în colţ lângă vatră. Atunci nici nu bănuia cât de folositoare îi vor fi.

Se gândi la cei de acasă şi-şi dădu seama că sunt

neliniştiţi din cauza ei. Spera ca măcar s-o fi găsit pe doamna MacPhail şi că aceasta era deja în afara oricărui pericol.

Oboseala şi căldura o moleşiră îngreunându-i tot mai mult gândurile şi înceţoşându-i privirea. Îşi lăsă capul pe genunchi şi-şi aminti din nou de bunicul lui Breck... sau poate că deja visa... Se văzu în apă şi se simţea trasă energic în sus în timp ce o striga pe nume: „Jan! Jan!” îşi întredeschise ochii şi-i văzu silueta voinică în pragul uşii. Desigur, venise să-şi ia eşarfa...

Silueta mai făcu un pas spre ea şi în lumina focului, Jan o recunoscu.

— Breck!

— Jan!

Jan sări în picioare, nevenindu-i să creadă, iar el rămase încremenit, ud până la piele, cu apa siroind de pe impermeabil.

— Breck! Tu eşti? Incredibil!... Ai venit prin infernul ăsta?

— Da... a fost într-adevăr teribil. Dar n-am avut încotro, nu-i aşa?

— Ba da. Iată, sunt în siguranţă!

— Iar noi eram înnebuniţi de îngrijorare pentru soarta ta.

Jan oftă adânc regretându-şi nesăbuinţa, dar înţelese rapid că era mai bine să se ocupe de el. Îşi trase repede pantalonii uscaţi deja şi mai puse lemne pe foc ca să-l înteţească, apoi îl ajută pe

Breck să-şi scoată impermeabilul.

— Vino aici plânge foc… şi am puţin whisky. Precis ai nevoie!

— Da, mulţumesc!

Bău o înghiţitură zdravănă şi se cutremură, apoi îi înapoie sticla şi se apropie de foc frecându-şi mâinile îngheţate.

— Îmi pare rău că ţi-am dat bătaia asta de cap, dar n-am putut să fac altfel. Spune-mi, aţi găsit-o?

— Da, e la voi acasă. E bine, n-a păţit nimic.

— Sunt fericită! Slavă Cerului!

Breck îşi băgă mâna în buzunarul larg al hanoracului şi scoase un pachet pe care i-l întinse.

— Sunt nişte sandvişuri făcute de surorile tale. Cu siguranţă ţi-e foame.

Cu gesturi grăbite, Jan despachetă sandvişurile cu brânză şi roşii şi începu să mănânce cu poftă. După câteva înghiţituri se opri brusc din mestecat, ruşinată.

— Scuză-mă! Poate vrei şi tu…

— Nu credeam că-mi vei oferi. Oricum, îţi mulţumesc. Nu mi-e foame; înainte de a pleca am mâncat din tocăniţa făcută de tine.

Jan avea impresia că nu mâncase niciodată ceva mai delicios. Prevăzătoare, lăsă totuşi două sandvişuri pentru mai târziu şi le puse pe pervaz.

— Acum mă simt mult mai bine, mulţumesc.

— Cu plăcere. Poate vrei o ţigară?

— Nu; aş prefera să plecăm cât mai curând.

— Glumeşti?

— Deloc. Credeam că de asta ai venit, ca să mă duci acasă.

— Cred că nu-ţi dai seama ce spui! Nu auzi ce infern este afară? Cu siguranţă nu vom putea pleca decât mâine dimineaţă.

— Mâine dimineaţă? Adică îţi imaginezi că voi sta aici toată noaptea, cu tine? Oh, în niciun caz! Prefer să stau într-un copac.

— Doamne, eşti îngrozitoare! Să-l ferească

Dumnezeu pe bărbabul cu care te vei mărita! Sper, de altfel, să-ţi tragă câte o mamă de bătaie ocazional, atunci când o meriţi…

Jan se repezi spre uşă cu intenţia vădită de a ieşi în furtună, dar Breck i se aşeză în cale şi o apucă de braţ. Ea se smuci cu violenţă, se eliberă şi îl privi sfidătoare.

— Domnule Breck Fallon, te simţi mare şi tare, dar sper să-ţi găseşti şi tu într-o zi nasul; şi tare aş dori să văd asta. Iar bărbatul cu care mă voi mărita, nu te priveşte. Precis nu va fi o brută ca tine.

— Te cred, o aprobă el surâzând. Tu nici nu ai nevoie de un bărbat ci de un căţeluş de salon.

— Bănuiesc că tu te consideri bărbat, încercă ea să fie ironică, forţându-se să râdă. Tu, care nu ştii să obţii un sărut decât prin forţă?! Mi-e milă de tine!

Se întoarse cu spatele la el şi se opri în dreptul

ferestrei, apoi adăugă cu jumătate de gals:

— Şi nici măcar nu ştii s-o faci atât de bine cum probabil îţi imaginezi.

Jan vedea în sticla geamului imaginea reflectată a întregii încăperi şi pe Breck care se apropia încet de ea.

— Mincinoasă mică… Hai să vedem dacă şi de data asta va fi la fel!

Cu mâinile pe umerii ei, o răsuci într-o clipă, îmbrăţişând-o şi sărutând-o înfocat, cu pasiune, aproape cu brutalitate.

Jan avu senzaţia că fulgerul care, în acelaşi moment, inunda încăperea în lumina lui albă, o lovise şi pe ea.

Străbătută de un fior sălbatic, pe care deja îl înţelegea dar nu-l accepta, îl împinse pe Breck cu toată puterea şi eliberându-se, ţâşni în noapte afară fără să ţină seama de strigătul lui şi de trombele de apă care o udară până la piele, stingând şi spălând parcă arsura acelui sărut.

Porni în fugă spre ţărm, hotărâtă să ajungă cu orice preţ la barcă şi apoi cu orice risc mai departe.

Îl auzi din nou pe Breck strigând-o, dar continuă să

alerge printre copacii care se clătinau violent şi gemeau contorsionaţi de furia vântului.

Cu ochii înecaţi de lacrimile care se amestecau cu ploaia curgându-i în şiroaie pe obraji, se clătină şi căzu. Năucită de scânteile orbitoare ale

fulgerelor care se înlănţuiau, auzi printre tunete o trosnitură devastatoare şi văzu cu groază trunchiul unui copac uriaş dezrădăcinându-se şi venind direct spre ea. Se simţi smucită violent într-o parte şi în clipa următoare, copacul se prăbuşi.

Cu un geamăt de uşurare, Breck o strânse la pieptul lui apoi, fără să mai aştepte, o luă în braţe şi porni spre colibă…

Fără să-şi fi revenit încă din soc, Jan se uită la el şi observă cât de palid era. Tremura şi el şi se udase, deşi atunci când pornise după ea îşi pusese impermeabilul.

— Ai face foarte bine dacă ţi-ai scoate hainele; altfel rişti să faci o pneumonie.

— Măcar ai scăpa de mine; ce părere ai?

— Nu e momentul pentru glume… Am să mă întorc şi poţi să-ţi pui hanoracul uscat şi să te înfăşori în pătură.

Înţelese că nu avea altă alternativă şi cu greu reuşi să-şi scoată puloverul şi pantalonii lipiţi de piele. Îşi întinse hainele să se usuce, se înfăşură în pătură şi se ghemui lângă foc.

— Gata? Ai terminat?

— Da.

Breck veni să se aşeze lângă ea.

— O.K. Jan! Gata cu certurile! Nu are niciun sens. Nu mai putem continua aşa…

Jan îl privi cu coada ochiului, neştiind dacă vorbea serios. Unde era tonul lui agresiv şi

obişnuita lui aroganţă? Vorbea calm, cu blândeţe, aşa cum nu-l mai auzise.

— Jan, draga mea Jan, de ce ne facem oare atâta rău unul altuia?

Jan ridică din umeri şi clătină uşor capul.

— Nu ştiu, Breck... nu ştiu...

Şi deodată, cuvintele nu mai contară, căci Breck o cuprinse cu braţele lui puternice şi protectoare şi începu s-o sărute aşa cum niciodată nu o făcuse până atunci... cu afecţiune şi infinită tandreţe...

— Oh, Jan! murmură el cu un glas înflăcărat, eşti cea mai provocatoare femeie pe care am întâlnit-o în viaţa mea... şi pentru prima dată am simţit adevărata suferinţă şi teamă pentru viaţa cuiva. Am crezut că înnebunesc când mi-au spus că ai plecat cu barca pe insulă... înţelegi? Am simţit că trebuie să vin după tine, orice s-ar fi întâmplat... Şi asta, pentru că am înţeles că te iubesc...

O îmbrăţişă şi o sărută cu pasiune iar răspunsul ei făcea inutile cuvintele prin care să-l asigure cu reciprocitate.

— Ştii, Jan... continuă el, Terry avea dreptate!

— Ce anume?

— Într-o izbucnire de sinceritate, din ultimele zile, când mă certam cu el, a îndrăznit să-mi spună că sunt un prost şi un orb şi că nu vedeam ceea ce toţi din jur vedeau, şi anume că ne iubim fără să ştim şi ne chinuiam inutil...

— Chiar aşa era... râse Jan amuzată.

— Da, aşa era, şi tocmai pentru că avea dreptate, în loc să-l penalizez că şi-a înfruntat şeful, m-am gândit să-l promovez...

— Cred că merită, îl aprobă Jan.

— Îl promovez să fie... cavaler de onoare! Ce părere ai?

— Stai puţin... spuse ea puţin surprinsă. Nu înţeleg! Al cui?

— Al nostru, firește! La nunta noastră, dacă accepţi!?

— Doamne! Nu-mi vine să cred! Dragul meu, cea mai nefericită zi din viaţa mea a devenit cea mai fericită!

Într-un elan de bucurie nestăpânită, Jan cuprinse capul lui Breck cu mâinile şi-i sărută fruntea, ochii şi buzele, murmurând fără încetare:

— Te iubesc… te iubesc! Doamne, este un vis!

— Ştii, nu-mi mai puteam imagina viaţa fără tine şi asta oriunde ar fi fost, chiar şi aici.

— Nu pot să cred! Vrei să spui că ai putea trăi aici, pe insula Dark?

— Cu tine, da.

— Adevărul este că şi eu simt la fel. Dacă aş fi cu tine, aş merge oriunde.

— O.K. Atunci să stabilim: şase luni pe an vom trăi aici, şi şase luni la Londra.

Izbucniră amândoi în râs, fericiţi că se găsiseră şi că nicio divergenţă sau dispută nu putea să-i

mai despartă.

— Ştii, continuă Breck, când am venit aici, aveam un resentiment faţă de bunicii mei din cauza felului plin de neînţelegere cu care se purtaseră cu mama, numai pentru că avea ambiţia să ajungă medic. Aşa ceva li se părea absurd. A fost nevoită să plece să muncească şi să lupte din greu pentru a reuşi să-şi facă o carieră. Au şters-o complet din viaţa lor, iar ea suferă încă din cauza asta… Aveam de gând ca făcând acest documentar să arăt cât de îngusti, bigoţi şi cruzi pot fi oamenii din acest ţinut…

Se opri oftând, se ridică şi mai puse câteva lemne pe foc, apoi se reaseză alături de ea şi continuă:

— Resentimentele mi-au dispărut când v-am cunoscut pe voi, pe doamna MacPhail şi pe ceilalţi locuitori, care m-au ajutat să văd altfel lucrurile. La asta s-a mai adăugat ceva… Faptul că bunicul ţi-a salvat viaţa, fiind atunci întruchiparea destinului, mă face să-i iert orice. Fără el nu te-aş fi întâlnit niciodată…

— Oh, Breck, dragul meu, murmură ea cu ochii umeziţi de lacrimi, îţi mulţumesc că mi-ai povestit toate astea… Bănuaim eu că ceva trist s-a întâmplat în viaţa familiei voastre…

Afectată de relatarea lui, Jan rămase pe gânduri, cu privire la flăcările jucăuşe din vatră.

— Lasă tristeţea, o îndemnă el, trăgând-o mai

aproape şi sărutându-i cu delicateţe ochii şi obrajii. Ştii, când ne-am întâlnit prima dată şi m-ai înfruntat aşa cum nicio altă fată nu o făcuse vreodată, am spus că te voi îmblânzi… iată însă că eu am fost cel îmblânzit…

— Dragul meu, îl opri ea punându-i un deget pe buze, asta nu mai are nicio importanţă. De altfel, pentru fericirea de a trăi cu tine sunt gata să mă las îmblânzită toată viaţa…

Se cuibări mai confortabil în braţele lui, fericită că erau împreună, iar el împărtăşi aceeaşi fericire începând s-o sărute cu pasiune, dorind din suflet ca această fericire să dureze pentru totdeauna…

Afară, furtuna se potolea treptat, lăsând ploaia să bată uşor în geamul colibei din Insula fără nume.

Sfârşit

Ultimele apariţii:

Colecţia „EL şi EA”.

270. Cynthia Van Rooy – Un bărbat în uniformă
271. Elizabeth Harrison – Apel de urgenţă
272. Jean Ashton – Furtuna
273. Jill Baker – Descoperirea Paradisului
274. Judith Smith – Decepţii
275. Adrienne Staf – Café Paradis
276. Teresa Dawson – Greu de convins
277. Donna Baker – Femeia din umbră
278. Jeneth Aston – O seară de dragoste
279. Christine Orban – Aşteptarea
280. Louise Lawson – Sub ploaia de stele
281. Marga Kehler – Magia iubirii
282. Sharon Di Meglio – Farmecul lui MacKenzie

Colecţia „ROMANTIC”.

270. Madeline Harper – Seducţie totală
271. Madeline Harper – Suveniruri
272. Madeline Harper – Comoara din Kavos
273. Marilyn Jordan – Dragoste după căsătorie
274. Maryse Woliński – Fiica oceanului 275 Madeline Harper – Imagini

276. Rita Herron – Hoţul de inimi
277. Madeline Harper – De data asta
278. Penny McCusker – Fericiţi pentru totdeauna
279. Miranda Lee – Sărutul soarelui tropical
280. Joan Darling – „Logodnica” lui Derek

Colecţia „ROZ”.

65. Laura Brid – Agenţia de plasare
66. Louella Cramer – Farmece în insulă
67. Judy Chapman – Din nou în inima mea
68. Louella Cramer – Conspiraţia tăcerii

Colecţia „DE AUR”.

33. Alexandra Tally – Ascult-ţi inima
34. Miranda Lee-Oraşul fantomă
35. Karen Whiddon – Focul deşertului

„CARTEA PRIN POSTĂ” se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01 – 223.63.07 sau C.P. – 41 – 129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: B-dul Dimitrie Cantemir nr. 19.

Bloc 5, Apt. 34, Sector 4 tel/fax 01 – 330.83.39. sau str. Panait Istrati 62 Sector 1 tel/fax 01 – 224.16.98.